CELİL OKER

BİN LOTLUK CESET

CELİL OKER

BİN LOTLUK CESET

ALTIN
KİTAPLAR

KAPAK
GÜLHAN TAŞLI

Bu kitap daha önce Doğan Kitap tarafından yayımlanmıştır.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1935 - 2

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90
http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

ALTIN
KITAPLAR

CELİL OKER

BİN LOTLUK CESET

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

BEYAZ ELDİVEN SARI ZARF
ATEŞ ETME İSTANBUL
ÇIPLAK CESET
KRAMPONLU CESET

Benden hızlı büyüyene...
Yolun açık olsun.

1. BÖLÜM

İnsan o gün ne yapacağını bilmezse erken kalkmanın da bir anlamı olmuyor.

Elimde sabahın ikinci kahvesiyle pencerenin önünde oturuyordum. Servisler, haftanın son gününde okula gitmekten daha da nefret eden uykulu çocukları çoktan alıp gitmişti sokağı basan sisin içinde. Bakkalın çırağı gazetemle ekmeğimi bu kez zamanında getirmişti, başlıklardan öte okuyacak bir şey bulamamıştım. Belki vardı, ama ben bulamamıştım. Mutlaka vardı, ama ben bulamamıştım. Sabah sabah bilgisayarın başına geçmek istemiyordum. Hoca omzundan sakatlandığı için akşama aikido çalışması yoktu, iki haftadır olduğu gibi. Telefonum epeydir çalmıyordu, ben evdeyken ya da evde yokken. Adını vermeden telesekretere not bırakan kadın bile aramıyordu.

Pencerenin önündeki radyatörler sıcaktı yalnızca. Oturduğum yerden sol bacağıma vuruyordu ısı.

Kahvemden bir yudum daha aldım. Hoşlanmadım.

Sokak boştu. Hep bu saatlerde geçen simitçi daha görünmemişti. Migros’un seyyar satış otobüsü biraz sonra gelirdi. Hiç inip alışveriş yapmamıştım, o tuhaf melodiyi duyunca evden fırlayan kadınların arasında. Belki denemeliydim.

Kahvemi götürüp lavaboya döktüm. Koca fincanımı bulaşık makinesinin üst rafına yerleştirdim. Makinem haftada, ne haftası, on günde bir ancak doluyordu, bir sürü kahve fincanım vardı o yüzden.

Yeniden pencerenin önüne oturdum. Lanet olsun, bugün temizlikçi kadının günü bile değildi. Kendimi evden dışarı atmak için bir nedenim olurdu hiç olmazsa.

Telefon tam zamanında çaldı.

Bankamatikten biraz para çekmek, sonra sinemanın birinde yayıla yayıla film seyretmek kararıyla giyinmiştim. Öğleden sonraya Allah kerimdi.

Hızla fermuarımı çektim. Yalnız yaşayan birisi olarak, tuvaletteyken kapıyı açık tutma lüksüm olduğu için hem zilin sesini anında duydum hem beni yavaşlatacak hiçbir engel olmadan beş adım atıp kaldırdım ahizeyi. Zaten ilk matinede sekiz kişiyle film seyretmenin neresi heyecanlıydı?

“Remzi Ünal lütfen,” dedi güne iyi başladığı belli şen şakrak bir genç kız sesi.

“Benim,” dedim.

“Mi-Ya Menkul Değerler’den arıyoruz efendim,” dedi kız. “Bir saniye bekleteceğim sizi.”

Santralin, insanın kendisini havaalanında bekliyor gibi hissetmesine yol açan salak asansör müziğinin ilk iki mezüründen sonra başka bir ses girdi devreye.

“Remzi Ünal’la mı görüşüyorum?” dedi telefondaki yeni ses. Bu seferki sakin, ne yaptığını bilen olgun sekreter sesiydi. Yönetici sekreteri. Hani şu kendisi telefonu tuşlamayanlardan.

“Benim, buyrun,” dedim. Biraz soluk soluğaydı sesim. Heyecanlı gibiydi sanki. Bundan hoşlanmadım. Daha iyisini yapabilirdim.

“Mi-Ya Menkul Değerler’den Süha Bey sizinle görüşmek istiyor,” dedi sekreterden sekretere oyununun galibi olmaya alışmış kadın.

“Hadi hayırlısı,” dedim kendi kendime.

“Mi ile Ya arasında tire var mı?” diye sordum.

Sesinde küçük bir gülümseme hissettim kadının.

“Var,” dedi. “Süha Bey’in soyadı da Zengin’dir.”

“İyi,” dedim. “Bekletmeyelim Süha Zengin Bey’i o zaman.”

“Bağlıyorum.”

Telefonu koyduğum sehpanın yanındaki koltuğa oturup bacak bacak üstüne attım. Santralin dinlettiği salak asansör müziğini bir sigara yakarak değerlendirdim. Bu sigara az önce kahvemle içtiğimden daha keyifli geldi.

Eğer Süha Zengin’in arama nedeni, şahane yatırımlarıma daha şahane önerilerde bulunmak çıkarsa, adamı aradığına pişman etmeye karar verdim.

Asansör müziği kesildi. Bir an sessizlik oldu. Sonra televizyonda izlediğim bütün belgesellerdeki anlatıcının sesinden daha etkileyici bir erkek sesi geldi kulağıma. Yumuşak ama uyutmayan, tempolu ama tane tane konuşan bir ses.

“Remzi Bey... çok vaktim yok telefonda derdimi anlatmaya. Bugün benimle görüşmeye gelebilir miydiniz? Yapmanızı istediğim bir şey var. Bu ara boşsanız.”

İş yoğunluğumla ilgili tartışmalara girmeye niyetim yoktu.

“Geldiğimde vaktiniz olacak mı?” dedim.

Süha Zengin’in sesinde de bir gülümseme hissettim.

“Siz gelin, yaratırız,” dedi.

“Tamam,” dedim. “Kaçta geleyim?”

“Hemen,” dedi Süha Zengin. “Eğer mümkünse.”

“Mümkün,” dedim. Gişede bilet satan kızdan başka bekleyenim yoktu nasıl olsa.

“Güzel,” dedi Süha Zengin. “Nimet size adresi verir.” Sesi konuşmanın burada bittiğini tonluyordu, sonra hemen kesildi. Kendimi yeniden santralin asansör müziğini dinlerken buldum. Bu sefer o kadar salak gelmedi bana.

“Adresi vereceğim, yazabilecek misiniz?” dedi sonra, ne yaptığını bilen sekreter Nimet Hanım’ın sesi.

Koltuğumda iyice yaslandım.

“Hazırım,” dedim.

Tane tane verdi adresi. Söylediği her sözcükte başımı salladım. Apartmanın adı ile num>arayı tekrarlattım.

“Çok kolay,” dedi adresi yazdırdığını sanması bitince. “Romero’nun tam üstünde. Tabelamızı görürsünüz.”

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Rica ederim,” dedi. “Geldiğinizde görüşmek üzere.”

Ahizeyi yerine koydum. Banyoya gidip ellerimi yıkadım. Sonra gelip pencerenin yanına dikildim.

Dışarıdaki sis iyiden iyiye açılmıştı. Havada egemen bir beyaz bulut parlaklığı vardı, ama ta Akmerkez'e kadar bütün apartmanların çatısını açık seçik görebiliyordunuz. Kalkıp televizyonu açtım. Borsadaki hareketleri altyazıyla geçen kanalı buldum. Birbiri ardından geçen kısaltılmış şirket adlarının yanlarındaki küçük okların çoğunun rengi yeşildi ve yukarıyı gösteriyordu.

Bir süre o küçük okları izledim. Sonra yatak odasına gittim. Gişedeki kızla randevum için giydiklerimi çıkardım, biraz daha insan içine çıkmaya uygun bir şeyler geçirdim sırtıma. Dolabımdaki aynada sakal tıraşımı denetledim. Sinekkaydı değildi, ama idare ederdi.

Dışarıdaki havaya yakışacak pilot mavisi trençkotumu giydim. Ayaklarıma sisin ardından yağmur gelmesi ihtimaline karşı sağlam bir çift bot çektim.

Merdivenlerden olağandan hızlı indim gibi geldi sanki. Otomobilim kontağı çevirince epeydir sahibini görmemiş bir at gibi kişnedi. Son indiğimde kasetçaları kapatmamışım demek ki, *"Bir şey yapmalı..."* diye bağırmaya başladı Moğollar anında. Sesi kısmadım. Bir sigara daha yakıp yola çıktım. Levent'e geldiğimde sabah sabah çok içtiğimi düşünüp pencereden attım.

Nimet Hanım'ın verdiği numara Abdi İpekçi Caddesi'nin ortalarına denk düşüyordu hatırladığıma göre. Beşiktaş'tan gitmeye karar verdim. Trafik yoğunluğu her zamanki gibiydi.

Otomobilimi İtfaiye'nin yanındaki otoparka bıraktım. Parkın içinden ağır ağır yürüdüm. Kimseler yoktu. Yerler kurumuş yapraklarla doluydu. Ama havadaki nemden olacak, ayaklarımın altında hışırdamıyorlardı. Parkın merdivenlerini çıktığımda soluğumda değişiklik olup olmadığını denetledim, yoktu.

Ellerim trençkotumun cebinde, vitrinlere bakmaya çalışarak yürüdüm. Küçük yeşil oklar buralarda da yukarıyı gösteriyordu. İnsanların ellerinde markalı alışveriş poşetleri vardı sabahın bu saatlerinde. Süha Zengin'le işim bitince, adı yalnızca birilerinin ya da bir şeylerin baş harflerinden oluşan

uluslararası bir bankanın önüne tezgâh açmış kestaneciden kocaman bir torba kebap edilmiş kestane almaya karar verdim.

Mi-Ya Menkul Değerler'in binası yeni yapılmış iki apartmanın arasına sıkışmış eski suratlı bir apartmandı. Taş merdivenlerin sonunda, işlemeli demir bir kapı karşılıyordu gelenleri. Yapının tarihselliğine yakışmayacak büyüklükte pleksiglas bir tabelada kocaman harflerle "Mi-Ya Menkul Değerler: Kat 2-3-4" yazıyordu. Geceleri de aydınlatılıyor olmalıydı tabela. Kaldırım düzeyinden aşağıda kalmış olan Romero'nun vitrininde, az önce sokaklarda yürüyen kadınların üstünde gördüklerime benzeyen giysiler vardı. Saçları, dudakları ve bacakları mor bir kız, Romero'nun alüminyum çerçeveli kapısının önünde sigara içiyordu. Kıza gülümsedim. Kız da bana gülümsedi.

İşlemeli demir kapıyı ittim. Geniş merdivenlerin bitişiğinde eski usul sürgülü kapısı olan bir asansörün başrolde olduğu bir sahanlık vardı. Asansörün kapısına asma bir kilit takılmıştı. Dışarıdaki pleksiglas tabelanın küçük bir benzeri, merdivenin üstündeki duvarda hafif yan yatmış, üst katları gösteriyordu. Girişin hemen dibinde duran çelik masada kimse oturmuyordu. Benzeri bir binaya girdiğinizde duyduğunuz nem ve küf kokusunu burada algılamadım. Çelik masanın yanındaki geniş ağızlı posta kutularında bir şey yoktu.

Merdivenlere yöneldim.

İkinci kata çıktığımda dünyam değişti.

Eski usul asansörün sürgülü kapısının karşısında olması gereken duvar yerinde yoktu. Tümüyle yıkılmış, yerine boydan boya cam bir duvar getirilmişti. İçerideki aydınlatmanın şiddetinden dev bir akvaryumun önünde gibi hissediyordunuz kendinizi. Camın ardında siyah metal bir masada kısa, siyah saçlı bir kız oturuyordu. Arkasında rengi yeşile çalan kalın cam tuğlalarla örülmüş bir pano vardı. Siyah saçlarını boydan boya yeni moda bir saç bandı gibi ikiye ayıran kulaklık tek kulağını açıkta bırakıyor, uzantısı gelip ağzının biraz aşağısındaki mikrofonla sonlanıyordu. Metal masanın altı açık olduğu için mini etekli, kapkara çoraplı bacakları görünüyordu. Kız durumun farkında olduğu için dikkatli bir biçimde bacak

bacak üstüne atmıştı. Kapıyı duvarın geri kalanından ayıran çizgiyi bulmakta zorlandım. Tutup açacak tokmağı falan yoktu, yukarıya doğru kesintisiz yükselen cam blokun. Ancak çok dikkatli birisi görebilirdi, tam belinizin hizasına gelen noktada duran gri harflerle yazılmış “Mi-Ya Menkul Değerler” yazısını.

Belli belirsiz bir “çıt” sesiyle cam kapının elimin altındaki direnci zayıfladı, kapı içeri doğru açıldı. İçeri girmeme izin veren mekanizma cam duvarın tavanla birleştiği yukarılarda bir yerlerde olmalıydı, kafamı kaldırıp bakmadım.

İçeri girip metal masadaki kıza doğru yürüdüm.

Kız müşterilerle iletişim kurslarında öğretildiği gibi doğrudan gözlerime baktı.

“Hoş geldiniz efendim,” dedi.

“Hoş bulduk,” dedim. “Süha Bey beni bekliyordu. Adım Remzi Ünal.”

Geleceğim kendisine haber verilmiş gibi başını salladı. Önündeki masanın dörtte birini kaplayan dokunmatik bilgisayar klavyesine benzeyen yüzeyde bir iki yere dokundu ince uzun parmaklarıyla. Gözlerini tavana dikip bir an bekledi. Sonra omzumun arkalarında bir yere bakarak konuştu.

“Remzi Bey geldi Nimet Hanım,” dedi. “Remzi Ünal... evet.”

Trençkotumun düğmelerini çözdüm. Canım feci halde sigara istedi, ama kendimi tuttum.

Arkamdaki cam kapının görünmeyen mekanizması bir kere daha “çıt” etti. Geri dönüp baktım. Elinde deri şık bir çanta, lacivert takım elbiseli genç bir adam kapının açılmasına dirseğiyle yardım ederek hızla içeri girdi, beni karşılayan resepsiyoniste selam bile vermeden sol tarafa doğru uzanan koridora ilerledi aceleyle. Kız onunla ilgilenmedi.

“Sizi çok kısa bir süre bekleteceğim Remzi Bey,” dedi bana. “Birazdan gelip alacaklar sizi.”

Çok beklemedim. Daha ayaküstü gevşeme yöntemlerinden tekini bile sonuna kadar götürememiştim ki, siyah saçlı kızın sağ tarafında, cam tuğlalarla örülmüş duvarın bitişiğindeki ahşap görünümlü pano, tıslayan bir

sesle yana doğru açıldı. İki kişiden daha çoğunu alıp alamayacağı kuşkulu küçük bir asansörden bir adam attı adımını dışarı.

Koyu renk bir takım elbise giymişti, kravatlıydı. Giysilerine uymayan kavruk bir suratı vardı. Boyu benden biraz daha kısaydı, ama sağlamdı adam. Barların önünde gördüğünüz bodyguard'ların aksine, göğsünü şişirip kollarını iki yanda sallamıyor, omuzları düşük, ağırlık merkezi yere yakın, beli çok hafif öne kıvrık duruyordu. Bence işi biliyordu.

Önce bana baktı. Sonra siyah saçlı resepsiyoniste. Yüzünde bir soru işareti yoktu.

"Süha Bey'le görüşecek Remzi Bey," dedi kız.

İşi bilen adam yana çekilip eliyle asansörü gösterdi. İnce çizgili dudaklarında nezaket gereği bir gülümseme belirmemişti.

"Teşekkür ederim," dedim kıza ve asansöre girdim.

Adam da peşimden girdi. Pano arkasından kapandı. Asansörün içinde düğme filan yoktu. Ama pano kapanır kapanmaz yükselmeye başladık. Asansörün hareketiyle dengesi bozulur gibi olan işini bilen adam, aniden sendeledi. Düşmemek için iki eliyle belime tutundu. Daha rahat tutunsun diye iki kolumu yana açtım. Adam iki üç harekette ellerini koltuk altlarıma, oradan omuz başlarıma getirerek dengesini buldu. Kafamı kaldırıp tepede, köşede duran minicik kameraya gülümsedim. Belli bir hayal kırıklığıyla.

Asansör belli belirsiz bir vınlamayla yükseliyordu. İşini bilen adamın sırtı kapıya, yüzü bana dönüktü. Birbirimize gülümsemedik. Asansör sanki üç kattan daha yukarı çıktı gibi geldi bana. Sonunda durdu.

Yine kimse herhangi bir düğmeye basmadan, hafif bir tıslamayla yana çekilerek açıldı asansörün kapısı. Refakatçim atik bir hareketle çıktı asansörden. Kenarda durup geçmeme izin verdi. Onu izledim.

Bulunduğumuz yer aşağıdakinden çok farklıydı.

Ne cam tuğlalarla örülmüş duvar, ne siyah minimalist masa, ne de mini etekli, kısa siyah saçlı bir kız vardı. Kıvrımlı ayaklarıyla klasik görünümlü bir masanın yanında, tayyör giymiş, kırk yaşlarını geçtiğini tahmin ettiğim bir kadın ayakta bizi bekliyordu. Saçları kuaförden yeni çıkmış gibiydi,

yüzünde sekreterlikten asistanlığa çoktan geçmiş birisinin güvenli gülümsemesi, elini uzatarak bana doğru ilerledi.

“Remzi Bey... hoş geldiniz efendim.”

Kadının elini sıktım. Sanki bir şey yolunda değilmiş gibiydi kadının el sıkışında. Asansör refakatçim, kimseye bir şey demeden küçük egemenlik alanına girip sessizce kayboldu kayan kapının arkasından.

“Hoş bulduk,” dedim. “Nimet Hanım?”

“Evet,” dedi kadın. “Süha Bey sizi bekliyor. Pardösünüzü alayım.”

Trençkotumu çıkarıp Nimet Hanım’ın güvenli ellerine teslim ettim. Kadın trençkotumu sol kolunda ikiye katlı tutarak, sağ eliyle asansörün tam karşısındaki kapıyı işaret etti. Kapı hafif aralıktı. Başımla teşekkür edip, kapıyı ittim. İçeri girdim.

Benim yerimde siz olsaydınız, bir adım geri çekilip müzenin bekçisini arardınız. Gözünüzün değdiği her yerde yağlıboya tablolar vardı. Küçük tablolar, büyük tablolar, kalın oyma çerçeveler, sade, ince çerçeveler, Boğaziçi manzaraları, portreler, natürmortlar, nüler... Nüler, nüler. Duvarlar tablolarla doluydu. Asılacak yer kalmayınca, yan yana duvar diplerine dayanmıştı kimileri. Bir iki tanesi üst üste duruyordu. Tabloların arasında, ekranı benim evdekinin iki misli bir televizyon vardı. Televizyonun ekranı dörde bölünmüştü, birinde yukarıdan aşağıya doğru akan sayılar, diğer üçünde biri yerli üç haber kanalı izleniyordu. Sesi kapalıydı televizyonun. Yerde odanın zemininin neredeyse tümünü kaplayan bir halı vardı. En azından tablolar kadar değerli olduğu belli oluyordu.

Ama ben geri çekilmedim.

Sırtını odadaki tabloların hemen hepsine dönmüş, köşedeki bilgisayarının başında çalışan adama doğru ilerledim. Kapı arkamdan kapanınca çıkan sesi duyan adam başını çevirdi. Açık mavi bir takım elbise giymiş, hafif kırlaşmış saçları özenle geriye doğru taranmış, yüzünde rahat yaşamaya alışmışlıktan öte belirgin bir özellik bulunmayan bir adamdı. Yalnızca gözleri istediğinde rahatsız edici olabilecek bir kararlılıkla bakıyordu. Beni şöyle baştan aşağı hızla inceledikten sonra ayağa kalktı. Bana doğru yürümeden önce eğilip klavyede bir tuşa dokundu, monitördeki hesap

tablosuna benzeyen şeylerin yerini zirveleri karlı bir dağ aldı. Uzaktan Erciyes'e benzettim. Flight Simulator'dekinden başka uçaklar kullanabildiğim günlerde Kayseri'ye yaklaşırken hayranlıkla seyrettiğim Erciyes'e.

Elini uzatmadı bana. Onun yerine odanın ortasında duran iki tek kişilik koltuktan birini gösterdi bana. Kocaman televizyon arkamda kalmıştı. Oturdum. Koltukların arasındaki alçak sehpada kocaman bir kül tablası vardı. Kendi adıma sevindim.

Süha Zengin olması gereken adam karşımdaki koltuğa oturmadan önce geri dönüp klavyenin yanında duran kocaman kahve fincanını aldı. Şeffaf olmayan bir bira bardağına benziyordu fincan.

"Hemen geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi o etkileyici sesiyle, oturup bacak bacak üstüne attıktan sonra. "Hafta sonları çalışır mısınız?"

Koltuğumda geriye yaslandım.

"Bizim işte seans hiç kapanmaz," dedim. "Beni nereden buldunuz?"

"Hatırlı müşterilerimden biri ranseyman verdi diyelim," dedi gülümseyerek. "Telefonunuzu da ondan aldım. Sizden, birini takip etmenizi istiyorum." İçgüdüsel bir hareketle kafasını çevirip kapıya baktı.

Bana bir şey içip içmeyeceğimi sormamasını cebimden sigaramı çıkarıp yakarak cezalandırdım. Hiç oralı olmadı.

"Kimi?" dedim.

"Burada çalışanlardan birini."

"Neden?" dedim.

Koltuğunda öne eğilip gözlerimin içine baktı.

"Bunu size söyleyemem," dedi. "İstediğim şey, söz konusu kişiyi hafta sonu boyunca takip edip, nerelere gittiğini filan bana eksiksiz bildirmeniz."

"Hafta sonu ormana pikniğe gideceğime sizin için çalışabilirim," dedim. "Ama izleme nedenini bilirsem önemliyi önemsizden daha kolay ayırabilirim."

"Size herhangi bir neden söylemeyeceğim," dedi Süha Zengin. Koltuğunda geriye yaslandı. "Çok ısrar ederseniz uyduruk bir neden verebilirim. O da işinize yaramaz. Bütün bilmek istediğim cumartesi

sabahından pazar akşamına kadar evinin dışında ne yaptığını bütün ayrıntılarıyla bilmek. Önemliyi önemsizden ayırmayı bana bırakın.” Son söylediklerinde sesi biraz yükselmişti.

“Ya evinden hiç çıkmazsa?” dedim.

“Raporunuz kısa bir rapor olur o zaman,” dedi.

Sigaramın biriken külünü o tertemiz, kocaman kül tablasına silktim.

“İzlendiğini bilmesini istiyor musunuz peki?” dedim.

İçeri girdiğimden beri ilk defa yüzümde ilgisini çekebilecek bir şeyler bulma ihtimali varmış gibi baktı bana. Gözlerinin kenarı biraz daha kırıştı. Bakaloryayı verdin Remzi Ünal dedim içimden. Geriye yaslanıp kocaman bir nefes daha çektim sigaramdan.

“Bu ihtimali düşünebilmeniz beni sevindirdi,” dedi sonra. “Sizin işinizde izlenenin izlendiğini bilmesinin yararlı olacağı durumlar olabileceğini tahmin ederim. Ama ben istemiyorum. Yeri gelmişken, tam aksine, bu işin yalnızca, ama yalnızca sizinle benim aramda kalmasını özellikle ve kesinlikle istiyorum.”

Kafamı sallayarak onayladım.

“Hakkımda ranseyman veren müşteriniz size söyledi mi bilmem?” dedim. “Fotoğraf çekme, telefon dinleme, mektup açma gibi âdetlerim yoktur. Size doğru olduğuna inandığım şeyleri söylerim. Bunlara inanıp inanmamak size kalmış.”

“Haberim var,” dedi kısaca. Yüzümde bir şeyler aramaya devam ediyordu.

“Hangi ayrıntıda bir rapor istiyorsunuz?” dedim sonra.

“Nasıl yani?”

Gözlerimi Süha Zengin’in arkasındaki duvarda asılı gemi resmine dikip, kesik kesik bir konuşmayla hayali bir rapor vermeye başladım.

“Kadın evden çıktı. Sokak merdiveninin son basamağında tökezledi. Gökyüzüne baktı. Bulutları görünce şemsiyesini açtı, köşedeki kestaneciden yüz gram kestane aldı.”

“Hayır, hayır, hayır,” diye sözümü kesti. “Ana hatlar yeter. Evden çıktı. Taksim’e gitti. Sinemaya girdi. Eve döndü. Ana hatlar yeter.”

Oltanın ucunu yeterince sivriltip sivriltmediğimi merak etmeye başladım. Süha Zengin susunca ben de sustum.

“Kadın olduğunu nereden anladınız?” dedi sonra.

“Yaşasın ihtimal hesapları,” dedim içimden.

“Bu iş için bana vereceğiniz parayı hak ettiğime inanmanız için bir şeyler yapmam gerekli diye düşündüm,” dedim. “O da benim meslek sırrım.”

“İnandım,” dedi. Ayağa kalktı. İçeri girdiğimde çalıştığı bilgisayara doğru yürüdü. Bilgisayarın yanındaki küçük antika dolaba eğildi. Kalktığında elinde bir zarf vardı.

Yanıma gelip zarfı bana uzattı.

“Bu sizin,” dedi. “İçindekiler tedavüle yeni çıkardıkları banknotlardan. İki günlük bir iş için yeter sanırım.”

Zarfı elimde tarttım. En aşağı küçük parmağım kalınlığındaydı. Sıradan, üzerinde yazı olmayan sarı bir zarftı.

“Yeter,” dedim. Ceketimin içcebine soktum.

Kapıya doğru yürüdü.

“Başlayalım mı?” dedi.

“Başlayalım,” dedim.

Sigaramı o kocaman kül tablasında söndürüp koltuğundan kalktım.

2. BÖLÜM

Süha Zengin önde, ben arkada, kapıdan çıktık. Nimet Hanım masasında, büyük boy sosyete dergilerinden birini karıştırıyordu. Bizi görünce kafasını kaldırıp gülümsedi.

“Aşağıya iniyorum,” dedi Süha Zengin, Nimet Hanım’ın yanından geçerken. Kadın baktığı dergiyi kapamadı.

“Mr. Hull birazdan gelir,” dedi.

“Sen eğlendir artık ben gelinceye kadar...”

İşini bildiğinden artık o kadar emin olmadığım kavruk, takım elbiseli güvenlikçinin komutasındaki asansörün tam karşısındaki kapısız aralıktan kayboldu Süha Zengin. Peşinden ilerledim. Bir tür dahili yangın merdiveni gibi dar, metal bir merdivenden, Süha Zengin’in basamaklara her çarpışında çınlayan ayak seslerini izleyerek indim. Merdivenin çizdiği daire tamamlandığında kendimi bir duvarı boydan boya cam, penceresiz küçük bir odada buldum.

Neredeyse odanın yarısını kaplayan kalın bacaklı, yalın, gri bir masa ve önündeki döner koltuktan oluşuyordu dekor. Masanın üzerinde bir bilgisayar, yanında yukarıdakinden daha küçük bir televizyon ve kablosuz bir telefon vardı. Bilgisayarın ekranına bakınca yanılmadığımı anladım, zirvesi karlı dağ Erciyes’ti. Televizyonun ekranı da yukarıdaki aynı kanalları gösteriyordu.

Esas manzara odanın bir kenarını boyda boya kaplayan koyu renkli camın arkasındaydı. Belki yirmiyi geçen dizi dizi bilgisayarların önünde, kadınlı erkekli insanlar, çoğunlukla omuzlarına kıstırdıkları telefonlarla konuşarak çalışıyordu. Onlardan biraz yukarıda olduğumuz için tümünü neredeyse kuşbakışı izleyebiliyorduk. Erkekler takım elbise giymişlerdi, kadınlar tayyörlü değildi, ama nasılsa erkeklerden daha şık görünüyorlardı.

Cam, arkadaki seslerin duyulmasını engelliyordu, manzarayı sanki “mute” düğmesine basılmış bir televizyondan izliyor gibiydik. Bizim tarafa bakan yoktu.

“Buradan izlendiklerini biliyorlar mı?” dedim.

“Tabii,” dedi Süha Zengin. “Ama ne zaman burada olduğumu bilmezler.”

Döner koltuğa oturup yönünü aşağıda çalışanlara çevirdi. Oturacak başka bir şey olmadığı için ben ayakta kaldım. Bu odada kül tablası gözükmüyordu. Ellerimi cebime koyup duvara dayandım.

“Bunlar bizim dealer’larımız,” dedi Süha Zengin. “Deyim yerindeyse... hedefin... bize yakın olan sıranın başındaki.” Tuhaf bir şey söylemiş gibi kıkırdadı.

Deyim yerinde olsa da, olmasa da hedefim, saçlarının boya olup olmadığını buradan çıkaramadığım sarışın, otuzuna daha varmadığını tahmin ettiğim, gözlüklü bir kadındı. Kamburunu çıkarmıştı, monitörün içine düşecek gibi yaklaşmış, çalışıyordu. İkide bir önüne düşen saçlarını geriye itiyordu ince uzun parmaklarıyla. Siyah ceketini döner sandalyesinin arkasına asmıştı, aynı renkte bir pantolonu vardı. Profilinde en dikkati çeken şey minicik burnuydu. Alıcı gözle baktığınızda güzel derdiniz.

“Adı?” dedim. Sanki bizi duyabilirlermiş gibi alçak sesle konuşuyordum.

“Zeynep,” dedi Süha Zengin. “Zeynep Kadı.”

Sesinin tonunu benimkine uydurmuştu. Kadının adını duyunca saçlarının boya olduğuna karar verdim.

“Nerede oturuyor?”

“Ulus’ta. Kuyumcular Sitesi, C Blok, 6 numara.”

İyi gidiyordu. Zeynep Kadı’yla komşu sayılırdık.

“Telefonunu vermenizde sakınca var mı?” dedim.

Oturduğu yerden yüzüme bakmadan ezbere iki telefon numarası verdi peş peşe. İkincisi bir cep telefonuydu. Numaraları daha kolay hatırlamak için başını yukarı kaldırmıştı yalnızca.

Ellerimi cebimden çıkarmadan Zeynep Kadı’ya bakmaya devam ettim.

“Not almayacak mısın?” dedi aşağıya bakmaya devam ederek. Bana “sen” demeye başlama hızını not ettim kafama. Ellerimi cebimden

çıkarmadan, önce cep telefonunun, sonra ev telefonunun numaralarını tekrarladım, telefondaki banka bilgisayarlarının duralaya duralaya konuşmasıyla.

Yüzüme baktı. Ben gözlerimi Zeynep Kadı'dan ayırmadığım için gözlerimiz kesişmedi. Bir şey söylemeden çevirdi başını.

Şansımı denemeye karar verdim.

"Sizde bir fotoğrafı var mı Zeynep Hanım'ın?" diye sordum.

"Ne arasın bende Zeynep'in fotoğrafı?" dedi yeniden oturduğu yerden yüzüme bakıp. "Çok önemliyse buldurabilirim, broşür muroşür için belki çekilmiştir."

Sonra aklına önemli bir şey gelmiş gibi parmaklarını şaklattı.

"Aaa, tamam," dedi. "Faaliyet raporunda resmi. Herkesin var. Yukarıda Nimet verir sana."

"Alırım," dedim.

Camın arkasındakiler önemli işler yapanların ciddiyetiyle çalışıyorlardı sessiz sessiz. Aklıma soracak özel bir şey gelmiyordu. Piyasanın şu an nasıl olduğunu da merak etmiyordum doğrusu.

Süha Zengin birden ayağa kalktı, ceketinin içcebinden bir kart çıkarıp uzattı.

"Artık gitsen iyi olur," dedi sonra. "Buralarda daha çok takılırsan Nimet'in falan kafalarına tuhaf tuhaf fikirler girebilir bakarsın. Bu borsacı milleti buluttan nem kapar, bilirsin."

Bilirdim herhalde.

Omzumla duvarı itip iki ayağımın üzerinde dengelendim. Kartı okumadan gömlek cebime koydum.

"Ev telefonum sizde var," dedim. "Muteber müşteriniz araç telefonumu da verdi mi?"

"Verdi," dedi Süha Zengin.

"Pazartesi ararım," dedim.

"Merakla bekliyorum," dedi.

Elimi sıkmak için bir hareket yapmadı. Bana yan dönüp kafasını cam duvara yasladı. Artık benimle ilgilenmiyor, sabah benim pencereden

aşağıda servislerini bekleyen çocukları seyrettiğim gibi bilgisayarlarla dolu salonda çalışanları seyrediyordu. Şu an kafasında yukarıyı işaret eden yeşil, aşağıyı işaret eden kırmızı küçük okların olmadığından emindim.

Süha Zengin'i kendi haline bırakarak çıkmak için hareketlendim. Sonra geri döndüm.

"Zeynep Kadı'nın arabası var mı?" dedim.

Duruşunu hiç bozmadı.

"Yok," dedi. "Yılbaşından sonra alır herhalde."

Dahili yangın merdivenine benzeyen merdivenlerden ağır ağır yukarıya çıktım. Nimet Hanım dergisini okumayı bitirmiş, masasının yanındaki dosya dolaplarının birindeki çekmecede bir şeyler arıyordu. Demir basamaklarda yansıyan ayak tıkırtılarımı duyup döndü. Benim geldiğimi görünce gülümsedi. Mr. Hull'u tek başına eğlendirme işinden kurtulduğuna sevinmişti anlaşılan. Önünde durduğu çekmeceyi geri itti, tam karşıdaki gömme dolabın kapağını açıp, elbise askısına geçirdiği pardösümü çıkardı sanki bir an önce benden kurtulmak istermiş gibi.

"Teşekkür ederim," dedim pardösümü elinden alıp.

Bana cevap vermeden masasının alt tarafındaki bir düğmeye bastı hafif eğilerek. Gömleğinin üstten ikinci düğmesine hafifçe bastırmıştı eğilirken. İşini bilen ya da bilmeyen adamın komutasındaki asansörün tarafından bir uğultu gelmeye başladı.

"Faaliyet raporunuzun bir kopyasına ihtiyacım var," dedim. "Süha Bey sizden almamı söyledi."

Bir an düşündü Nimet Hanım.

"Bende yok," dedi. "Siz inerken telefon ederim aşağıya. İndiğinizde verirler."

Asansörün önüne yöneldim. Kayan kapı yana doğru açılmadan pardösümü giymiştim. Benden kısa boylu, kavruk suratlı adam dışarı çıkıp önce benim girmemi bekledi. İkimiz de yerleşince, yine kimse herhangi bir tuşa dokunmadan aşağıya doğru hareketlendik.

Adam bir kere bile yüzüme bakmadı.

“Bütün gün bu daracık yerde sıkılmıyor musun?” dedim adama yolun ortalarındayken. Nereden aklıma geldiyse?

Cevap vermedi. Yüzüme de bakmadı.

Yerimizde çok hafifçe hoplayınca aşağıya indiğimizi anladık. Kapı yana doğru açıldı. Önce inip geçmem için yana çekildi adam.

Ayakta bekleyen siyah saçlı, mini etekli kıza doğru hareketlenmişken elini yakama götürüp aniden durdurdu beni. Pardösümün giyerken içeri doğru katlanıp kalmış yakasını düzeltti kendisinden beklemeyeceğim bir nezaketle. Sonra aşağı doğru sıvazladı yakayı.

“Bizim işin de eğlenceli anları vardır ara sıra,” dedi işini bitirip ellerini yana indirirken.

“Sağ ol,” dedim. “Bir gün birlikte eğleniriz olmazsa.”

Asansörünün içine girip kayan kapının ardında kayboldu. Siyah saçlı, mini etekli kız elindeki parlak mavi kapaklı kitapçığı bana doğru uzattı. Kulaklığı hâlâ kafasındaydı.

“Nimet Hanım size vermemi söyledi,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedim alırken. “İyi günler.”

Mi-Ya Menkul Değerler’in geride bıraktığımız yıla ait faaliyet raporu kitapçığı ne pardösümün, ne ceketimin cebine sığacak gibi gözüküyordu. Sol koltuğumun altına sıkıştırırken geri döndüm. Daha elimi cam kapıya uzatmadan kilidin açıldığını duydum. Sağ elimle itip dışarı çıktım. Kapının üst tarafına bakmadım artık. Geniş merdivenlerden inerken tek elimle pardösümü aralayıp ceketimin cebindeki paketten tek bir sigara çıkarmayı başardım.

Dışarıda dehşet bir yağmur başlamıştı. Daha gün ortasına gelmeden hava kararmıştı sanki. Demir kapıyı arkamda bırakıp, ağzımda henüz yakamadığım sigaram, kalakaldım. İnsanların yarısı hızlanmış, yarısı ortadan kaybolmuştu. Pardösümün yakalarını kaldırıp taş merdivenlerden aşağı indim. Romero’nun mor saçlı kızı ortalarda gözükmüyordu. Kendi kendime verdiğim kestane sözünü tutamayacağımı anladım. Aşağıya, Reasürans Çarşısı’na doğru yürüdüm. Daha ilk on adımda ağzımdaki sigara

ıpıslak oldu. İnadına atmadım. Hem anahtarcı hem Milli Piyango satıcısı olarak çalışan adamdan bir çeyrek bilet aldım. Para parayı çekerdi hani.

Sinemanın ilk seansına daha yarım saat vardı. Gişedeki kız yüzüme bile bakmadı. Biletimi pardösümün cebine koyup, yine tek elimle cüzdanımdan telefon kartımı çıkardım, epey cambazlık yaparak. Kartı dişlerimle hafifçe ısırarak tutup, cüzdanı yerine koydum. Gişenin biraz ilerisindeki genel telefona kartımı soktum, ahizeyi omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp, Zeynep Kadı'nın ev numarasını tuşladım.

Açılmadan önce dört kere çaldı telefon karşı tarafta.

“Yine ne var?” diye azarladı bir ses beni sonra.

Neredeyse cevap veriyordum tuzağa düşüp. Küçük bir aradan sonra, “Şaka... şaka...” diye devam etti pırıl pırıl bir genç kadın sesi. “Şu anda evde miyim değil miyim doğrusu bilemiyorum. En iyisi sinyal sesinden sonra bir şeyler söyleyin. Bakalım sizi arayacak mıyım?”

Demin uzaktan gördüğüm Zeynep Kadı ile telesekreterdeki seste duyduğum bir şeyler birbirini tutmuyordu sanki. Sinyal sesinden sonra bir şeyler söylemeden telefonu kapattım. Ne söyleyebilirdim ki zaten? Akşam, “dıt dıt”larla dolu mesajı dinleyince epey kızacaktı herhalde. Ben olsam kızardım.

Fuayedeki suratsız delikanlıdan kâğıt bardak içinde bir kahve alıp doğru dürüst bir sigara yaktım. Kimseler yoktu ortalıkta. Tezgâhın hemen yanındaki iki kişilik bekleme koltuğunda oturup kıraathane usulü bacak bacak üstüne attım. Sol elimde kahve, Mi-Ya Menkul Değerler'in mavi kapaklı faaliyet raporunu kıvrılmış bacağımın oluşturduğu üçgene yerleştirip, sayfalarını sigaramı tutan sağ elimle hızlı hızlı çevirdim.

Bir menkul değerler kuruluşunu diğerlerinden ayıran ne varsa, Mi-Ya Menkul Değerler'de fazlasıyla vardı, faaliyet raporunun sayfalarında gördüğüm kadarıyla. Güven, uzmanlık, ileri görüşlülük, teknoloji vesaire. Oraları hızlı hızlı geçtim.

Önce Süha Zengin'in fotoğrafını gördüm. Az önce konuştuğumuz odada, tabloların arasında çekilmişti, sayfanın neredeyse bütününü kaplayan fotoğraf. Ermenegildo Zegna kılıklı üç parçalı bir elbisenin içinde, kolunu

masaya dayamış, ayakları çapraz bakıyordu objektife. Demin yukarıda gözüme çarpmayan bir Osmanlı kadın portresi duruyordu ayaklarının dibinde. Yüzündeki zoraki gülümseme gerçeklikten uzaktı.

Kahvemden kocaman bir yudum aldım. Bir iki kişi afişlere bakarak dolanmaya başlamıştı ortalıkta.

Süha Zengin'i izleyen sayfalardaki üst düzey yönetici fotoğraflarını hızlı hızlı geçtim. Kıdeme göre ayakta ya da oturan bir sürü kadın ve erkek, borsa durdukça biz buradayız ifadeli suratlarıyla etkilemeye çalışıyordu faaliyet raporunu okuyanları. Pek etkilenmedim.

Ara kademedekilerin fotoğraflarını da hızlı hızlı geçtim. Takım elbiseler Yeni Karamürsel düzeyine düştü.

Zeynep Kadı, bilgisayarlarının önünde birbirinin arkasına sıra sıra dizilmiş objektife bakan dealer'ların başında duruyordu. Saçları kumraldı. Gözlükleri öğretmen gözlüğüne benziyordu. Uzun bir etek ve bluz giymişti. Yüzünde neredeyse utangaç bir ifade vardı.

Sonlara doğru bol bol rakam ve tablo vardı sayfalarda. Faaliyet raporunu kapatıp yanımdaki boş koltuğa bıraktım. Adam gibi bitirdim kahvemle sigaramı.

Sonra kalkıp AFM sinemalarının en boş salonunda, film boyunca öpüşen iki üniversiteliyle birlikte seyrettim dünyanın en salak komedilerinden birini.

Sinemadan çıktığımda yağmur hızını artırmıştı. Mi-Ya Menkul Değerler'in faaliyet raporunu ceketimin altına, göbeğimle pantolon kemerimin arasına sıkıştırdım, hızlı hızlı İtfaiye'nin yanındaki otoparka yürüdüm. "Yarın da böyle yağarsa Zeynep Kadı adımını atmaz evden dışarı," diye düşündüm. Ya da atardı, ne bileyim belki romantiklik damarı tutardı, belki kendine şemsiye almaya çıkardı.

Beşiktaş'a inip, Ortaköy'e doğru sürdüm otomobilimi. Portakal Yokuşu'ndan yukarı çıktım. Sileceklerim haldır haldır çalışıyordu gitgide şiddetini artıran yağmura karşı. Radyoda Queen çalıyordu. Ön cam buğulanmasın diye sonuna kadar açtığım kaloriferin ısısı doğrusu biraz

fazla geliyordu, ama yandan üstüme sıçrayabilecek suları düşünerek yan camı açmadım.

Ulus Parkı'nı geçince gördüğüm ilk taksi durağına yanaştım. Kuyumcular Sitesi'nin, Ulus'un köprüye giden çevre yolu tarafındaki vadinin aşağılarında bir yerde olduğunu öğrendim. Kapısında güvenlikçilerin gelip geçeni kontrol ettiği bir site olmasa diye düşündüm kendi kendime.

Öyle değildi.

Kuyumcular Sitesi, yokuştaki caddenin üzerine yan yana dikilmiş iki blok ile biraz gerilerdeki üçüncü bloktan oluşan bildiğimiz sekiz katlı apartmanlardı. Öndeki A ve B bloklarının arasındaki yaya yolu, yirmi metre kadar sonra C Blok'a ulaşıyordu. Ağır ağır önünden geçip, caddeyi kesen ilk sokaktan girdim. Otomobilimi iki 4x4'ün arasına park ettim. Yağmura küfredip geri yürüdüm.

Yağmurda kimsenin bana dikkat edecek hali yoktu. Aradaki yaya yolundan C Blok'a yürüdüm. Önce kapının girişindeki zillerin üzerindeki isimlere baktım. 6 numaranın zilinde isim yazmıyordu zaten. Zillerin hemen yanına eğik olarak yapıştırılmış taksi durağı çıkartmasındaki telefon numarasını ezberledim.

Apartmanı çevrelediği anlaşılan dar beton yolda, sıkı sıkıya kapatılmış panjurların önünden ilerleyip arka tarafa geçtim. Burası beş metrelik bir bahçeden sonra insan boyundan yüksek duvarlarla çevrelenmişti. Duvarların ötesinde iki kocaman bilbordun arka yüzeyleri görülüyordu.

Hızlı hızlı öne doğru yürüdüm. Yaya yolundan ön tarafa çıktım. Apartmanların koruması kalkınca yağmur çok daha şiddetlendi. Bu kadarcık gezintide bile pardösümden içeri sızan nemi hissedebiliyordum. Neredeyse koşarak attım kendimi otomobilimden içeri.

Kaldırımlardaki yayaları ıslatmamak için olağanüstü bir gayretle önce Levent'e, bankaya gittim, Süha Zengin'in verdiği zarftaki gıcır gıcır paraları hesabıma boşalttım.

Sonra eve gidip dayanabildiğim kadar sıcak suyla, hiç yapmadığım kadar uzun bir duş yaptım. Açık televizyondaki küçük yeşil oklar yukarıyı

göstermeye devam ediyordu. Battaniyenin altına girip yukarı kattaki lise öğrencisi oğlan okuldan gelip müzik setini açıncaya kadar uyudum. Gözlerimi açınca ne kadar aç olduğumu anlayıp, sırf bu iş için bulduğum uzun sopayla tavana vurmadım. Onun yerine buzdolabındaki son hazır pizzayı ısıttım mikrodalgada. Sesini kıstığım televizyonun önünde, Mi-Ya Menkul Değerler'in faaliyet raporundaki insanların suratına baka baka son kırıntısına kadar bitirdim pizzamı.

Yalnız yaşayan bir adamın, dışarı çıkmamaya kararlı olduğu bir cuma akşamı nasıl geçerse, öyle bir cuma akşamı geçirdim sonra.

Yatılı okuduğum ortaokul günlerimden beri, sabahları saat kullanmadan istediğim saatte kalkarım. Yağmurun yağmaya devam ettiğini öfkeyle fark ettiğim bu cumartesi sabahı da, fırın işçilerinin işbaşı yaptığı saatlerde uyandım. İlk kahvemi içtikten sonra salonda yarım saat kendi kendime aikido ısınma hareketleri yaptım. Soluğum hızlandı, alnım hafif hafif terlemeye başladı. Hocanın kolunun nasıl olduğunu sormayı bu kez unutmamaya karar verdim. Isınmam bitince duşa girdim.

Çıkınca bir kahve daha yaptım. Bacağımı kalorifere dayayarak dışarısını seyrede seyrede içtim. Ne servis bekleyen çocuklar, ne gazetemle ekmeğimi getirecek olan bakkalın çırağı vardı ortalıkta.

Çıkmadan önce dün giydiğim pardösünün bu yağmura karşı yeterli olamayacağına karar verip kalın deri gocuğumu çıkardım dolapta durduğu köşeden. Kocaman cepleri, yelken gibi yakaları vardı, kalçalarımın alt tarafına kadar örterdi. Yağmur sınavını aşan botlarımı dün akşam kuruması için kaloriferin altına koymadığımı o sırada fark ettim. Aikido çalışmasına giderken gi'mi, havlu ve iç çamaşırımı koyduğum omuz çantasının içine de maçlarda falan sattıkları ince, neredeyse ayakkabıya kadar uzanan yarı şeffaf yağmurluğumu tıkıştırdım.

Giyindikten sonra portmantonun aynasında kendime baktım. Çok zaman önce uzun uçuşlara çıkmadan evlerde, otellerde kendime baktığım gibi.

Aynada gördüklerinden kimler hoşlanır?

Ama bu bendim işte. Remzi Ünal...

Remzi Ünal... Şu Hava Kuvvetleri'nden müstafi, THY'den kovulma, kendisine saygısı olan hiçbir "frequent flyer"ın adını bile duymadığı sekizinci sınıf çartır şirketlerinde bile tutunamayan, sayenizde MS Flight Simulator'ün Cessna'sını bile adam gibi indirmekten âciz eski pilot, ex-kaptan, nevzuhur özel dedektif Remzi Ünal...

İşe çıkıyordum.

3. BÖLÜM

Akmerkez'in karşısına tezgâh açmış, yağmurdan perişan simitçiden daha tazeliğini yitirmesine çok olan iki simit ile iki karper peynir alıp yolcu koltuğundaki omuz çantamın yanına bıraktım. Yollar boştu bu saatte. Damlalar dün tepeme yağandan biraz daha şiddetliydi. Yerlerde daha derin su birikintileri vardı, ama ıslatmaktan çekineceğim insanlar yoktu caddenin kenarında henüz. Yine de ağır ağır gidiyordum.

Erkendi, biliyordum. Ama riske girmektense Kuyumcular Sitesi'nin karşısında bir yerde birkaç saat pineklemeye razıydım otomobilimin içinde. Birden Zeynep Kadı'nın hafta sonu sabahlarının ilk saatlerini joggingle değerlendirme alışkanlığı olabileceği geldi aklıma dehşetle. Bir borsacıdan beklenebilirdi bu. Anlamsız olmasına karşın, gaza biraz daha bastığımı fark ettim.

Ulus'un ortalarındaki ışıklardan sağa, aşağıya doğru döndüm. Kuyumcular Sitesi'ne yaklaştığımda caddenin iki tarafının park etmiş araçlarla dolu olduğunu gördüm. Tereddüt göstermeden ilerledim. Sitenin girişini geçtim. Elli metre kadar aşağıda, caddenin karşı tarafında, üzerinde Fulltime Catering yazan bir kamyonet ile spor bir Mercedes'in arasında tek araçlık boş bir yer gördüm. Biraz daha ilerledim. Caddenin ilk sokakla kesiştiği yerde hızlı bir manevrayla döndüm. Geri gelip boş yere yerleştim.

Motoru durdurdum. Kontak anahtarını açık konuma getirip emniyet kemerimi çözdüm. Silecekler çalışmayınca yağmur suları birleşip kalınlaşan dereler halinde inmeye başladı camlardan aşağı. Yine de Kuyumcular Sitesi'nin girişini görebiliyordum. Motorun sesi kesildiğinden, damlaların tavana tapır tapır vuruşlarını daha belirgin duyuyordum şimdi.

Araç telefonunun ahizesini kaldırıp Zeynep Kadı'nın ev telefonunu tuşladım. İki kere çaldıktan sonra, “Yine ne var?” diye azarladı beni o pırıl

pırıl ses. Deneyimliyim ya, sesimi çıkarmadım.

“Şaka... Şaka...” bölümünde ikinci bir ses girdi araya.

“Efendim...”

Aynı pırıltıda olmasa da aynı sesti. Ben gıkımı çıkarmadım.

“Alooo...” dedi bu kez.

Yine sesimi çıkarmadım.

Hat kapandı.

Ahizeyi yerine koyup arkama yaslandım. Evdeydi Zeynep Kadı.

Rahatlamıştım.

İlk simitle insanın aç ve aceleci parmaklarının arasında kolayca açılmamakta direnen ilk karper peyniri bitirdiğimde yağmur biraz yavaşlamıştı. Caddede trafik yoktu. Birkaç kapıcı ya da bakkal çırağı, ellerinde naylon torbalarla acele acele apartmanlar arasında koşuşturmuş, yağmura ve zengin müşterilerine küfrettiklerini sandığım yüz ifadeleriyle kapılardan yüklü girmiş, eli boş çıkmışlardı. Bana doğru bakan olmamıştı aralarında, olsa bile bu yağmurda yukarıdan akan suların buzlucama benzettiği camlarımdan içeride, belli belirsiz bir silueti ya görürlerdi ya da onu bile fark edemezlerdi. Bunun gibi ne zaman biteceği belli olmayan kapı önü nöbetlerinde, Amerikan filmlerindeki meslektaşlarım gibi yanımda termosla kahve getirmemi engelleyen şey ne diye düşündüm.

Camı çok hafif aralayıp bir sigara yaktım hafifçe eğilerek. Otomobilin içinin ısısı hızla düşmeye başladığından, deri montumun içinde büzüldüm. Kendimi lisede tuvaletin arkasında gizli gizli sigara içiyor gibi hissediyordum. Müdür her an gözükebilirdi basketbol sahasının arkasından, tetikte olunmalıydı. Süha Zengin yalnızca bir hafta sonu sürecek bir izleme için gereğinden çok para vermişti, tetikte olunmalıydı. Tamam, parası çoktu, ama parası çok olanlar satın alacakları her şeyin fiyatını önceden üç aşağı beş yukarı bilirlerdi.

Zaten zevk almadan içtiğim sigaramı daha tam bitmeden fırlattım penceredeki küçük aralıktan dışarı. Elim ikinci karper peynire gitti, kendimi tuttum. Zeynep Kadı’nın sabah keyfi ne kadar sürecek bilemiyordum. İçimdeki ses burada akşama kadar beklemeyeceğimi söylüyordu, ama yine

de belli olmazdı. Arada bir beni yanıltmaya eğilimli bir iç sesim vardı nasıl olsa.

Yağmur giderek daha da yavaşladı. Kuyumcular Sitesi'nin girişinden çıkan da giren de olmadı.

Koltuğumda tedirginlikle kıpırdamaya başladığımı fark ettiğimde kendimi sakinleştirmek için soluk alma egzersizleri yapmayı denedim. Nedense yeterince konsantre olamadım ama. Ağız boşluğumdan soluk boruma, oradan ciğerlerimi doldurup aşağılara, ta aşağılara, diyaframımı itecek kadar aşağılara inen havanın bütün damarlarıma yayıldığını, tüm vücudumu dinginlikle karışık bir enerjiyle doldurduğunu hissedemedim. Israrlı olsam becerebilirdim belki. Belki antrenmanlara uzun süre ara verince böyle oluyordu. Hocayı arayıp omzunu sormam gerektiğini yeniden hatırladım.

Yağmur tamamıyla dinince bir sigara daha yaktım.

İçimdeki kıpırtı hafiflememişti.

Elim radyoya gitti. Sonra vazgeçtim. Sigarayı bir an önce bitirmek için hızlı hızlı çektim içime. Bugün istediğim gibi zevk alamıyordum meretten. İş olsun diye, insanı azarlayan telesekreterin bağlı olduğu telefonu bir kez daha arayayım dedim kendi kendime, daha elim ahizeye gitmeden ondan da vazgeçtim.

Önce köpeği gördüm. Uzayıp kısalabilen tasma kordonun ucunda burnu yere yakın koşuşturan, neredeyse herhangi bir sokak kedisinden daha küçük olan teriye benim için herhangi bir Ulus köpeğiydi önce. Kordonu tutan elin sahibini tanıyana kadar. Kordonun ucu Zeynep Kadı'nın elindeydi.

Birdenbire tümüyle sakinleştiğimi hissettim.

Zeynep Kadı kaldırımda bir an durdu. Kırmızı bir yağmurluk vardı üstünde. Ama yağmurluğun kafalığını geçirmemişti kafasına, sarı saçlarıyla koyu ve güzel bir Galatasaray taraftarı gibi duruyordu. Gözlüklerini takmamıştı. Yağmurluk o kadar uzundu ki, altında yalnızca yine kırmızı balıkçı çizmelerini görebiliyordunuz. Boştaki elini yağmurluğun cebine sokmuştu.

Sonra yolunu bilir gibi küçücük adımlarıyla yukarıya doğru hareketlenen köpeğin ardından yürümeye başladı kaldırımda.

Önce yerimden kımıldamadım. Gözlerimle Zeynep Kadı'yı izlerken, bir elimle sigara içmek için açtığım camı kapadım, öteki elimle simit ile karperin yanında duran sigaramla çakmağımı toparladım. Köpeğin ilk çöp konteynerinin yanında eşelenmesini bekledikten sonra, yeni bir hızla yeniden yürümeye başladıklarında omuz çantamı alıp otomobilden indim. Kapıyı kilitledim.

İyi ki yağmur dinmişti.

Ben Zeynep Kadı'nın karşı kaldırımındaydım. Zeynep Kadı, elli metre kadar önümde, başı yere eğik, zikzaklar çizerek ilerleyen köpeğine bile bakmadan yürüyordu.

Şahane bir rapor başlangıcıydı. "Şahıs, cumartesi sabah 8.37'de köpeğini gezdirmek için evden çıktı..." Sonra...

Sonra... Yağmurun iyiden iyiye ıslattığı kaldırımda, köpeğinin ardından yere bakmayı sürdürerek ilerliyordu Zeynep Kadı. Olağan bir cumartesinin olağan bir sabahında, olağan bir köpek gezdirmesi. Nereye gideceklerini köpek de, kadın da biliyor gibiydi. Bu geziyi her sabah erkenden, işe gitmeden önce yapıp yapmadıklarını, akşamları tekrarlayıp tekrarlamadıklarını merak ettim. Belki de evde bir yardımcısı vardı ve kadın hafta sonu izinliydi kendi çocuklarını gezdirmeye.

Aramızdaki elli metreyi koruyarak peşlerinden yukarı doğru yürüyordum karşı kaldırımda. Kendisini izlediğimi düşünmesinden korkmuyordum. Ben de bu cumartesi sabahı kendi ruhunu gezdirmeye çıkan birisiydim yalnızca, tesadüfen aynı yöne doğru gidiyordum. Önümüzde Ulus Mahallesi'ni boydan boya ikiye bölen Ahmet Adnan Saygun Caddesi'ne varana kadar epey yol vardı. Önden izlemeye geçmek için daha bekleyebilirdim. Aslında köpeğin ağaç diplerinde, çöp konteynerlerinin yanında eşelenmesi, isteyene peşinden gelen olup olmadığını denetlemesi için harika olanaklar sunuyordu, ama Zeynep Kadı bir kez bile arkasına dönüp bakmamıştı.

Caddeye yaklaştıkça tekyönlü yolda yukarıdan aşağıya doğru artık gelmeye başlayan otomobillerin sıçratabilecekleri sulara karşı tedbir olarak

kaldırım tarafından yürümeye başladım. Herkes benim gibi düşünceli olmak zorunda değildi. Herkes benim gibi düşünceli değildi zaten.

Bu cumartesi sabahı, caddeye doğru yaklaştıkça ortalıkta çoğalan yayaların da hiçbiri Zeynep Kadı kadar düşünceli değildi. Bir kez bile kafasını kaldırıp çevresine bakmamıştı. Köpeğin mi onu, onun mu köpeği gezdirdiği sorusu, haklı bir soru olurdu. İçimdeki yanılmaya eğilimli ses, Zeynep Kadı'nın yukarı ya da aşağı doğru gösteren kırmızı yeşil oklardan başka şeyler düşündüğünü söyleyip duruyordu.

Zeynep Kadı, Türkiye'de satılmış bütün televizyon ve video markalarının alt atta sıralandığı ve en altta "Garantili Servis" yazan lacivert zeminli bir tabelanın yanındaki demir kapının önünde durdu. Tasmayı çekiştiren köpeğe aldırmadan kırmızı yağmurluğunun önünü açtı, elini daldırıp bir şey çıkardı. Kapının önünde eğildi. Kalktığında kapı açılmıştı. Geri dönüp kaldırımın gerisindeki küçük bahçedeki çalılıkların dibini araştıran köpeği belinden tutup kucakladı, içeri girdi.

Ben duraksamadan caddeyi geçip, karşı kaldırıma yürüdüm. Girdiği apartmanın önünden geçerken hızla bir göz attım. Şahane önerilere sahip müteahhitlere epeydir direndiği anlaşılan bir yapıydı bu. Kapının üzerindeki cama boyayla yazılmış "Emek Apartmanı" yazısının karakterleri bile en azından 60'lı yılların son dönemini çağrıştırıyordu. Çevresindeki yüksek apartmanlara inat dört katlıydı. Sahibi apartmanının dış yüzeyini şöyle iyi bir boyatalım önerilerine de direniyordu anlaşılan. Kapının girişinde yalnızca dört tane zil butonu vardı.

Biraz ilerideki gazete bayiinin önünde, bu cumartesi sabahını hangi gazetelerin eşliğinde geçireceğine karar verememiş birisi gibi durdum. Benim gazete ile ekmeğin gelip gelmediğini merak ettim bu arada. Mutlaka gelmemişti. Gazetelerden sonra camekâna dizilmiş aylık dergilere geçtim. Hiçbirini satın almak gelmedi içimden. Biraz gerilere dizilmiş poşet içindeki porno dergilerin önünde bir sigara yaktım. Zeynep Kadı'nın Emek Apartmanı'ndaki ziyareti uzun sürerse ne halt edeceğimi düşünürken deyim yerindeyse hedefim apartmanın kapısından çıktı.

Daha doğrusu üçü birden çıktılar. Teriyeler ikileşmişti. Sanki genetik kopyalamayla çoğaltılmış gibi o kadar benziyorlardı ki birbirlerine, hangisinin ilk köpek olduğunu buradan çıkartabilmem olanaksızdı. Şimdi Zeynep Kadı'nın elindeki uzayıp kısalan tasmanın ucunda, nasılsa birbirleriyle dalaşmadan, bir oraya bir oraya koşturup çiçeklerin, çalıların, direklerin diplerini keşfediyorlardı.

Bu üçlü yürüyüş yüzünden, yağmurluğunun başlığını kafasına geçirmiş Zeynep Kadı'nın ilerleme hızı kesilmişti. Ahmet Adnan Saygun Caddesi'ne ulaşma hedeflerinin değişmediğini kestirince arkama bakmadan yürüdüm. Ben onlardan önce ulaştım caddeye. Trafik ışıklarına varmadan, Altınkek'in girişinin önündeki alçak duvara ayağımı dayayıp botumun bağlarını "ilikledim". Zeynep Kadı yine başı yerde, köpeklerin arkasından geliyordu. Çekiştirmelerine uyup, kaldırımdan ayrıldı, üç metrelik küçük bahçenin diğer tarafındaki dar yaya yolunda durdu. Bahçenin içini zenginleştirmekle meşgul olduklarını sandığım köpeklerini denetledi. Ben trafik ışığının altına ilerleyip, yeşilin yanmasını beklemeye başladım.

Araçlar durunca karşıya geçtim. Geri döndüm. Aynı yerdeydiler. Arkamda üç tane banka şubesi vardı. Biri Süha Zengin'in paralarını Levent'teki hesabımda koruyan ve çoğaltan bankanın şubesiydi. Cebimdeki ATM kartını çıkarıp, 24 saat para çekmenize izin veren makinenin durduğu camekânlı kulübeye girdim.

Kartımı makineye sokmadan tuşlara bastım. Arada kafamı çevirip kısa kısa bakıyordum. Kırmızılı kız ile köpekler yeniden hareketlenmişlerdi. Daracık yoldan yürüyüp, Altınkek'e doğru yöneldiler. Zeynep Kadı, köpeklerin uzayıp kısalan tasmalarını, beton girişin ortasında yükselen aydınlatma direklerinin birine iyice doladı, işaretparmağını öğrencilerini azarlayan bir öğretmen gibi ikizlere doğru salladı, dönüp başı önde pastaneden içeri girdi.

Cumartesi sabahının bu saatlerinde nakit ihtiyacı olan başka birileri belirmediği için ATM camekânının içinde oyalanıyordum. Yerler işlem sonucunu veren küçük yazıcı çıktılarıyla doluydu. Sigaramı yere atıp, ayağımla ezdim.

Zeynep Kadı Altınkek'ten çıktı. Elinde küçük bir naylon torba vardı. Eğilip köpekleri direk çevresindeki esaretlerinden kurtardı, sonra onları yönlendirerek Ahmet Adnan Saygın Caddesi'nin bana göre karşı kaldırımında Akmerkez yönüne doğru ilerlemeye başladı.

ATM kulübesinden çıktım.

Trafik bir akşamüstüne kıyasla çok daha hafifti, ama yine de kırmızı ışık yandığında birikmeler başlamıştı yavaş yavaş. Gözlerim karşı kaldırımda, aynı yöne doğru yürümeye başladım. Zeynep Kadı biraz hızlanmaya niyetliydi. Şimdi köpekleri o sürüklüyordu peşinden. Altınkek'in torbasını bileğine takmış, elini yağmurluğunun cebine sokmuştu.

Benim tarafımdaki kaldırımda spor giyimli iki genç kız, ellerinde kitaplar hızlı hızlı yürüyorlardı önümde. Sağdan caddeye açılan kısa sokağın başında, yerden adam boyu yükselen, neredeyse bir tür heykel gibi tasarlanmış “Divan Coiffeur” tabelasının altında duran, abartıyla süslenmiş gelin arabasına bakıp kıkırdaştılar.

Zeynep Kadı kaldırımdan epey içeride konuşlanmış taksi durağını geçti, belediyenin her mevsim değiştirdiği kaldırım taşlarının üstüne hemcinslerinin daha önce bıraktıkları dışkıyla ilgilenen köpeklerini çekiştirdi. Köpekler direndiler. Zeynep Kadı kazandı.

Ben üniversite hazırlık kurslarına doğru yola çıkmış kızların arkasından yürüyordum. Gözüm Zeynep Kadı'da olduğu için, gelin arabası kılıklı gri Şahin'in harekete geçişini görmedim.

Önce sesleri duydum.

Aniden gaza basıp, debriyajı hızla bırakınca çıkan lastik cayırtısı daha kulaklarımızdan çıkıp gitmeden başladı tabancaların tarrakası. Birden çok silah... Ardı ardına... Bayramlarda çocukların patlattıkları maytaplardan daha tok... Filmlerde görmeye alıştıklarımızdan daha seri... Daha ilk patlamaları duyar duymaz içgüdüsel olarak yere çöktüm. Önümdeki kızlar çığlık çığlığa bağırmaya başladılar. Kafamı kaldırdığımda Zeynep Kadı'nın sanki korunabilecekmiş gibi otobüs durağının reklam panosunun ardına sığınmak istediğini gördüm. Çöktüğüm yerden olanları ağır çekimde seyreder gibiydim. Köpekler direndiler. Elindeki tasma kordonu gerildi.

Yolun ortasına kadar gelmiş olan gelin arabası kılıklı gri Şahin'den birkaç el daha ateş edildi. Camları çiçeklerle, kurdelelerle, çelenklerle süslü aracın içi görünmüyordu. Zeynep Kadı vücuduna giren mermilerin şiddetinden kolları açık, durağın ortasına savruldu. Sonra yere düştü. Hareketsiz kaldı.

Önümdeki kızlar hâlâ bağırıyorlardı. Gelin arabası kılıklı otomobil, lastiklerinden yükselen yeni bir cayırtıyla hareketlendi. Plakasına baktım. "Mutluyuz" yazıyordu. Patinaj yaptığı için bir an için önce sağa sola savruldu, sonra yönünü doğrulttu, Akmerkez yönüne doğru şimşek gibi uzaklaştı boş yolda. Arkasında lastik ve barut kokuları bırakarak.

Kızlar sustu. Onlar susunca beton gibi bir sessizlik düştü Ahmet Adnan Saygun Caddesi'ne önce. Ağır ağır ayağa kalktım. Taksi durağından birkaç kişi çıkmış, çekinen adımlarla Zeynep Kadı'nın hareketsiz yattığı otobüs durağına doğru yürüyorlardı. Teriyeler gövdenin ayakucunda yerleri yalıyorlardı. Trafik ışıklarından kurtulan araçlar, gelip tam durağın hizasında birikmeye başladılar. Otoyolda trafik kazası seyrediyor gibi bakıyorlardı yerde yatan kırmızı yağmurluklu kıza. Derken arkalardan korna sesleri yükselmeye başladı.

Ne yapacağıma karar veremedim önce.

Bir sigara yaktım. Ellerim titriyordu.

Raporum gerçekten kısa olacaktı.

Zeynep Kadı'nın yaşıyor olması olasılığı neredeyse sıfırdı. Adamlar işlerini biliyorlardı. Çekip gitmişlerdi. Peşlerinden gitmeye çalışmanın anlamı yoktu. Akmerkez'e varmadan, açık otoparktan önceki sapaktan sağa aşağıya dönüp, Arnavutköy'e inen yoldan tüydüklerine adım gibi emindim.

Belirli bir süre sonra burada olacak polisler, görgü tanığı bulmaya çalışacaklardı. Onlardan biri olmaya niyetim yoktu. Daha mesleğimi duyar duymaz yüzlerinde beliren ifadeyi görmek istemiyordum hiç. Zeynep Kadı'yı evinden çıktığından beri izlediğimi anlatmayı ise aklımdan bile geçirmiyordum. Birazdan kameralar gelecek, flaşlar patlayacaktı. Akşam haberlerinde kendimi seyretmek işime gelmezdi. Yarınki gazetelerde "Görgü Tanığı Özel Dedektif" başlığının yanında fotoğrafımı görmek olacak iş değildi. Eğer ağlaya ağlaya evlerine koşmazlarsa, üniversite

kursuna gitmek için yola çıkmış kızlar ile taksi durağının şoförleri benim anlatabileceklerimden daha çok şey anlatırlardı nasıl olsa.

Otobüs durağının çevresi insan kaynıyordu şimdi. Kafaları yere eğikti. Taksi şoförlerine, nereden çıktıklarını kestiremediğim on beş yirmi kadar insan eklenmiş, ellerini kollarını oynatarak birbirlerine bir şeyler anlatıyorlardı. Duraktan çıkan birinin elindeki gazeteyi görünce, o sıfır olan olasılığın kesinleştiğini anladım.

Kalabalığa son kez baktım. Zeynep Kadı'nın kırmızı yağmurluğu, insanların ayaklarının arasında gözükmüyordu. Sigaramı yere atıp, Akmerkez'in tersi yöne doğru yürümeye başladım. Caddedeki trafik iyice sıkışmıştı. Öndekilerin neden durakladığını bilmeyen arkadaki sürücüler basıyorlardı kornalara. Hiçbir manası kalmayan trafik ışıklarında, yayalara yeşili beklemeden karşıya geçtim.

Aşağıya doğru, demin Zeynep Kadı'yı çifte teriyeleriyle, düşünceli düşünceli ama kalbi atıyor, ciğerleri nefes alıyor biçimde yere baka baka köpek gezdirirken izlediğim kaldırımda, bu kez önümde o olmadan, tek başıma yürüdüm. Bir sigara daha yaktım. Ellerimin titremesi hafiflemişti. Sadece hafiflemişti.

Emek Apartmanı'nın önüne kadar pek bir şey düşünemeden ilerledim. Yıkılıp yerine sekiz katlısının dikilmesine direnen yapının giriş kapısındaki zillerin önünde durdum.

Dört zil butonunun en altındakinde kocaman harflerle "TAMİRCİ" yazıyordu. Diğer üçünde yazılı olanlara bakılırsa en üstte Yıldız Turanlı, sonra sırasıyla Muzaffer Keskin ve adını yazmayan Kurtoğlu soyadlı birisi oturuyordu apartmanda. Yıldız Turanlı'nın adı bir kartvizitten kesilip yapıştırılmıştı. Altında "Klinik Psikolog" yazıyordu.

Sonra yürümeye devam ettim. Biraz hızlanmıştım. Kuyumcular Sitesi'nin önünden oyalanmadan geçtim. Otomobilime binip oturdum.

Hızla düşündüm. Yukarıya, 6 numaraya kısa süreli bir ziyaret yapabilirdim. Kapının Lizbon Hırsızlar Pazarı'ndan aldığım maymuncuğa direnebileceğini sanmıyordum.

Sonra vazgeçtim.

İki nedenle. Hayır üç nedenle.

Anlaşmamı yerine getirmiştim. Raporum hazırdı. Kısaydı ama hazırdı. Zeynep Kadı bugün gitse gitse bir hastanenin morguna kadar gidebilirdi. Hangi hastanenin morguna gittiğinin Süha Zengin için bir önemi olmadığını kestirebiliyordum.

Sokak ortasında öldürülen bir borsacı, polisler için özel bir öneme sahip bir olay gibi gözükebilirdi. Buralarda oturuyordu, çevreden tanıyanlar, adresini bilenler olabilirdi. Elimde Zeynep Kadı’nın iç çamaşırları, basılmak istemezdim evde.

Üçüncü neden daha güçlüydü.

Sokak ortasında öldürülen bir borsacı, büyük bir ihtimalle, onu sokak ortasında öldürenler için de özel bir öneme sahipti. Arnavutköy’e insinler inmesinler düğün arabası kılıklı gri Şahin’in içindekiler ya da başkaları, başladıkları işin bir iki ayrıntısını daha yerine getirmek için Kuyumcular Sitesi 6 numaraya şöyle bir uğramayı akıllarından geçirebilirlerdi. Üstelik bu olasılık ikinci olasılıktan daha güçlüydü ve sokak ortasında adam öldürmekten çekinmeyenlerin kapalı bir evde daha duyarlı olacaklarına ilişkin bir belirti yoktu ortalıkta.

Evet, çok düşünmedim. Otomobilimi çalıştırdım. Fulltime Catering minibüsü gittiği ve yerine de gelen olmadığı için rahatlıkla çıktım park ettiğim yerden. Kaloriferi sonuna kadar açtım. Bir yerlerim titriyordu hâlâ. Bütünüyle o dehşet yağmur sonrası serinliğiyle ilgili olup olmadığına karar veremedim doğrusu.

Sokağın ilerisinde mecburi istikamet levhası beni sağa doğru yönlendirdi. İleriden kocaman bir “U” çizip, Ahmet Adnan Saygun Caddesi’ne çıktım. Rahatça ilerlediğime bakılırsa trafikteki deminki tıkanıklık bir miktar açılmıştı. Nedenini ATM kulübesine girip Zeynep Kadı’nın Altınkek’ten çıkışını izlediğim noktaya gelince anladım. Bir polis, ağzındaki düdüğü alabildiğince öttürerek, suratında ciddi bir durum var ifadesi, yavaşlamaya niyetlenen otomobil sürücülerine bir an önce çekip gitmelerini işaret ediyordu durmadan hareket eden elleri kollarıyla.

Yine de otobüs durağının karşısından ağır ağır ilerliyordu trafik. İki ekip minibüsü, durağın önüne ve arkasına park etmişti. Durağın dibinde yatan Zeynep Kadı'nın üzerine bir battaniye örtülmüştü. Yelekli polisler, yeleksiz polisler vardı. Kameralar daha yoktu ortalıkta. Yeleksiz polislerden kimileri, manzarayı izlemek için yavaşlayan araç sürücülerini uzaklaştırma çabasına katkıda bulunuyorlardı.

Onları kızdırmadım. Olağan bir İstanbul sokak cinayeti beni zerrece ilgilendirmez hızıyla manzaranın yanından uzaklaştım. Çatal bıçak takımlarıyla ünlü mağazanın önüne geldiğimde, Levent tarafından gelen bir ambulans sireni duydum. Akmerkez'e gelmeden önceki trafik ışıklarından, aşağıya, sağa, Arnavutköy'e inen yola döndüm. Sanki düğün arabası kılıklı Şahin'i kenarda park edilmiş beni bekliyor gibi bulacakmışçasına ağır ağır indim. Yoktu tabii ortalıkta.

Arnavutköy'den sola döndüm. Akıntıburnu'nun ilerisinde romantik romantik denizi seyretmek isteyen sevgililer için ayrılmış girintilerden birine soktum otomobilimi. Denizi romantik romantik seyretmek isteyen sevgililer daha gelmemişti. Boştu park yeri. Yine de arkalarda bir yerde yaptıkları çaylara otopark parası da ekleyerek satan adamlardan biri geldi hemen. Büyük bir çay söyledim.

Şu meşhur kısa raporumu, elimde kalan son simit ve son karperi bitirdikten sonra vermeye kararlıydım.

4. BÖLÜM

Çay iyi geldi.

Yağmur havayı berraklaştırmıştı. Rumelihisarı'nın kulelerinden ta ötelerini bile apaçık görüyordum. Önümdeki kaldırımdan bir grup eşofmanlı koşarak geçti. Sonra köpeğini gezdiren yaşlı bir kadın. Ardından umutsuz bir balon satıcısı Bebek Parkı'na doğru yürüdü. Sabahın sessizliğine saygısı olduğu ya da ortalıkta çocuk bulunmadığı için bağırmıyordu.

Biraz önce yukarıda, Ulus'ta, önümde iki köpeği gezdiren genç kadının durumu umutsuzdan da öteydi. Artık bir durum içinde değildi. Durumu kötü olan muhtemelen bendim.

Ya da Süha Zengin.

Müşterim olsun olmasın, insanlara kötü haberler vermekten hoşlanmam. Kendimi zorlasam, haber vermekten hoşlanmam da diyebilirim. Benim işimde verdiğiniz her haber insanların hayatını değiştirir. Hem de ciddi biçimde değiştirir. Ve ben insanların hayatını değiştirmekten hoşlanmam.

Eh işte, yukarıda gördüklerimi birazdan Süha Zengin'e anlatacaktım, hayatı değişecekti. Bundan böyle, farklı bir Süha Zengin olacaktı. Başkaları için, yanında çalışan bir kadın öldürülmüş bir Süha Zengin. Benim için, yanında çalışan, takip ettirmek istediği güzelce bir kadın öldürülmüş bir Süha Zengin. Kendisi bile, kendisine değişik bir gözle bakacaktı bundan böyle.

Mi-Ya Menkul Değerler'le ilgili küçük okların yönü ve rengi de başka bir meseleydi artık.

Fincanı almak için gelen delikanlıya bir çay daha ısmarlayarak hayal kırıklığına uğramasını engelledim. Elimi araç telefonuna uzattım. Sonra

vazgeçtim. Polisler için de hızla, yanında çalışan birisi öldürülmüş bir Süha Zengin olacaktı Süha Zengin.

Otomobilimden indim. Çaycı delikanlı bana baktı. Elimle, gidiyorum, hemen dönüyorum anlamına gelen bir işaret yaptım.

Arnavutköy'e doğru hızlı hızlı yürüdüm. Önce kıyıdan, balık peşinde koşanların oltalarına, iğnelerine takılmamaya çalışarak burnun ucundaki çakara kadar yürüdüm. Sonra ışıklardan karşıya geçtim. Çarşının içinden ilerledim. İskelenin karşısındaki küçük parkın ortasında sırt sırta duran iki genel telefondan deniz manzaralısına ittirdim telefon kartımı.

Bakalım Süha Zengin'in cumartesi sabahları koşmak ya da köpek gezdirmek gibi alışkanlıkları var mıydı.

Telefon çalmaya başladı. Bir, iki, üç, dört. Telesekreter girmedi devreye. İskelenin yanındaki durağa bir belediye otobüsü yanaştı. Beş, altı. Açıldı.

Kalın, boğuk sesli bir kadın vardı kulağımda.

"Aloo..."

"Süha Bey'le görüşebilir miyim?" dedim.

"Süha çıktı," dedi boğuk sesli kadın.

Süha...

"Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?" dedim. "Ona göre rahatsız edeyim."

"Hayır, bir şey söylemedi," dedi kadın. "Kim aradı diyeyim?"

"Siz eşi misiniz?" dedim.

"Evet."

"Hanımefendi," dedim müşteri karısı hitabı sesimle. "Rahatsız ettiğimin farkındayım ama, izninizle ben yine arayacağım Süha Bey'i."

"Siz bilirsiniz," dedi Süha Zengin'in karısı. "İyi günler."

Dıııııttttt.

Bir sigara yaktım, ikinci numarayı tuşladım. Cumhuriyetin 75. Yılı şerefine yapılan taktaki logoya her geçen yılı ekliyorlar mıydı?

Karşı taraf bu sefer hemen açtı.

"Lütfen sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakın," dedi Türkiye'nin lider GSM operatörünün hoş sesli bayanı. Ne diyeceğimi bir an düşündüm.

“Ben hafta sonları çalışan adam,” dedim. “Görüşsek iyi olacak. Ben sizi yine ararım.”

Ahizeyi yerine koyup kartımı aldım. Sigaramdan bir iki nefes çektim. Süha Zengin’i arayabileceğim bir yer daha kalmamıştı. Ahizeyi yeniden elime alıp kartı yeniden ittirdim. Orada olma olasılığının oldukça düşük olduğunu düşünmeme karşın, Mi-Ya Menkul Değerler’in PBX numarasını tuşladım.

Telefon dört kere çaldıktan sonra açıldı. İşi telefonlara bakmak olmayan bir erkek sesi cevap verdi.

“Buyrun.”

“Süha Bey’le konuşmak istiyordum,” dedim.

“Bir dakika,” dedi adam. Birden kendimi santralin salak asansör müziğini dinlerken buldum bir kez daha. Ayak değiştirdim. Sigaramı yere atıp üstüne bastım.

“Remzi Ünal da yanılır,” dedim kendi kendime. Belki adam cep telefonunu kapatıyordu işyerine geldiğinde.

Asansör müziği kesildi. İskelenin önündeki trafik lambalarında yeşil yanar yanmaz fırlamak isteyen otomobiller canhıraş kornalar çaldılar.

“Buyrun efendim,” dedi Nimet Hanım’ın kendine güvenen sesi.

Ahizeyi öbür elime aldım.

“Süha Bey’le görüşmek istemiştim,” dedim.

“Süha Bey henüz gelmedi Remzi Bey,” dedi kadın.

Hafta sonları çalışan adam numarası buraya kadardı. Arnavutköy’e boşuna yürümüştüm.

“Günaydın Nimet Hanım,” dedim. “Sesimi tanıdınız.”

“İşimin bir parçası,” dedi Nimet Hanım sakin sakin.

“Keşke olmasaydı,” dedim içimden. Ama bir şey söylemedim.

Nimet Hanım sessizliğimi kararsızlığıma yordu.

“Gelince sizi arayalım mı?” dedi.

“Ben onu yine ararım,” diye cevap verdim kadına “ben” sözcüğünü vurgulayarak. “İyi günler.”

“İyi günler beyefendi,” dedi Nimet Hanım “beyefendi” sözcüğünü vurgulayarak. İyi bir yönetici sekreteriydi bence.

İskeleye ulaşan ışıklardan karşıya geçtim yeniden. Hızlı hızlı akan akıntının tersine yürüdüm otomobilime doğru. Koşan eşofmanlılar geri dönüyorlardı, onlara yol verdim. Köpeğini gezdiren yaşlı kadını göremedim. Otomobilime bindim. Çayım torpido gözünün üst tarafındaki düzlüğe, tabak fincanın üstüne kapatılarak konulmuştu.

İyice arkama yaslanıp, bir elimde soğumaya yüz tutmuş çay fincanım, bir elimde sigaram, önce önümde akan Boğaz’a, uzaklardaki ikinci köprüye, karşıdaki dev elektrik direğine, iki yakayı bağlayan kabloya, sonra iki yanına baktım. Cumartesi erkenden buluşan bir çift aramıza iki araçlık bir boşluk bırakarak yerleşmişti. Otomobillerinin açık penceresinden benim üst kattaki liseli oğlandan sık sık duyduğum tuhaf bir ritim bana kadar ulaşıyordu o sessizliğin içinde. Daha çaycı delikanlı tepelerine gelemeden yolcu koltuğunda oturan kız aşağı inip şiddetle çarptı kapıyı. Arnavutköy yönüne doğru hızlı hızlı yürümeye başladı. Oğlan da indi otomobilden, aynı yöne doğru ama daha yavaş yürüdü.

“Hallederler,” dedim içimden. Sonra yağmur başladı yeniden.

Öyle uyarı falan yapmadan başladı. Koca koca damlalarla, insafsızca yağıyordu. “Visibility” 200 metreye düştü aniden.

Daha camı kapamayı akıl edemeden sol yanım epeyce ıslandı. Akıl edip tümüyle kapayana kadar ıslanmaya devam ettim. Bakalım kapıyı çarpıp çıkan kız bu yağmurda ne kadar direnebilecekti? Cam kapanınca komşudan gelen sesler azaldı. Şimdi yalnızca otomobilin tavanına vuran damlaların tıpırtısını duyuyordum. Sanki taşa tutmuşlar gibiydi.

Çayımdan bir yudum daha aldım. Aldığıma pişman oldum sonra. İyice soğumuştu.

Süha Zengin’le konuşamamıştım. Adam evinde ya da işyerinde değildi. Cep telefonuyla bulunmayı da canı çekmiyordu. En azından şimdilik.

Camlar içeriden ağır ağır buğulanmaya başladı. İçeride oluşan sis, camda dereler halinde birleşip aşağıya inen yağmur sularıyla, arkası hiç kesilmeyecekmiş gibi inen kocaman damlalarla birleşince otomobilin önünü

iyice göremez hale geldim. Çok önemsemedim ama. Önümü görmemi engelleyen su ve buhar kalıcı değildi.

Raporumu verememiştim. Versem ne olacaktı? Dünyanın en kısa ve anlamsız raporuydu. Benim ona anlatacaklarımın çok daha fazlasını akşam televizyonda ballandıra ballandıra anlatacaklardı. Dün bana verdiği zarfın içindekilere göre çok küçük bir karşılık olacaktı benimki.

Üstelik, hani, bir iki soru da ben sorabilirdim Süha Zengin'e. Belki. Havamda olursam.

Ama doğru cevaplar almak için doğru sorular sormak gerekiyordu.

Doğru sorular sormama yardımcı olabilecek biri, bir ihtimale göre vardı.

Kapıyı çarpıp çıkan kız koşarak gelip iki araçlık boşluğun ötesindeki otomobile bindi. Bir yandan da gülüyordu.

Ben marşa basınca, az ötedeki bankta denizi seyreden çaycı delikanlı sesi duydu, döndü, çayların parasını almak için bana doğru yürümeye başladı.

Benim gördüğümü görseniz, çok değil bir saat önce, Ulus'taki bu otobüs durağının önünde, sokak ortasında bir kadının çatır çatır öldürüldüğüne inanmazdınız. Ne polis minibüsleri kalmıştı ortalıkta, ne ambulans, ne meraklılar. Otobüs durağında iki ihtiyar bekliyordu yağmurdan korunmaya çalışarak. Zeynep Kadı'nın az önce hareketsiz yattığı yerde sular birikmiş, bir gölcük oluşturmuştu. Taksi şoförlerinin sığındığı kulübe kalabalıktı.

Emek Apartmanı'nın önünde boş yer olmasına karşın durmadım. Bir sokak aşağıda, buralarda ne aradığını merak ettiğim tek kapılı bir Anadol'un önüne park ettim otomobilimi.

Deri montumun yakasını kaldırıp, yağmurun altında hızlı hızlı yürüdüm başımı yere eğerek. Damlaların büyüklüğü ve şiddeti değişmemişti. Tam evde oturup, dışarıyı seyrederek müzik dinleyip, kahve içilecek havaydı. Ziyaretine gittiğim kimsenin de aynı düşüncede olduğunu ummaya devam ettim.

Emek Apartmanı'nın üst katlarında sokağa bakan pencerelerin biri dışında hemen hepsinin perdeleri çekili olduğuna göre, kimsenin dışarıyı seyretmeye niyeti yoktu. Demir kapının üstündeki sundurmanın altına

sığındım. Televizyon tamircisinin demirli pencerelerinin ardından ışık görünüyordu. Dört zil butonunun en altında “SERVİS” yazan düğmeye bastım.

İçimden beşe kadar saymadan demir kapının otomatiği öttü. Kapıyı itip girdim içeri. Bir iki adım attım. Küçük bir sahanlıktı burası. Yukarı doğru çıkan merdivenler, aşağıya, bodruma doğru inen merdivenler vardı. Girer girmez sağdaki kapının üzerinde de dışarıdaki tabelanın tıpkısı, ama daha küçüğü asılıydı. Adamlar belki kapıyı açıp müşterilerini karşılamak ister diye hiç oyalanmadan merdivenlerden yukarı fırladım. Merdiven otomatiğini ikinci katta elimi duvar boyunca gezdirerek buldum, ışığı yaktım.

Apartmanın içinin de dışı gibi boyanma zamanı çoktan gelmiş de geçmişti. Küçük demir bir plakada Abdülkadir Kerim Kurtoğlu yazan gürgen kaplama kapının tokmağına asılı bir naylon torbanın içinde bir ekmek bir de *Akit* gazetesi vardı. Duvarın dibine ağzı açık bir çöp torbası bırakılmıştı.

Bir kat yukarı çıktım.

Buradaki kapıda gazete ve ekmek yoktu. Kapının dibinde bir çift yeni boyanmış, ama taze çamurlu erkek ayakkabısı, üç tane de değişen boylarda çocuk ayakkabısı vardı. Çocuk ayakkabılarının yenilenme zamanı çoktan gelmişe benziyordu. Kapıda üstünde isim yazan plaka yoktu.

Dördüncü kata geldiğimde merdivenlerin ışığı söndü. Ama ben göreceğimi görmüştüm.

Kapının dibine dikkatle düğümlendikten sonra bırakılmış yarı şeffaf alışveriş torbasının içindeki mama kutusunun üstünde, mutlulukla havlayan yakışıklı bir köpek kafası bakıyordu bana doğru.

Artık yerini öğrendiğim düğmeye basıp yeniden aydınlattım merdiven boşluğunu.

Çelik kapının üstündeki plaka boşluğuna bir kartvizit yapıştırılmıştı. Dış kapıdaki zil butonuna konulmuş “Yıldız Turanlı-Klinik Psikolog” sözcükleri bu kartvizitten kesilmişti. Kartın zemininin bütününe Leonardo

Da Vinci’nin dairenin içinde kolları bacakları yana açık evrensel insanının görüntüsü yerleştirilmişti. En üstte okunması güç bir karakterle, “Omen Psikolojik Danışma Merkezi” yazılıydı. Yerdeki paspasın üstündeki *“Go Home, Idiot!”* sözcükleri karşılıyordu misafirlerini bu dairenin.

Bu kapının ardında Omen Psikolojik Danışma Merkezi’nin bulunmadığı açıktı ama... zile bastım.

İçeriden bir öküz böğürdü. Ya da bana öyle geldi.

Ama kapı açılmadı.

Çöp torbasının içinden bana bakan mutlu köpeğe hafif bir tekme attım ıslak botumun ucuyla. Zile yeniden bastım. Öküz yeniden böğürdü.

Kapıya doğru yaklaşan ayak sesleri duymadım. Hiç beklemediğim anda ardına kadar açıldı kapı.

“Çabuk döndün Zeynep!” dedi kapıyı açan kız daha yüzüme bakmadan. Zeynep olmadığımı anlayınca kapatmadı, ama bir şeyler söylemem için yüzüme baktı kıpırdamadan.

Onun yerinde olsam, kapıdakinin beklediğim olmadığını anlayınca hızla kapatırdım. Kısa, şilebezi bir gecelik vardı üstünde. Beyaz bacakları kalçalarının birazcık altına kadar açıktı. Sevdiği bir gecelik olmalıydı bu, yıkana yıkana iyice incelmişti, limondan birazcık büyük olan göğüslerini yalnızca bir tülün arkasındaymış gibi sergiliyordu. Yüzünde koyu bir uyku mahmurluğu vardı. Kumral, uzun saçları dağınıktı.

”Özür dilerim,” dedim gözlerinden başka yere bakmamaya çalışarak.

“Buyrun?” dedi hafifçe kapının arkasına saklanarak. “Kimi aradınız?”

“Zeynep Kadı’yla ilgili,” dedim. “Biraz konuşabilir miyiz?”

“Zeynep’le mi ilgili?” dedi. Gözleri az, ama çok az bir heyecan gösterdi. “Ne oldu? Siz kimsiniz?”

“Girebilir miyim?” dedim.

Heyecan tereddüde dönüştü.

“Lütfen,” dedim üstüne basa basa.

“Ah, buyrun,” dedi kapının arkasından içeri doğru çekilerek.

Botlarımı *“Go Home, Idiot!”*a iyice sildim içeri girmeden önce.

Küçük bir girişteydik. Kapının hemen sağında, duvara asılı kocaman bir aynanın önünde portmanto niyetine kullanılan eski suratlı bir sandık vardı. Üstünde koyu renkli iki mantoyla bir yağmurluk, önünde karmakarışık duran ayakkabılar, botlar. Terlik yoktu. Geri kalan duvarlar yukarıdan aşağıya ve boydan boya notalarla dolu dev bir porte sayfasıydı sanki. Enstrümantal olmalıydı parça, şarkı sözleri yazılmamıştı notaların altına.

“Siz girin içeri, geliyorum ben,” dedi kapıyı açan kız, koridorun öteki ucundaki kapıdan kayboldu aceleyle.

Montumu çıkarıp sandığın üstüne, ama mantoları ıslatmasın diye biraz kenara bıraktım. Koridordaki tek açık kapı, nereye yönelmem gerektiğini gösteriyordu. O kapıdan girdim.

“İçeri” bir salon ya da oturma odası değil, bir kütüphaneydi. Tam karşıda, caddeye bakan iki küçük pencerenin olduğu duvarın dışındaki üç duvar boydan boya, tavana kadar kitaplarla kaplıydı. Küçüklü büyüklü, ciltli ciltsiz, yanaşık düzen kitaplar. Kitapları demir yan profillerin üzerine geçirilmiş boyasız, cilasız uzun tahtalar taşıyordu. Bir AnaBritannica takımı, ağırlığıyla üzerinde durduğu tahtanın aşağı doğru bel vermesine yol açmıştı. Kütüphanenin yetmediği, diğer kitapların üstünde yana yatmış başka kitaplardan belli oluyordu. Kitapların altında, tahta kapaklı küçük dolaplar vardı. Zemin uzun tüylü, desensiz mavi bir halıyla kaplıydı. İki pencerenin arasına küçük bir çalışma masası yerleştirilmişti, monitör ve klavyeden geri kalan alan karmakarışık kâğıtlarla kaplıydı. Odanın tam ortasında, karşılıklı bakan yüksek arkalıklı, deri kaplı iki kanepe vardı. Sağdaki kanepenin pencereye bakan ucunun arkasında ayaklı bir lamba yükseliyordu. Lambanın tam altına gelen oturma yeri aşağı doğru çökmüştü hafifçe. Odada yerleşik bir sigara kokusu egemendi. Pencerelerin perdeleri açık olmasına karşın içerisi neredeyse alacakaranlıktı. Dışarıdan bir yerlere vuran yağmurun sesi geliyordu. Emek Apartmanı’nın kalorifer kazanı sıkı çalışıyor olmalıydı, bayağı sıcaktı ortalık.

Aklı başında bir konuk gibi iki kanepenin ortasında ayakta durdum önce. Sonra kitaplara göz gezdirmeye başladım. Sol taraftaki duvar, psikoloji ağırlıklı İngilizce kitaplarla doluydu. Çoğunluğu ciltliydi. Psikoloji kitapları

bitince, sıkı bir polisiye roman koleksiyonu başlıyordu. Yeni polisiyeler, eski polisiyeler...

Odanın içi birdenbire aydınlanınca geri döndüm.

Ev sahibemin eli, kapının kenarındaki elektrik düğmesindeydi. Bacaklarını hafif bol bir eşofman altı örtüyordu şimdi. İçini gösteren şilebezi gecelik yerinde duruyordu, ama eteği eşofman altının lastikli belinin içine sıkıştırılmış, bir bluz haline dönüşmüştü. Kız yüzünü yıkamış, saçlarını arkadan toplamıştı. Ayakları çıplaktı hâlâ. Gözlerinde kapıda beliren küçük endişenin küçük izleri vardı.

Allah kahretsin!

“Zeynep’e bir şey mi oldu?” dedi kapının dibinde dikilerek.

“Evet,” dedim.

“Kötü bir şey mi?”

Gözlerimin içine küçük bir umutla bakıyordu.

“Maalesef!” dedim.

“Ne kadar kötü?”

Dudakları titremeye başladı.

“Çok kötü,” dedim.

Bacakları büküldü. Kapının dibine çöktü.

Allah kahretsin!

İki büklüm olmuş, dizlerinin arasına soktuğu kafasını kollarıyla örtmüştü. Ona doğru ilerledim. Omuzları küçük hıçkırıklarla titriyordu.

Ona yaklaştığımı sezdi. Eliyle beni durdurdu. Kafasını kaldırdı. Gözlerinde yaşlar vardı. Gözbebeklerini parlak gösteren yaşlar.

“Bir dakika,” dedi. “Bir dakika... Şimdi geçer.”

Canım feci halde sigara istiyordu.

Ev sahibesi oturduğu yerde döndü. Önce dört ayak pozisyonuna geçti, sonra bir eliyle kapının pervazından güç alarak ayağa kalktı ağır ağır. Öteki eliyle burnunun altını, sonra gözlerini sildi.

“Şimdi gelirim,” dedi sonra bana bakmadan. “Kusura bakmayın.”

Kapıdan çekildi. O gidince, girişteki sandığın üstüne koyduğum montumun cebine saldırmak yerine, havaalanında bavullarda uyuşturucu

arayan bir köpek gibi etrafıma bakındım. Aradığımı divanın oturma yeri çökmüş kenarının dibinde, halının üstünde buldum. İçinde iki sigara kalmış bir Gauloise paketi, yanında bir kibritle, boşaltılmamış toprak bir kül tablasının üstünde yatıyordu. Eskiden içtiğim bazı sigaraları hatırlayarak yaktım. Dumanın tadından önce, dudaklarımın değdiği sarışın tütünün tadı geldi ağzıma.

Odanın ortasında dikilip çevreme baktım. Epeydir Gauloise içmemiştim. Hafif başım dönüyordu. Şimdi bir neskafe ne iyi olurdu.

Kitaplara hızla göz gezdirmeye devam ettim. Sağ duvardaki kitaplar da psikoloji ağırlıklı, ama Türkçe kitaplardı. Diğerlerinin üzerinde yan duran birisini elime alıp sayfalarını çevirmeye başladım. Adı ilgimi çekmişti: *Teoride Seksi Pratikte Mastürbatif Kişilik.* Sonra kitapların önündeki boşlukta duran ayaklı çerçevedeki fotoğrafa bakmaya başladım. Hayata gülen gözlerle bakan üç kızın poz verdiği, kepli, cüppeli bir mezuniyet günü fotoğrafıydı bu. Ev sahibesi, daha kısa olan boyuna rağmen, yanındaki arkadaşlarının omzuna atmıştı kollarını. Biri Zeynep Kadı'ydı.

Arkamdan gelen sesle döndüm.

"Saçlarımızın örgülü olduğu günlerden beri arkadaşımdı Zeynep," dedi ev sahibesi. "Ortaokuldan beri."

Kendini toparlamış görünüyordu. Galiba yüzünü bir kez daha yıkamıştı. Elimdeki kitabı yerine koydum. Bu hızlı değişime şaşırmamış gibi görünmeye dikkat ettim.

"Başınız sağ olsun," dedim.

"Sağ olun," dedi bu iki sözcüğün ne anlama geldiğini bilmiyormuşçasına sakin. "Ne oldu, anlatın ne olur?"

Yanımdan geçip, karşılıklı divanların oturma yeri çökük olanına oturdu. Bakışlarını benden ayırmadan eliyle aşağıda sigaranın, kibritin ve kül tablasının olduğu yeri yokladı. Paketi ve kibriti yukarı aldı.

"Sizden izin almadan yaktım bir tane," dedim elimde dumanı tüten Gauloise'ı göstererek.

Elini ne önemi var anlamında havada salladı. Sigarasını yaktı. Boşalan kutuyu avucunun içinde buruşturdu. Eşofman altıyla örttüğü bacaklarının üstüne oturdu. Ayaklarına kırmızı çoraplar giymişti.

“Nasıl oldu?” dedi. “Trafik kazası mı?”

Karşısına oturdum. Bacak bacak üzerine atmadım.

“Hayır,” dedim.

Sigarasından derin bir nefes çekti. Gözleri gözlerime bakıyordu doğrudan.

Lafı uzatmamaya karar verdim. Kaldırabilecek gibi gözüküyordu.

“Altınkek’in önünde vurdular,” dedim.

“Vurdular mı?” dedi. Gözleri daha çok büyümedi. Elleri titremedi. Hıçkırmadı. Burnu akmadı. Sigarasından bir nefes daha aldı yalnızca. Gözlerime dimdik bakmaya devam ediyordu.

“Vurdular mı? Nasıl yani?” dedi sonra. Kekelemeden.

“Basbayağı,” dedim. “Caddeye açılan sokakta bekleyen bir araba fırladı yola. Tam otobüs durağının önündeyken ateş etmeye başladılar. Sonra çekip gittiler.”

“Zeynep’i mi bekliyorlarmış yani?” dedi. Yüzündeki ifade hiç değişmedi, ama gözlerinin tekinin altında yeniden bir ıslaklık belirmeye başladı.

“Eğer tümüyle bir yanlışlık yapmadılarsa öyle gözüküyor,” dedim.

“Kör bir terör saldırısı olmadığından emin misiniz?” dedi. “Zeynep’i kim öldürmek ister?” Gözünün altındaki ıslaklık büyüdü, bir damla oldu.

“Bilmem,” dedim. “Sizin aklınıza birisi geliyor mu?”

“Dünyanın en tuhaf sorusu bu,” dedi. Damla yanağına doğru indi. “Zeynep’i kim öldürmek ister?” Ama silmedi aşağıya inen damlayı. Elindeki sigaranın külü üstüne döküldü, farkına varmadı. Hâlâ gözlerime bakıyordu. Yanağına inen damlayı yenileri izledi.

Divanın altındaki kül tablasını alıp yanına koydum. Kendi sigaramı da silktim. Soru sırasının bana gelmesi lazımdı artık.

“Her cumartesi köpeğinizi alır mıydı gezdirmek için?” diye sordum.

“Sigmund!” diye bağırdı birden. Elleriyle ağzını kapattı. “Sigmund... Sigmund da onunlaydı! Aman Allahım!”

“Köpeğe bir şey olmadı,” dedim.

“Nerede peki şimdi?” dedi. “Nerede Sigmundum benim?”

“Polisler götürmüş olmalı,” dedim.

“Polisler mi?” dedi duyduklarına inanmıyormuş gibi. “Siz polis değil misiniz yani?” Sigarasını yapacak başka bir şey bulamamış gibi yanındaki kül tablasında söndürdü. Benden sonra yakmıştı halbuki.

“Değilim,” dedim. Polislere benzememeye gayret ederim bana sorarsanız.

“Bir dakika... bir dakika...” dedi ayağa fırlayarak. Divanın arkasındaki boşlukta aşağı yukarı yürümeye başladı.

“Polis değilsiniz. Polis değilsiniz.” Elini aşağı yukarı indirip kaldırarak düşüncelerini sıraya sokmaya çalışıyor gibiydi. “Halbuki Zeynep’in bana uğrayıp Sigmund’u aldığını biliyorsunuz. Öldürüldüğünü görmüşsünüz. Hangi dairede oturduğumu biliyorsunuz...”

“Hangi dairede oturduğunu Sigmund söyledi bana,” demedim.

Aşağı yukarı yürümeyi kesti birden. Sesli düşünmeye devam etti.

“Polis değilseniz... peşindeydiniz o zaman Zeynep’in...”

Öfke dolu gözlerle bakıyordu bana şimdi, arkadaşının peşinde dolaşmak dünyanın en büyük suçuymuş gibi.

Omuzlarımı silkip sigaramı söndürdüm onunkinin yanına. Başıma gelecekleri bilsem başka bir şey yapardım.

Eline bir şey geçirmek istiyormuş gibi etrafına baktı hızla. Sonra dizi dizi polisiye kitapların önünde duran üçlü şamdanı kaptı, şimşek gibi dönüp kafama fırlattı.

Şamdanın taşıdığı yarısı erimiş mumlar o hızın şiddetiyle daha kızın elindeyken yerlerinden kurtulup düştüler. Ama bana doğru gelen dökme pirinç şamdan tek başına yeterince tehlikeliydi. Ayakta olsam sağa arkaya bir *senkan*’la kurtulurdum şamdandan. Ama oturduğunuz yerde yan dönmek zordu doğallıkla. Kendimi sağa divanın üstüne attım tersyöne uçan bir kaleci gibi. Şamdan arkamdaki kütüphanedeki AnaBritannica ciltlerine çarpıp yere düştü.

“Sana peşimi bırak dedi elli kere değil mi Tunç Bey!” dedi kafama atacak ikinci şeyi ararken.

Bulduğu ikinci şey şamdanın bir üstündeki rafta duran Zülfikar kılığına girmiş kitap açacağıydı.

5. BÖLÜM

Zülfikar kılığına girmiş kitap açacağını fırlatmak için yukarı kaldırdığı kolunu daha aşağıya indirmeden yakalama şansım yoktu. O yüzden kolu inip Zülfikar bana doğru havada döne döne gelirken çevremde hızla dönüp, divandan halının üstüne düşürdüm kendimi. Kitap açacağı demin kafamın olduğu yere çarpıp, gergin deri döşemede sıçradı.

Atacak üçüncü bir şeyi bulmak için duralamasından yararlandım.

“Tunç değilim ben!” diye bağırdım halının üstünde yattığım yerden ellerimi iki tarafa doğru açarak. “Yanlışlık olmasın! Tunç değilim ben!”

“Tunç değil misin?” dedi ev sahibesi kollarını iki yanına doğru salmış bir biçimde.

“Hayır,” dedim ağır ağır doğrulup ayağa kalkarken. “Sırası gelmişken tanışsak iyi olacak. Adım Remzi Ünal.”

Adımın Remzi Ünal olması çok önemli değilmiş gibi elini salladı bileğinden.

Deri kaplı divanın üstündeki kitap açacağını aldım.

“Siz de Yıldız Turanlı olmalısınız,” dedim elimde tarttıktan sonra yerine koyarken.

“Memnun oldum mu bilmiyorum,” dedi. Hâlâ ayakta kolları yana sarkmış duruyordu. “Olmuşumdur herhalde.”

Divanın arkasından geçip halının üstündeki üçlü şamdanı da kaldırdım. Yıldız Turanlı elini uzatıp şamdanı aldı elimden. Yere diz çöküp, bana fırlatırken yere düşmüş mumları alıp yerlerine taktı. Önüme eğildiğinde yakası açılan şilebezi geceliğinden küçük göğüslerini gördüm bir an. Sonra doğrulup şamdanı kütüphanede bir yere koydu.

“Özür dilerim,” dedim. “Asabınız bozuktu.”

“Asabım kolay kolay bozulmaz ama,” dedi Yıldız Turanlı. “Kendimi kontrol etmesini bilirim. Ama birden...”

“Bazen olur,” dedim.

Ne söyleyeceğini bilemez gibi duraladı ayakta.

“Bir kahve içer misiniz Remzi Bey?” dedi sonra.

“Müthiş olur,” dedim. “Sütsüz lütfen.”

Beni kütüphanede bir kez daha yalnız bıraktı.

Kitaplara bakmak yerine doğrudan pencereye gittim bu sefer. Dışarıyı daha iyi gören soldaki pencereyi açıp kafamı dışarı uzattım. Yağmur hiç aralık vermemişti anlaşılan, sular seller götürmenin ötesindeydi yerler. Temiz hava iyi geldi. Caddeden gelip geçen yoktu hiç. Çatıda bir yerlere düşen damlaların sesi duyuluyordu aralıksız.

Arkamdan gelen kahve kokusuna geri döndüm.

“Pencere açık kalsın isterseniz,” dedi Yıldız Turanlı. Bir elinde iki büyük kahve fincanını saplarından yakalamış tutuyordu, öteki elinde yeni bir paket Gauloise vardı, açılmamış.

Hızla yanına yaklaştım, kahve fincanlarından birinden kurtardım onu. Teşekkür eder gibi gülümsedi. Elinde fincanı, deri kaplı divanın çökük tarafına oturdu yeniden. Bacak bacak üstüne attı. Kahvesini halının üstüne bıraktı. Gauloise paketini ustaca açtı. Karşısına oturdum ben de, neskafemden küçük bir yudum alıp bekledim. Uzattığı sigarayı aldım. Yıldız Turanlı önce kendininkini, sonra benimkini yaktı. Sonra eğilip yerden aldı kahvesini. Bir kez daha gördüm göğüslerini.

Bir elinde sigara, bir elinde kahve arkasına yaslandı.

“Tunç değilsiniz, polis de değilsiniz,” dedi. Kahvesinden bir yudum alırken gözlerime baktı cevap bekler gibi.

“Özel dedektifim,” dedim.

“Haa, şu yeni yeni ortalıkta dolaşanlardan,” dedi gözlerinin içinde küçük bir parlamayla. “Zeynep’in peşindeydiniz siz de. Neden?”

“Zeynep Kadı’nın bu hafta sonu ne yapacağını çok merak eden birisi vardı,” dedim.

Kahvesinden bir yudum daha aldı.

“Özel dedektiflerin sorularına cevap vermek zorunlu mu?” dedi sonra gözlerindeki o parıltı biraz daha artmış olarak.

“Hayır,” dedim. “Yasaya bakarsanız herhangi bir soru sormaya bile hakkımız yok.”

“Yasaları çok takan birisine benzemiyorsunuz,” dedi Yıldız Turanlı.

“Kendi yasalarım var,” dedim.

Akıllı bir laf ettiğimi düşünen akıllı insanların arada sırada yüzüme baktıkları gibi baktı bana. Sonra gözlerini kahvesine indirdi.

“Yasalarınız peşine düştüğünüz kızı kimin öldürdüğünü bulmaya çalışmanıza izin veriyor mu?” dedi.

“Sağlam bir nedenim olursa verir,” dedim.

“Size sağlam bir neden verebilirim,” dedi Yıldız Turanlı. “Ne olduğunu şimdi sormayın ama.”

“Sormam,” dedim. Bekledim.

“Bu nedene ne kadar para eklemeliyim?” dedi.

“Birisiyle bir konuşma yapmadan önce bu konuda bir şey söyleyemem,” dedim. “Piyasa iner çıkar.”

Derin bir soluk verdi. Kahvesinden kocaman bir yudum aldı. Kahveye sigaradan bir nefes ekledi.

“Tanrım,” dedi tavana bakarak. “Kendime bir özel dedektif tuttum.”

Muhtemel müşterilerimin, müşterim haline gelmelerindeki sancılı sürece alışıktım. Yıldız Turanlı’nın süreci de kendine özgüydü işte. Bana vereceği sağlam nedeni önce merak ettim, sonra boş verdim. Konuyu değiştirmesini bekledim sadece.

Çok beklemedim. Yıldız Turanlı yalnızca bir bacak değiştirdi oturduğu yerde.

“Zavallı Zeynep’in hafta sonu çok uzun sürmemiş anlaşılan,” dedi. Hafifçe öne eğildi. “Neler yaptı ölmeden önce?”

“Evden çıktı. Bu apartmana uğradı. Altınkek’ten bir şeyler aldı. Sonra öldü,” dedim.

“Arkasından böyle kolayca konuştuğuma inanamıyorum,” dedi parmağını kahve fincanının çevresinde gezdirerek.

“İnsanların neler başarabileceğini siz benden iyi bilirsiniz,” dedim. Kütüphanedeki İngilizce psikoloji kitaplarını işaret ettim elimle, sonra Türkçe olanları. Kocaman bir daire çizmiş oldum havada.

“Doğru,” dedi. “Kim bilir kaç kişiye duygularını ifade etmesini, açığa çıkarmasını tavsiye ettim bu durumlarda.”

Şamdanı işaret ettim bu sefer.

“Öfkenizi yeniden açığa çıkarmak istemem ama, şu Tunç’un kim olduğunu merak ettim,” dedim.

“Tunç...” dedi sigarasından bir nefes daha alıp. “Tunç. Tunç bir zavallı... Peşindeydi Zeynep’in.”

Devam etmesini teşvik için sustum.

“Tam bir zavallı sokak çapkını. Zeynep’i nerede gördüyse görmüş, takılmış. ‘Arkadaşlık’ teklif etmiş ısrarla. Bu sözcükle çok eğlenmişti Zeynep. Tersledi tabii. Sonra telefonunu bulmuş. İnce, nazik telefon sapığı. Yüz bulamayınca Zeynep’in çalıştığı borsa şirketini denedi. Yatırım yapacağım diye. Ama ille de Zeynep’le çalışacağım diye tutturmuş. Bir iki baktılar, sonra resmen zorla kovaladılar şirketten. Zeynep’in anlattığına göre küçük bir itiş kakış bile olmuş. Çok utanmıştı.”

Takım elbiseli asansörcünün işe yaradığı da oluyormuş demek ki dedim içimden. Yıldız Turanlı’nın sözünü kesmedim ama.

“Kızı resmen takip ediyordu sokakta. Fiili girişim yok ama. Sık sık telefon o kadar. İşte takip etti. Evde takip etti.”

“Arkadaşınız sizden akıl istemiştir,” dedim.

“Ona hiç yokmuş gibi davranmasını tavsiye ettim sonunda,” dedi Yıldız Turanlı. “İşe yaradı gibiydi. Geçen hafta görünmemişti. Sonra sizin de Zeynep’i takip ettiğinizi anlayınca yeniden başladı sandım.”

“Ama siz tanışmadınız bu Tunç’la?” dedim.

“Hayır,” dedi Yıldız Turanlı. “Yüz yüze gelmedik hiç. Uzaktan göstermişti Zeynep bir keresinde. Uzun boyluydu. Sizin gibi. Birkaç kere Zeynep’in evindeyken telefona şahit oldum. ‘Eski Türk filmlerindeki âşıklar gibi konuşuyor,’ dediydi Zeynep.”

Ben de kahvemden kocaman bir yudum aldım. İyi gelmişti. Gördüklerim mi, duyduklarım mı, kahve mi bilmiyordum.

“Zeynep’in sevgilisi var mıydı?” diye sordum sonra.

“Yoktu,” dedi Yıldız Turanlı. Daha başka bir şey söyleyecekmiş de vazgeçmiş gibi sustu.

Üstünde durmadım.

“Ne kadar zamandır çalışıyor o borsa şirketinde?”

“Yılbaşında bir yıl olacak.”

“Daha önce neredeydi?” dedim.

“İngiltere’de,” dedi Yıldız Turanlı. “Mastırını yaptı orada. Dönünce havada kaptılar.”

Soru cevapların neredeyse bir sorgu hissi vermesi hoşuma gitmiyordu, ama şansımı zorlamaya karar verdim.

“Sabah,” dedim. “Sabah buraya geldiğinde... konuştunuz mu?”

Kısa bir an düşündü.

“Özel bir şey konuşmadık. İçeri girdiğini duyunca Sigmund havlamaya başladı her zamanki gibi. Seslere uyandım. Doğru dürüst günaydın bile demedik birbirimize. Koridorda, feneri yine nerede söndürdüğümü sordu bana. Uyku sersemi cevap verdim mi vermedim mi bilmiyorum. Sigmund’un tasmasını falan verip yatağa döndüm.”

“Hep yapar mıydı bunu?” dedim. “Sigmund’u gezdirmeyi yani?”

“Her sabah,” dedi Yıldız Turanlı. Polis sorgusundaymış falan gibi davranmıyordu. Psikologların cevaplamaktan çok soru sormaya alışık olduklarını sanırdım. Sigarasının külü uzamıştı, biraz daha direnirse düşecekti. “Hafta içinde daha erken gelirdi. Döndüklerinde benim afyonum ancak patlamış olurdu sabah sabah. Hafta sonları kahvaltısı bendendi.”

“Bugün de gelecek miydi kahvaltıya sizce?” dedim.

“Gelecekti,” dedi. “Neden gelmesin?” Sonra aklına gelen şeyle aniden sıçradı. Sigarasının külü üstüne düştü.

“Altınkek!” dedi gözlerime yeniden o akıllıca bir şey söylediğimde baktıkları gibi bakarak.

“Altınkek!” dedim. Elimle kucağındaki sigara küllerini gösterdim.

Heyecanlanmış gibi yerinde kımıldadı. Bacaklarını altına toplayıp oturdu yeniden. Kucağına düşen küllerle ilgilenmedi hiç.

“Demek bugün satacaktı beni,” dedi.

“Canım bunu bilemeyiz,” dedim. “Belki çok acıkmıştı. Köpekleri gezdirirken bir iki şey atıştırmak istemiştir.”

“Hayır,” dedi. Başını iki yana salladı. “Bir kere yukarı, caddeye çıkmazdı hiç köpeklerle. ‘İngiliz kokonalar gibi ne o öyle?’ derdi. Aşağıdaki ara sokaklarda dolaşırlardı hep. Yukarı çıkması...”

“Başka bir niyeti vardı diyorsunuz yani?”

“Kesin,” dedi. “Bugün kahvaltıya bana gelmeyecekti.”

Deminden beri saldığımız sigara dumanları gibi havada asılı kaldı “Peki kime gidecekti?” sorusu ikimizin arasında. Ama ikimiz de seslendirmedik.

Yıldız Turanlı bana baktı. Ben yerdeki halıya.

Düşündüm. Küçük bir deneme yapılabilirdi kime gideceğini öğrenebilme konusunda. Bir daha düşündüm. Bir iki saat önce alamadığım riski şimdi alabilir miyim? Ama zaman da önemliydi. Bakacaksam birisi gelip “del” tuşuna basmadan önce bakacaktım. Yıldız Turanlı yanımda olursa sorulması muhtemel bazı sorulara tek başıma olduğundan daha iyi cevaplar verebilirdim.

Kafamı kaldırıp Yıldız Turanlı’ya baktım. Sigarasını kül tablasında söndürdü, kahve fincanını yere bıraktı, doğrulup kollarını kavuşturarak bana baktı. Ne söyleyeceksem bir an önce söylememi bekler gibi bir hali vardı.

Kül tablasını koyduğu yerden alıp kendi sigaramı bastırdım önce.

“Yıldız Hanım...” diye lafa başladım.

Sözümü kesti.

“Bana Yıldız diyebilirsiniz,” dedi.

Bazı kararları benim yerime alması hoşuma gitti.

“Peki,” dedim. “Oldukça riskli olma ihtimali var. Bilmeni isterim. Ama sanıyorum Zeynep’in evinin anahtarı da sende var.”

Başını kısaca indirip kaldırarak onayladı.

“Açık söyleyeyim, sendeki anahtar olmadan da girebilirim o eve,” dedim. “Ama birlikte gidersek hem işim kolaylaşır, hem daha rahat hareket ederiz. Aslında çok güvenli değil ama bana bak diye bağıran bir şey var o evde.”

“Bakalım o zaman,” dedi.

“Çok vaktimiz yok,” dedim.

“Tamam,” dedi Yıldız Turanlı. Ayağa kalktı. “Bir iki dakika bekleyin, giyineyim.”

“Beklerken...” dedim ben de ayağa kalkarken. “Bir iki telefon edebilir miyim?”

“Üzgünüm,” dedi. “Telefon dün akşamdan beri bozuk. Hat yok. Cep telefonu almamaya da kararlıyım. Şimdi geliyorum.”

Bir kez daha yalnız kaldığımda, süreyi ayakta soluk alma egzersizleri yaparak değerlendirdim.

Zeynep Kadı’nın evine yürümeyi tercih ettim. Şiddetini hiç azaltmamış olan yağmura karşın böylesi daha güvenliydi. Yürürken, sokakta bir tuhaflık olup olmadığını görmek için daha çok vaktiniz olurdu.

Hafif yokuş aşağı yürürken hiç konuşmadık. Yıldız Turanlı bacağına bir blucin geçirmiş, siyah kazağının üzerine girişteki sandığın üstünde duran yeşil yağmurluğu geçirmiş, kafası önünde yürüyordu. Ben çevreye bakmaktan kafamı yere indiremiyordum.

Kuyumcular Sitesi’nin önünde ne polis minibüsü, ne içinde karanlık adamların beklediği karanlık otomobiller vardı. Doğrusu varsa bile ben görmedim. Caddenin kenarına park etmiş araçlar arasında bile kayda değer değişiklikler olmamıştı. Yağmur yüzünden fiyasko olmuş bir cumartesi sabahı yürüyüşünden dönen karıkocalar gibi yürüdük. A ve B bloklarının arasındaki yaya yolundan geçtik. Karşımıza kimse çıkmadı. Girişteki ana kapı kilitli değildi. İtip girdik.

Yıldız Turanlı apartmanın sahibi gibi bastı asansörün çağırma düğmesine. Hâlâ konuşmuyordu. Sessizliğine saygı gösterdim. Asansör yukarıdan gürültülerle indi. Yine konuşmadan bindik. Asansörün aynasında

göz göze gerdik. Yorumlayamadığım cinsten bir parlaklık vardı gözlerinde. Islaklık olmayan bir parlaklık.

3. katta durdu asansör. İnce uzun bir koridorun iki ucundaki kapıların tam ortasındaydık dışarı çıktığımızda. Yıldız Turanlı ezberlemiş parmaklarıyla dokundu koridorun aydınlatma otomatiğine. Soldaki kapıya doğru yürüdü. Kapının tepesine metalden kesilmiş bir 6 rakamı yapıştırılmıştı. Kapının ve zilin üstünde isim yazmıyordu.

Yıldız Turanlı yağmurluğunun cebinden çıkardığı anahtarı kapının kilidine soktu. Yuvarlak bir spirale takılmış iki anahtardan biriydi bu. Kapıdan son çıkan, çekmekle kalmamış, kilitlemişti, o yüzden iki tur çevirerek açtı kilidi Yıldız Turanlı.

İçeride ara sıra radyo dinliyorsanız kolaylıkla tanıyacağınız bir klasik müzik parçası bangır bangır çalarak karşıladı bizi. Adını çıkaramadım, ama ben de biliyordum. Şu atların doludizgin koşuşunu gözlerinizin önüne getirenlerden. Uçaklar yerde beklerken yolculara hafifleştirilmiş elektronik versiyonlarını dinlettiklerimizden.

Mesleki bir içgüdüyle olduğum yerde dondum. İçeri doğru hamle etmeye hazırlanan Yıldız Turanlı'yı durdurdum önüne set çektiğim kolumla.

Yıldız Turanlı oralı olmadı hiç. Elimi itip koridorun ortasındaki yarı açık camlı kapıyı itip girdi içeri. Peşinden ben de girdim.

Epey büyük bir salondu burası. Dışarıdaki çılgın yağmurun camlarına vurduğu kocaman pencereleri vardı. İlk bakışta, berber sehpalarında gördüğünüz dekorasyon dergilerinden yararlanılarak döşenmişe benziyordu. İyi de para harcanmış olmalıydı. Kocaman ekranlı bir televizyonun karşısında Yıldız Turanlı'nınkinden çok daha rahat üç kişilik bir divan vardı. Önünde cam sehpasıyla. Sehpanın üstünde üç tane borsa dergisi duruyordu. Sehpanın üzerinde kül tablası, odada kütüphane yoktu. Dört kişilik kare yemek masası pencerenin önüne konulmuştu. Yerler duvardan duvara krem rengi yumuşacık bir halıyla kaplıydı. Dört duvarın her birinde kocaman siyah beyaz New York manzaraları vardı yalnızca. Salon bu haliyle belirgin bir az yaşanmışlık duygusu veriyordu insana.

Yıldız Turanlı televizyonun yanındaki çok katlı müzik setinin önüne gitti.

“Canım...” dedi titreyen bir sesle. “Açık unutmuş yine.”

Kapatmamasını işaret ettim elimle. Atlar bozkırda doludizgin koşmaya devam ettiler. “Müziğin volümünün yüksekliğinden komşular şikâyete gelirlerse ne halt ederiz?” diye düşündüm içimden. Yıldız Turanlı gitti televizyonun karşısındaki kocaman divana oturdu. Ellerini bacaklarının arasına yerleştirip iki büklüm oldu. Kafası öndeydi. Gözleri müzik setine takılıydı.

Onu kendi haline bırakıp telesekreterli telefonu aradım salonda gözlerimle. Yağmurun ağırlaştırdığı trafiğiyle birinci köprüye giden çevre yolu manzaralı pencerenin altındaki kalorifer peteklerini örten ahşap konsol, alçak bir sehpa gibi iki duvarı birleştiriyordu. İçinde yeni alınmış nergisler dolu kocaman vazonun yanında, şeffaf ambalajlarından çıkarılmamış kocaman kırmızı mumların arkasında duruyordu aradığım.

Reklamcı arkadaşımın evindeki markadandı telesekreterli kablosuz telefon. Bir ileri modeldi ama. Dinlemeye hazır mesajların kayıtlı olduğunu bildiren kırmızı ışık yanıp duruyordu. Dijital göstergede “02” rakamı göz kırpıyordu.

Yıldız Turanlı’ya baktım.

Duruşunu değiştirmemişti.

Ağzı köpüklü atlar koşmaya devam ediyordu az yaşandığı belli salonun içinde.

Çevreme baktım. Kaleme benzer sivri uçlu bir şey göremedim. Cebimden otomobilimin anahtarlarını çıkardım. Telesekreterin, video cihazlarındaki “play” tuşuna benzeyen, tepe noktası sağa bakan üçgen tuşuna bastım anahtarın ucuyla.

Önce mekanik bir kadın sesi yükseldi telesekreterin minicik hoparlöründen:

“... Mesaj kaydı 1... Saat ayarı yapılmamış...”

Kadının sesini duyunca Yıldız Turanlı kafasını çevirip bana doğru baktı. Ben dinlemeyi sürdürdüm.

Kısa bir sessizlik oldu telesekreterde. Boşluğu viyolalardaki ani ve coşkulu yükselme doldurdu.

Sonra etkileyici olduğunu telesekreterin sanatsal kaygılardan uzak kayıt sisteminin bile gizleyemediği bir erkek sesi konuşmaya başladı:

“Zeynep... Zeynep... Evdesindir... Daha çok erken... Alooo... Zeynep, uyan lütfen... Zeynep, uyan ve telefonu aç lütfen...”

Yıldız Turanlı yerinden kalkıp yanıma geldi. Gözlerinde asansörde gördüğüm o pırıltı vardı. Kayıttaki ses aralıksız devam etti.

“... Zeynep! Bu sabah seni görmem lazım! Aç şu telefonu da konuşalım. Zeyn...”

Ses aniden kesildi.

Yıldız Turanlı kaydı bir kez daha dinlemek ister gibi elini uzattı. Elini tutarak engelledim. Yüzüme baktı, ama itiraz etmedi.

Telesekreter kızının mekanik sesi duyuldu yeniden.

“... Mesaj kaydı 2... Saat ayarı yapılmamış...”

Kız sustuktan sonra birtakım bip sesleri duyuldu yalnızca. Kendimi Fulltime Catering ile spor Mercedes’in arasına park etmiş, otomobilimde elimde ahize otururken düşledim.

Dinlemeye hazır mesajların olduğunu işaret eden kırmızı ışık sönmüştü. Dijital ekrandaki “02” göz kırpmıyordu artık.

“Kahvaltıyı sattığı kesinleşti,” dedi Yıldız Turanlı.

“Sesi tanıdın mı?” dedim.

Başını iki yana doğru salladı.

“Siz tanıdınız mı?” dedi.

Cevap vermedim sorusuna. Müşterim olması için gerekli o önemli nedeni vermemişti henüz bana. Paradan hiç söz etmeyelim.

“Çıkalım,” dedim.

Hayretle yüzüme baktı.

“Evi dolaşıp sağa sola bakmayacak mısınız?” dedi sonra.

Bu konuda başka fikirlerim vardı.

“Gerek de yok...” dedim. “Vaktimiz de.”

“Ben ayakaltında dolaşmam isterseniz,” dedi.

Yalan söylerken yakalanmamak için elimi burnuma, saçıma falan götürmemeye dikkat ederek konuştum.

“Bir an öne çıksak iyi olur,” dedim. “Polis molis gelebilir. Anahtar sende, istediğimiz zaman geliriz.”

Yıldız Turanlı, salonun ortasından, sanki her şeyi son bir kez daha görmek ve belleğine kaydetmek istiyormuş gibi çevresinde dönerek ilerledi kapıya doğru. Gözleri müzik setine takılınca bana baktı soru sorar gibi.

“Açık kalsın,” dedim.

Kapıdan çıkmadan öne son bir kez baktı salona.

“Hadi,” dedim.

Başını küçük hareketlerle salladı iki kere. Bıraksam dakikalarca orada kalıp, öylece bakacak gibi bir hali vardı.

Bense Süha Zengin’i telefonda bulmak için acele ediyordum.

Şu meşhur kısa raporumu verdikten sonra sormak istediğim sorulara bir ikisi daha eklenmişti.

6. BÖLÜM

Çıkarken benim uyarmama gerek kalmadan, kapıyı, anahtarı iki tur çevirerek kilitledi Yıldız Turanlı. Bunu belirgin bir hızla, ama acele etmeden yapmıştı. Kapının tokmağını yumruk haline getirdiği eliyle çektiğini gördüm. Asansörü beklemeden kendimizi doğrudan merdivenlere vurduk. Önünden geçtiğimiz kapıların arkasından ses gelmiyordu, çoğu daha uyanmamıştı belki. İki kapının tokmağında gazete ve ekmek torbaları vardı.

Dışarı çıktığımızda yağmuru hafiflemiş bulduk. Caddeden yukarıya doğru yürümeye başladık. Yıldız Turanlı yağmurluğunun kapüşonunu kafasına geçirmişti, yine yere bakarak yürüyordu yanımda.

Elli metre kadar ilerlemiştik ki, bir şey söylemek için kafasını bana doğru çevirdi.

Onu dinlemedim. Koluna girdim önce.

Sonra caddenin yukarısından gelen araca dikkatini çektim dirseğimi beline doğru ittirerek.

Kapısında Polis İmdat 155 yazan, tepesindeki ışıldakları çalışmayan bir Renault 12 ağır ağır geliyordu caddenin ortasından.

İçinde ikisi sivil dört polis vardı.

Yanımızdan geçtiler.

Hemen dönüp bakmasın diye kolunu sıkı sıkı tuttum. Baskıyı hissedip denemedi.

Biraz daha ilerledik kol kola. Kaldırımın ortasına kadar taşmış bir apartman çöp konteynerinin arkasında botumun bağlarını bağlamam icap etti aniden. Polis aracı caddenin ortasında ağır ağır gidiyordu. Kuyumcular Sitesi’nin önüne geldiklerinde durmadı. Caddenin aşağılarına doğru ilerledi, bir dönemeci yine ağır ağır dönüp kayboldu.

Doğrulduğumda yeniden koluna girmedim. Deminkinden daha ağır adımlarla yürümeye başladık.

“Bana gelirler mi dersiniz?” dedi Yıldız Turanlı sonra.

“Sanmam,” dedim. “Sen Sigmund’un peşine düşersen, başka. O zaman bir iki soru sorarlar belki.”

“Neler söylemem gerekir?” dedi.

Omuzlarımı silktim.

“Ne biliyorsan onu söyle,” dedim. “Herhangi bir şey saklamana gerek yok.”

“Sizden bahsetmem gerekirse...”

Durdum. Dikkatini üstümde topladım.

“Bak,” dedim ciddi bir sesle. “Yanlış anlamanı istemem. Benim polislerle hiçbir derdim yok. Alıp veremediğim. Hiçbir keleğim de yok. Yalnızca onlardan olabildiğince uzak durmak isterim işimi yaparken. Benim gibilere alışamadılar henüz. Üstelik evde üstümüze gelseler, hoş, suç değil arkadaşının evine girmek, ama, canımızı sıkabilirlerdi. Canımın sıkılmasından hoşlanmam, sen de hoşlanmazsın herhalde.”

“Anladım,” dedi.

“Bana kalırsa, haberi televizyonlar, gazeteler verene kadar bekle Sigmund’un peşine düşmek için. Arkadaşındı, merak ettin, ama olayı duyana kadar telaş etmedin doğallıkla. Bir yere takılmışlardır dedin. Ama söylediklerimi yapmaya mecbur değilsin elbette.”

“Anladım,” dedi yeniden.

Çok mu sert konuştum diye merak ettim yeniden yürümeye başladığımızda.

“Zaten telaş etsen de evdeki telefon çalışmıyor, cebinden arayamazsın,” diye ekledim.

“Anladım,” dedi bir kez daha. Polis arabasının görünümü bile işin çocuk oyuncağı olmadığını anlamasına yetmiş gibiydi. İyiydi bu. Benim hakkımda ya da durum hakkında yanlış fikirlere kapılması hoşuma gitmezdi.

Yeniden yürümeye devam ettik. Biraz ileride otomobilimi gördüm. Anadol, Ulus’un pahalı otomobillerinin arasında yerinin olmadığını anlamış

gibi, çekip gitmişti. Yerinde, o kalabalık zengin ailelerin tümünü, üstüne de kocaman köpeklerini alan minibüs bozması araçlardan biri duruyordu.

Anahtarımı çıkarıp otomobilimin kapısını açtım.

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Önemli değil,” dedi Yıldız Turanlı. “Bir daha gerekirse yerimi biliyorsunuz.”

“Şu çalışmayan telefonunu söyle,” dedim.

O telefon numarasını söylerken cüzdanımdan reklamcı arkadaşımın benim için tasarlatıp bastırdığı kartvizitlerden birini çıkartıp verdim.

Kartviziti yağmurluğunun cebine koydu.

“Zeynep’in kaçırdığı şu kahvaltıyı birlikte yapabiliriz, açsanız,” dedi sonra iki eli cebinde dimdik durarak.

“Sağ ol,” dedim. “Sabah iki simitle iki karper tükettim. Şimdi aldıklarımı verme zamanı.”

Yerinde şöyle bir sallandı.

“Bulacak mısınız Zeynep’i öldürenleri?” dedi sonra. Bunu tıpkı akşama maça gidecek misiniz diye sorar gibi sormuştu.

“Bilmem,” dedim. Gerçekten bilmiyordum.

“Bulun,” dedi.

“Olur,” dedim. Otomobilimin kapısını açıp içine oturdum. Camı birazcık indirdim.

“Belki akşama denerim hattının açılıp açılmadığını,” dedim içeriden.

“Evdeyim,” dedi Yıldız Turanlı. Sonra dönüp yürümeye başladı. Arkasından izlerken camı yeniden kaldırdım. Bir sigara yaktım.

Sonuç olarak yine birisine bir haber götürmüş, bir yerlere sürüklenmiş, bir hayatı değiştirmiştim. Asla eskisi gibi olmayacaktı Yıldız Turanlı. Kahvaltısını yalnız yapmaya nasıl dayanacağını merak ettim. Gününü yalnız geçirmeye nasıl dayanacağını merak ettim. Akşam televizyonlar bangır bangır bağıracaklardı sokak ortası cinayetini. Zeynep Kadı’nın, yanında varsa ehliyeti, kimliği, oradan alınmış vesikalık fotoğrafını indir kaldır göstereceklerdi. “Telefonu çalışmaya başlasa da, bir iki arkadaşını çağırsa yanına,” diye düşündüm.

“Yumuşama,” dedim kendi kendime sonra. “Yumuşama.”

Sigaramdan bir nefes daha çekip araç telefonunun ahizesini aldım elime.

Önce Süha Zengin’in cep telefonunu tuşladım.

Kapalıydı hâlâ.

Sonra evi denedim.

Çaldı, çaldı, çaldı, çaldı, çaldı, çaldı, açılmadı. Süha Zengin’in evinde neden telesekreter olmadığını merak ettim. Belki de mesaj alma düğmesine basmayı unutmuştu birisi.

Mi-Ya Menkul Değerler’in telefonu ikinci çalışta açıldı. Sigaramdan bir nefes daha alıp beni Nimet Hanım’a bağlamalarını bekledim.

Nimet Hanım’ın sesi hiç de cumartesi gününü çalışarak geçirdiğine canı sıkılan bir sekreterin sesine benzemiyordu.

“Buyrun,” dedi.

“Yine ben,” dedim. “Geldi mi Süha Bey?”

“Hayır Remzi Bey,” dedi. “Gelmedi. Aramadı da.”

“Cebi de kapalı,” dedim.

“Biliyorum,” dedi. “Buradaki çocuklardan biri bir şey sormak için aramak istedi, ulaşamadık.”

“Genelde açık tutar diye düşünmüştüm,” dedim.

“Haklısınız,” dedi. “Aslında ofis dışındayken bizim onu aramamıza bile gerek kalmaz çoğunlukla. Sık sık arar. Ama belki bugün cumartesi diye...”

Lafa nasıl gireceğimi bilemiyordum.

“Kötü haber kötü haberdir,” dedim kendi kendime. Birkaç saat erken geç fark etmez. Üstelik bir şey almak için bir şey vermek gereklidir her zaman. Kötü haber olsa bile.

“Nimet Hanım...” dedim. Biraz sözünü kesmiş oldum böylece.

Sesimden sezdi mi ardından kötü bir şey geleceğini?

“Evet,” dedi kısaca.

“Çalışma arkadaşlarınızdan birinin başına kötü bir şey geldi,” dedim. “Süha Bey’i o yüzden arıyorum.”

“Ne oldu?” dedi. “Kime ne oldu?”

“Zeynep Kadı,” dedim. “Ofisteki televizyonlar açık değil mi? Belki saat başı haberlerde vermişlerdir.”

“Aman Allahım!” diye hıçkırığa benzer bir ses geldi karşıdan. “Ne haberi? Ne ilgisi olabilir Zeynep’in televizyon haberleriyle falan?”

“Arkadaşınızı birkaç saat önce Ulus’ta vurdular,” dedim. Küllüğü yerinden çekip sigaramı söndürdüm. Ağzına kadar doluydu küllük.

“Ne?” diye bağırdı Nimet Hanım. Çığlığı alt katlardan duyulmuştur garanti diye düşündüm. “Ne diyorsunuz siz?”

“Maalesef,” dedim.

“Öldü mü?” dedi iki keskin soluk alıp verme sesi arasında.

“Maalesef,” dedim yeniden. “O yüzden yardımınıza ihtiyacım var.”

Nitelikli yönetici sekreteri içgüdüleriyle, bir tanıdığının ölüm haberini alan orta yaşa merdiven dayamış kadın paniğinin telefonun ucunda sessiz bir mücadele verdiğine kalıbımı basarım. Bir taraf galip geldi sonra.

“Ne yapabilirim sizin için Remzi Bey?” dedi küçük, kontrollü bir hıçkırığın ardından.

“Belki tahmin etmişsinizdir,” dedim. “Ben sizin müşterilerinizden biri olmak için gelmedim Mi-Ya’ya. Süha Bey için küçük bir iş kovalıyordum. Kendisine mümkün olan en kısa sürede ulaşmam lazım, bu bir.”

“Tamam, bu bir,” dedi.

“İki,” dedim. “Birisinin adresine falan ihtiyacım var. Adı Tunç. Soyadını bilmiyorum. Bir süre önce sizin müşteriniz olacak gibi olmuş. Hesap açarken kayıtlarınıza geçirmişsinizdir.”

“Bu bilgiler gizlidir Remzi Bey,” dedi. “Verebileceğimi sanmıyorum, özür dilerim.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama bu Tunç müşteriniz sayılmaz aslında. Anladığım kadarıyla ilgisi yatırım yapmaktan çok Zeynep Hanım’aymış.”

“Aaaa! Hatırladım,” dedi Nimet Hanım. “Şu adam. Sevimsiz.” Sonra müthiş bir ihtimal aklına gelmiş gibi haykırdı.

“Yoksa şimdi...”

Sözünü kestim.

“Herhangi bir şey söylenemez,” dedim. “Yalnızca biraz konuşmak istiyorum bu Tunç’la.”

“Anladım,” dedi. Telefonun ucunda şöyle sekize kadar sayabileceğim bir sessizlik oldu.

“Biraz bekler misiniz?” dedi sonra Nimet Hanım’ın sesi. Bir karara varmış gibiydi. İnşallah birine danışmaya gitmiyordur diye düşündüm.

Telefon ahizesinin masaya bırakıldığında çıkan sesi duydum. Beni santralin salak asansör müziğine bağlamamıştı. Ahize kulağımda beklerken aklıma yeniden sigara yakmak geldi. Vazgeçtim. Yandaki koltuğun üzerine bıraktığım simitten düşmüş susamları topladım parmağımın ucuyla, ağzıma attım.

Otomobilimin camları yeniden buhar toplamaya başlamıştı. Bıraktım toplasın.

Nimet Hanım’ın sesi geldi yeniden telefonun öteki ucundan.

“Remzi Bey?”

“Buradayım,” dedim.

“Süha Bey’in bilgisayarından aldım adresi,” dedi. “Doğru mu yaptığımı bilmiyorum ama başkaları duymasa iyi olur.”

“Söz,” dedim.

“Adı Tunç Kibar. Evi Cihangir’de. Tuhaf bir adı var sokağın. Yazabilecek misiniz?”

“Söyleyin,” dedim.

Adresi tane tane söyledi. Perizat Çıkmazı, Kandemir Apartmanı, Daire 1. Kestirebildiğim kadarıyla caminin yanından aşağı inen yokuş ve çıkmaz sokaktaydı ev. Ardından bir cep telefonu numarası. Cep telefonu şu kontörlü olan şebekedendi.

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Hay Allah! Süha Bey arasa bari bu arada,” dedi Nimet Hanım. “Siz daha önce ulaşırsanız beni mutlaka aramasını söyler misiniz? ‘Panikte’ deyin benim için.”

“Söylerim,” dedim.

Nimet Hanım telefonu kapadıktan sonra direnmeyip bir sigara yaktım. Otomobilimi çalıştırdım. Kalorifer ayarlarıyla oynayıp buğu giderici konuma getirdim.

Tunç Kibar’ın cep telefonunu tuşladım sonra.

Epey çaldı, açılmadı. Tam umudu kesiyordum ki, eğitimsiz, kaba saba bir ses cevap verdi.

“Alooooo.”

“Tunç Kibar’la görüşecektim,” dedim kibarca.

“Kimsin?” dedi karşıdaki.

“Ortak bir arkadaşımız var,” dedim.

“Kimsin?” dedi karşıdaki tekrar. Söylediğim cümle karmaşık gelmişti sanki.

Daha doğrudan yaklaştım bu kez.

“Tunç’u versene bana,” dedim.

“Tunç’u mu vereyim? Ha ha ha!” diye güldü karşıdaki. Sanki gülmemek istemişti de, aniden bir espri yaptığım için kendisini tutamamış gibi gülmüştü.

Gülmesinin arasında ikinci bir sesin, “Kimmiş?” diye sorduğunu duyar gibi oldum.

“Arkadaşım diyor...” dedi telefonu açan kaba saba ses.

Telefon el değiştirmiş olmalıydı. Daha olgun, daha eğitimli, daha sinsi bir ses duydum kulağımda.

“Yanlış numarayı aradınız kardeşim.”

Yanlış numarayı aramadığımdan emindim. Yine de tekrarladım numarayı sinsi sesin sahibine.

Adamın tavrı değişti aniden. “Kardeşim,” dedi yine, ama öyle olmadığımı apaçık sezdirecek bir tonu vardı sesinin şimdi.

“Yanlış dedik ya kardeşim! Bir daha arama bu numarayı, sonra kırarım bacaklarını, eline veririm! Tamam mı!”

Cevabımı beklemeden kapandı telefon karşıda.

Sigaramla baş başa kalakaldım.

İnsanın keşke böyle olmasaydı dediği anlar vardır.

Sigaranızı söndürürken elinizi yakarsınız. Nakde en çok ihtiyacınız olduğu an önünde zorlukla park yeri bulduğunuz ATM bozuktur. Filmin en heyecanlı anında kablolu yayın gider. Meigs'e doğru dürüst inmeyi tam başaracakken elektrikler kesilir. Aikido çalışmasının orta yerinde kalbinizin denetleyebildiğinizden fazla atmaya başladığını fark edersiniz.

"Keşke böyle olmasaydı," dedim kendi kendime. Hayra alamet değildi bu telefon konuşması.

Bacaklarımı kırıp kırmayacak olması bir yana, numara yanlış değildi. Nimet Hanım'ın verdiği telefon numarası doğru olduğuna göre, adres de doğru olmalıydı.

"Ya Settar!" dedim içimden.

Yağmurun camlara içeriden etkisini, kalorifer büyük ölçüde gidermişti. Dışarıdaki etkisini gidermek için silecekleri çalıştırıp dikkatle ayrıldım park ettiğim yerden.

Ahmet Adnan Saygun Caddesi'ne ulaştığımda sağa döndüm. Kaset maset dinlemeden ilerledim. Ortaköy. Beşiktaş. Dolmabahçe. Kabataş. Mimar Sinan Üniversitesi'nin karşısından yine sağa döndüm, kavşakta tekyön işaretinin beni yönlendirdiği yokuşa sardırdım. Yağmur yeniden bastırmıştı.

Yokuşun bitişiğindeki düzlük alanda, bayağı tesadüf olduğuna inandığım tek otomobillik bir park yeri buldum. Görevi başında otopark mafyası mensubu var mı diye çevreme bakındım indiğimde. Kimseler başıma dikilmedi.

Perizat Çıkmazı'nın insanları da yağmura, İstanbul'a, cumartesiye ve birbirlerine küsmüş gibiydi, kimseler yoktu ortalıkta. Bugün evime girmeyi başarırsam yarım saat sıcak suyun içinden çıkmamaya karar verdim.

Kandemir Apartmanı dar yokuş yolun solunda, dönemecin köşesindeydi. Dört katlı bir apartmandı, epey eski günlerden kalan. Bina yolun düzeyinde daha da aşağıda başlıyordu, öyle ki en alttaki demir parmaklıklı pencerenin kalın perdelerini aralayıp dışarı bakan biri yalnızca sokaktan geçenlerin ayaklarını izleyebilirdi. Tunç Kibar Bey'in borsa şirketlerinde çalışan kızların peşine düşmekten artakalan kimi zamanlarında, Perizat

Çıkmazı’ndan geçen mini etekli kızların bacaklarını izleme alışkanlığında olduğu yolunda bir izlenime kapıldım.

Apartmanın girişindeki demir kapı ardına kadar açıktı. Çoktandır görmediğim bir dostumun evine giriyor gibi rahat ve kendinden emin girdim içeri. Demir kapıya satıcı ve dilencilerin apartmana girmesini engellemeyi deneyen bir uyarı yapıştırılmıştı. Altına mahallenin Aygaz satıcısının telefonu.

Koridor karanlıktı. Merdiven otomatiğinin olması gereken yeri kestirip, bulmak için ellerimi duvarda gezdirdim. Buldum ve bastım. Koridorun karanlığı koridorun karanlığı olarak kaldı.

Gözlerim ışıksızlığa alışınca, önümü alacakaranlıkta görür hale geldim. Giriş katındaki ilk kapının üzerinde 4, ikincinin 5 yazdığına göre, iki kat aşağı inmeliydim. Dar ve döne döne inen merdivenden, bir elimle duvarı kendime kılavuz olarak kullanarak indim. 3 numaralı daireden ancak öğlen saatlerinde naklen verilebilen ikinci lig maçlarından birini anlatan spikerin sesini duydum. Anadolu’nun bir yerlerinden geleli çok olmamış, kulağı ağır işiten birisi olmalıydı dairenin sahibi.

Merdiven bitti. Çevremi biraz olsun görmek için çakmağımı yakmakta sakınca görmedim artık.

1 numaralı daire, bu kattaki tek daireydi ve bu kata Tunç Kibar’dan başkasının indiğinden kuşkuluydum. Apartmanın kapıcısı, eğer varsa, bu kata çok sık uğramıyordu herhalde. Kapının karşısındaki köşede, üst üste yığılmış kırık sandalyeler ve çoktandır binilmediği belli bir bisiklet vardı.

Çakmağım ısınıp parmağımı yakmaya niyetlenince söndürdüm. Kulağımı kapıya dayadım. İçeriden ses gelmiyordu. Deminki aydınlıkta 1 numaralı dairenin kapısının yanında zil görmediğim için elimle tıkladım.

İçeriden ne ses duydum, ne hareket oldu.

Tekrar tıkladım.

Aynı sonuç.

Yukarılarda bir yerde bir kapı açıldı, kapandı. Topuklu ayakkabı tıkırtılarının bitmesini, hareket etmeden bekledim.

Sonra bir kez daha tıkladım kapıyı. Aynı sonuç.

Bazı kapılar kendiliğinden açılmıyorsa, onları açmak gerekir.

Otuz yıl öncesinin teknolojisiyle yapılmış kilit, sol elimle tuttuğum çakmağın ışığında sağ elimde çalışan Lizbon işi maymuncuğa uzun süre direnemedi.

Tunç Kibar'ın konut masuniyeti daha üç dakika dolmadan görüş ve emirlerime hazırdı.

İçeri hızla girip kapıyı kapadım.

Alacakaranlıktı içerisi.

Tunç Kibar'ın evinin ışığının yanıp yanmadığını hiçbir komşusunun umursamayacağını düşünerek kapının hemen yanındaki düğmeye bastım. Tavandan sallanan çıplak ampulün ışığı karanlığa alışmış gözlerime şiddetle vurdu.

Tunç Kibar'ın evinde olup bitenler, hiçbir komşusunu hiçbir şekilde ilgilendirmemişti anlaşılan.

Kandemir Apartmanı'nın bodrumu ya da sığınağından bozma olduğu anlaşılan tek odalı dairede, bir tek eşya bile, olması muhtemel yerde değildi. Birileri ortalığın altını üstüne getirmişti.

Altı ayaklı tahta bir sedir, üstünde taşımasının gerektiği bir yün yatağı altına almış, ters dönmüş yatıyordu. Dilim dilim doğranmış yatağın altından fırlamış yerli üretim porno dergiler, öbek öbek yünlerle iç içe, ortalığa saçılmıştı. Hemen yanındaki iddiasız elbise dolabının içi boşaltılmıştı. Gömlekler, pantolonlar, donlar, atletler yerdeydi. Halı altına bakılmak üzere ters çevrilmişti. Sonradan bölünerek elde edilmiş mutfaktan getirildiği anlaşılan çay kutuları, şeker kavanozları, neskafe ve makarnalar yere boca edilmişti. İki pencerenin arasındaki duvara dayanmış 37 ekran televizyonun üstünde durduğu komodinin çekmeceleri yerlere atılmış, içindeki ıvır zıvır; bozuk paralar, düğmeler, iki tornavida, birbirinin aynı kartvizitler, telefon jetonları ve bir plastik yapay vajina yerlere saçılmıştı. 1960'lardan kalma İskandinav tipi iki koltuğun minderlerinin hali yatağın halinden farklı değildi.

Bir tek duvardaki çerçeveli resim duruyordu yerinde. Yaklaşıp inceledim. Askeri birliklerin çevresindeki stüdyolardan birinde çekilmiş, elindeki G-

3’ü çapraz tutuşta sergileyen kamuflaj kıyafetli bir komandonun fotoğrafıydı bu. Kara saçlı, esmer yüzlü, II. Mehmet’in burnuna benzeyen burnuyla genç bir adamdı komando, mahcup bir gülümseme vardı yüzünde.

Eğilip yerdeki kartvizitlerden birini elime aldım. Gülümsedim. “Rekabet iyidir,” dedim kendi kendime. Ama böylesi değil.

İsim doğruydu. Adres doğruydu. Kontörlü cep telefonu numarası doğruydu.

Beni gülümseten ismin altında kalın harflerle yazılmış meslek hanesiydi. “Özel Araştırma ve Takip Uzmanı” yazıyordu orada.

Biri polisiye roman meraklısı, iki gencecik kızın tekini, dünya âleme ilan ederek takip etmek ne kadar uzmanlıksa...

Üstünde benim için yeni bir bilgi olmamasına karşın, meslektaşımın kartvizitini cebime koydum. Bir tür koleksiyoncu heyecanıyla sanki.

Bakmadığım, sonradan yapılma uydurma mutfağın yanındaki, sonradan yapılma uydurma banyo/tuvalet kalmıştı bir tek. Gıcırdayan kapıyı açarak içeri girdim. Bir lavabo, bir klozet ve duş yapmak için plastik bir perdeyle ayrılmış küçük bir bölüm vardı burada. Tuvaletin rezervuarı yere indirilmiş, iki toz deterjan kutusu ortalığa boşaltılmıştı. Yerler hafif nemliydi.

Tam dışarı çıkacakken duyduğum sesle donakaldım.

Birileri içeri giriyordu.

Kilitte çevrilen anahtarın sesini, birden çok insandan çıktığı belli ayak sesleri izledi. Kimse konuşmadı ama. Kapının kapandığını duymadım.

Tunç Kibar’ın komşularına anahtar verecek birisi olmadığından emindim. Varsa arkadaşlarına da.

İçgüdüsel olarak dönüp tavana baktım. Tepedeki küçücük havalandırma deliğine sığmam olanaksızdı.

Geriye her şey yolundaymış gibi davranma yöntemi kalıyordu. Tuvalet/banyonun kapısını ağır ağır açıp dışarı çıktım.

Her şey yolundaymış gibi davranma yöntemi tutmadı.

Göbeğinize doğru tutulmuş üç tabanca karşısında ne kadar her şey yolunda gibi davranabilirdiniz ki?

7. BÖLÜM

Hemen ellerimi iki yana açtım.

Ortadaki adamın kel kafası odanın tavanından sarkan çıplak ampulün ışığında parlıyordu. Yanındakiler daha gençti. Onlar da saçlarını asker tıraşı kestirmişlerdi. Yalnızca sağda duran sakallı gülümsüyordu. Ama üçünün de gözlerinde yakıcı ışıklar dolaşıyordu. Tabancaları tutan elleri titremiyordu.

“Hele hele, şöyle,” dedi ortadaki.

“Sakin olun beyler,” dedim, sakin çıkmasına çalıştığım bir sesle.

Kel kafa başıyla işaret etti. Bana cevap vermeye gerek duymamıştı. Asker tıraşlı gençler hızla iki yanıma geçtiler. Sakallı olanın yüzümü duvara çevirmesine karşı koymadım. Usta hareketlerle üstümü aradı hızla oğlan. Öteki tabancasıyla beni denetliyordu. Sakallı, arkadaşıyla arama girmemeye özen gösterdi. Anahtarlığımı, cüzdanımı, Tunç Kibar’ın kartvizitini aldı. Ötekine verdi. Sigaramla çakmağımı almamıştı.

Sonra önce birini, sonra öteki kolumu ustaca geriye kıvırıp kelepçeledi. Döndürdü.

“Beyler, bir yanlışlık yapmayasınız,” dedim kel kafaya bakarak.

“Yanlışlık yok Remzi Ünal,” dedi kel kafa. “Kes sesini!”

“Eh, yanlışlık yokmuş gerçekten de,” dedim kendi kendime.

Önce sakallı oğlan soktu tabancasını beline, sonra sıkıca tuttu dirseğimin biraz üstünden. Aynı hareketleri öteki tekrarladı sonra. Kel kafadan işaret beklemeden hâlâ açık duran kapıya doğru ittiler beni.

Üçümüz önde, kel kafa arkada, merdivenlere yöneldik. Kapının kapandığını duydum.

Tunç Kibar’ın bodrum katından bozma dairesini benim kadar bile incelemeye gerek duymamışlardı. Kollarımdan tutan ikisinin hızına uyarak çıktım merdivenleri.

Sakallı olanı sası bir ter kokusu saçıyordu. Elimde olsa bu kadar yakın durmazdım ona.

Son katın merdivenlerinde, elinde gazeteler apartmana giren, eşofmanlı bir kadına rastladık. Kadın sesini çıkarmadan duvara yaslanıp geçmemize izin verdi. Bizimkiler kadına bakmadılar bile. Kimse hızını azaltmadı.

Dışarı çıktığımızda yağmurun dindiğini gördüm. Gri renkli bir, hayır, Şahin değil, Toyoto Corolla duruyordu sokağın ortasında, burnunu yokuş aşağı vermiş. Direksiyonda birisi oturuyordu.

Sakallı olanı hızlı davranıp arka kapıyı açtı bizden önce. Önce öteki girdi. Sonra sakallı ensemden bastırıp otomobilin içine soktu beni. İçerideki eğik başımı daha da bastırıp iki büklüm etti kendine doğru.

Kapılar daha tam olarak kapanmadan hareket ettik. Otomobil ilk kalkışında önce patinaj yaptı biraz. Sonra toparladı, hızla tırmandı yokuşu geri geri.

Elleri arkadan kelepçeli, öne doğru iki büklüm durmak hiç de rahat değildi. Allahtan göbeğim yok dedim kendi kendime. Canımın sigara çekmesinin de hiç zamanı değildi.

Durup ileri doğru gitmeye başladığımızda, benim gelirken otomobilimle tırmandığım zorlu yokuşa değil, Cihangir Caddesi’ne doğru ilerlediğimizi anlayabildim bir tek. Birkaç dakika sonra yön duygumu tümüyle kaybettim.

Corolla’nın içinde kimse konuşmuyordu. Telsiz cayırtıları gelmiyordu. Dışarıdan korna sesleri, bir iki ambulans sireni duydum yalnızca. Sakallının kucağına doğru yatırmadıkları için şükrettim.

Aikido çalışmadan önce yaptığımız ısınma ve gevşeme hareketleri belki yardımcı oluyordu biraz, ama yeterli değil. Önce geriye doğru gerilmiş kol kaslarım, sonra üstüne yığıldığım sağ bacağım uyuşmaya başladı. Bir süre sonra uyuşma düpedüz acıya dönüştü. Biraz rahatlamak için kımıldamaya yeltendim. Eliyle biraz daha bastırdı başıma sağımdaki.

“Kıpraşma!” dedi sonra, yeğenini sünnet ettiren kirve dayı kararlılığını andıran bir sesle.

Kıpraşmadım.

Durumumun, daha sonra olabileceklerden daha az eziyetli olduğunu kendi kendime söyleyerek rahatlamaya çalıştım. Evet, kollarım arkada kelepçelenmiş, başım tabancasından başka bir şeyini tanımadığım birisinin kucağına yatırılmış, nereye götürüldüğümü bilmeden yolculuk ediyordum. Ama henüz soluk alabiliyordum, doğru cevapların ne olabileceğini kestiremeyeceğim sorular sormamışlardı daha, en iyisi, kim olduğumu biliyorlardı. En azından kim vurduya gitmeyecektim.

İnsan kim olduğunu bildiği birisine soğukkanlılıkla zarar verecekse, vereceği zararın kendi çıkarlarına uygun olduğundan emin olması gerekir. Ve insanları çıkarlarının nerede olduğuna ikna etmeye çalışmak, kargaşada üzerinize gelen kurşunlardan sakınmaktan daha kolaydır.

Yolculuğumuz hakkında dışarıda duyduğum seslere dayanarak varsayımlarda bulunmayı çoktan bırakmıştım. Kollarım, omuzlarım ve bacaklarımdaki ağrılarla boğuşuyordum. Alabileceğim tek aspirin, bol bol ve derin soluklar almaktı. İki büklüm olmanın diyaframımda yarattığı darlığı mümkün olduğunca zorlayarak içime doldurdum başıma bastıran delikanlının bacağının yanından çekebildiğim havayı.

Sonunda yavaşladı ve durdu Toyota Corolla.

Kapıların birbiri ardından açıldığını duydum. Sağ yanımdaki çekildi, ama daha kafamı kaldırmama fırsat vermeden başıma bir torba geçirdiler. Kalın, siyah, kaba dokulu bir kumaştan yapılmıştı torba.

İttirip kaktırarak indirdiler otomobilden. Uyuşmuş bacaklarımla felçli gibiydim. Bu sefer kollarımdan beni denetlemek için değil, yere düşmemi engellemek için tuttular sıkı sıkı. Çakıltaşı dökülmüş bir yoldan ilerledik. Kimse konuşmuyordu. Ama Perizat Çıkmazı’ndaki kadar hızlı hareket etmiyorlardı. Geldiğimiz yer neresiyse, onların yeriydi.

Çakıltaşlı yolun bittiğini, adımımı attığımda ayağım bir şeye çarpınca anladım. Sendelememe izin vermediler. İki basamak çıktım yardımlarıyla. Sonra sert zeminde ayakkabıların çıkardığı seslerin küçücük yankılarından, açık havadan kapalı bir mekâna geçtiğimizi anladım.

Sonra birtakım merdivenlerden aşağı indik.

Sekiz on adım attık, bir kapının açıldığını duydum. Beni içeri soktuktan sonra kapandı kapı. Biraz daha ilerlettiler. Omzuma bastırılınca oturmam istendiğini anladım. Kıç üstü düşmekten korka korka oturdum. Sert bir sandalye vardı altımda.

“Bak koçum, çözeceğiz, oyun yok!” dedi kel kafalı adamın sesi.

Oyun oynamaya hiç niyetim yoktu. Ama bunu özel olarak belirtmek gereği de duymadım. Yalnızca omuzlarımı oynattım ellerimi arkamda bir araya getiren kelepçeyi çözdüklerinde. Daha sızıların, uyuşmaların geçmesine çok vardı.

“Çıkar,” dedi kel kafalı adamın sesi birisine.

Kafamdaki siyah torbayı da çıkardılar. Tavandaki floresan ışığından kamaşan gözlerimi sımsıkı yumdum. Omuzlarımı maçtan önce ısınan futbolcuların yaptığı gibi önden arkaya, arkadan öne çevirdim. Önce birini, sonra ötekini açtım gözlerimin.

Gözlerimi açar açmaz yedim tokadı.

Aklımca biraz olsun hafifletmek için, Türk filmlerindeki figüranlar gibi yüzümü tokadın gidiş yönüne doğru çevirmiştim sezer sezmez, ama biraz geç kalmıştım anlaşılan. Gözümde şimşekler çaktı.

İyi haber, kel kafa, burada patronun kim olduğunu açık seçik belli etmek için, en ufak bir hırsa ve öfkeye kapılmadan, neredeyse teknik bir tokat atmıştı suratıma. Hani şu küfür anlamına gelmeyen, “Öğretmenin vurduğu yede gül biter!” anlamında çakılan tokatlardan.

İkinci bir tokada ihtiyaç duymasın diye acıyla yüzümü buruşturdum. Biraz abartarak.

Yemedi kel kafa.

“Nerede lan bu Tunç pezevengi?” dedi önce. Cevabımı beklemeden çaktı ikinci tokadı.

Bu seferki yüz buruşturmam gerçekti. Gözlerimden yaş geldi acıdan. Bunu bir kenara not ettim.

“Buna gerek yok,” dedim önce. Tokatlardan sıkılmıştım.

“Hele hele...” dedi kel kafa. “Hele hele...”

“Buna gerek yok,” dedim tekrar. “Adam gibi konuşabiliriz.”

“Hele hele...” diye tekrarladı kel kafa. “Adam gibi ha?”

“Adam gibi,” dedim.

“Konuş bakalım o zaman,” dedi. “Adam gibi.”

“Adam gibi ne söylesem?” diye düşündüm.

“Bir sigara içmem lazım,” dedim.

Başını sallayarak onayladı. Sigaram ile çakmağımı çıkardım cebimden. Önce ona tuttum paketi.

“Ver bakalım,” dedi.

Önce onun sigarasını, sonra kendiminkini yaktım. Kıtlıktan çıkmış gibi içime çektim dumanı.

Bomboş, duvarları beyaz badanalı bir odadaydık. Eşya namına iki demir sandalye vardı odada, biri benim oturtulduğum; bir de duvara dayanmış bilardo masası. Kel kafa tam karşımda ayakta duruyordu. Sakallı kapının yanındaydı. Öteki kıçını bilardo masasına iliştirmişti. Odanın tam ortasındaydım, dönüp arkama bakamadım.

Bir nefes daha aldım.

“Ne öğrenmek istiyorsunuz?” dedim sonra.

“Hele hele,” dedi kel kafa diğerlerine bakarak. “Kendisine geldi Remzi Bey.”

“Geldi,” dedi kapıdaki sakallı.

“Tokatlar işe yaradı,” dedi öteki.

“Yok canım,” dedi kel kafa. “Tokat değil. Remzi Bey adam gibi adam. Şiddete ne gerek var? Şiddet yanlış.”

Bıraktım eğlensin. Sigaramı nereye silkeceğim der gibi baktım yüzüne.

Kendi sigarasını yere silkti cevap olarak.

Sorusunu tekrarlamasına izin vermeden ben döndüm konuya.

“Tunç denen oğlanı soruyorsanız tanımam,” dedim. “Nerede olduğunu da bilmiyorum.”

Kel kafa odanın içinde yanlamasına yürümeye başladı.

“Tunç’u tanımıyorsun,” diye tekrarladı. “Nerede bilmiyorsun.” Yere bakıyordu konuşurken.

“O zaman ne işim vardı evinde?” dedim.

“Hah!” dedi kel kafa topuklarının üstünde dönerek. “Ağzımdan aldın. O zaman ne işin vardı evinde?”

Ne işim vardı evinde?

“Bir tanıdığın kızına askıntı olmuş,” dedim. “Babası rica ettiydi benden şuna bir gözük diye.”

“Sen de gözükmeye gittin,” dedi kel kafa. Yeniden yürümeye başlamıştı ileri geri.

“Evet,” dedim. “Babasını severim kızın.”

“Ama önce bir telefon ettin,” dedi kel kafa. “Bakalım evinde mi diye?”

Bir tuhaf korku çöktü içime.

“Kıza bir pusula vermiş,” dedim. “Numarasını yazmış.”

Kel kafa hâlâ odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Korkumu yenmek için sigaradan medet umdum.

“Sen de unuttun cep telefonlarında arayanın numarasının görüldüğünü,” dedi. “Bacaklarının kırılma ihtimalini de unuttun.”

İçimdeki korku biraz daha arttı. Araç telefonumun numarasından adımı buldularsa düşündüğümden daha büyüktü iş.

“Canım...” dedim. “Sıpayla telefonda konuşmak da yeterdi belki korkutmaya. Telefonda asabım bozulunca kalktım evine gittim.”

Yeniden zınk diye durdu odanın ortasında.

“Hele hele,” dedi. “Telefon konuşması asabını bozdu. Tabii canım. Adresini de mi yazmıştı verdiği pusulaya?”

Adresini de mi yazmıştı verdiği pusulaya? Herhalde yazmamıştı. Peki nereden bulmuştum adresini? Sigarayı yere atıp ayağımla iyice ezdim.

“Laf aramızda benim de yöntemlerim var,” dedim. Bu tür adamlar da köpekler gibiydiler deneyimlerime göre. Korkunun kokusunu alırlardı.

Bir an durdu kel kafa. Tavrını değiştirip değiştirmemeyi tarttı kafasında bana göre. Ama kararını erteledi.

“Tabii aradığın birini evde bulamayınca elini kolunu sallayarak içeri girmek de yöntemlerin arasında?”

Elini ceketinin cebine sokup bir şeyleri şıngırdattı. Benim anahtarlığımdı herhalde.

Elimle alçakgönüllülük simgeleyen bir işaret yaptım. Olurdu böyle şeyler bizim dünyamızda canım. Bunu ikimiz de biliyorduk.

Durumu enine boyuna değerlendiriyormuş gibi kafasını salladı kendi kendine. Evet, evet, tabii, mutlaka. Olurdu böyle şeyler canım bizim gibi sert erkeklerin dünyasında. Biz bunlara alışıktık.

Boş duran demir sandalyeyi çekti. Tam karşımda ata biner gibi oturdu. Gözlerimin içine baktı. Sesi de tavrı da değişmişti. Biraz yener gibi olduğum korku geri geldi.

“Bak usta,” dedi. “Adam gibi konuşalım dedin. Tamam. Sapıttın ama. Adam gibi konuşmak için sana son şans. Nerede bu Tunç pezevengi?”

Son kozumu kullandım.

“Bırakın beni, bulayım size sıpayı,” dedim.

“Hele hele,” dedi kel kafa yeniden. “Bak şimdi işe. Bizim dört koldan bir haftadır arayıp da bulamadığımız Tunç pezevengini beyimiz bulacak iki dakikada.”

“Bulur vallaha,” dedi sakallı. “Yöntemleri var.”

“Anlaşıldı,” dedi kel kafa. “Anlaşıldı. Söylemeyeceksin. Ama unutma, bizim de yöntemlerimiz var.”

Sanki yüzüme bir kez daha tokat atmaya eriniyormuş gibi konuşmuştu. Olağanüstü sakindi. Başını çevirerek sakallıya komut verdi.

“Hazırla kıllıyı.”

Sakallı odadan çıktı. Deminden beri bilardo masasına kıçını dayamış duran öteki iki ayağının üstünde dengeledi kendini. Tabancasını çıkardı. İyice kıllandım.

“Yanlış anlamayın beyler,” dedim. “Yerini biliyorum demedim, bırakın beni bulayım dedim. İşim bu benim.”

Kel kafa beni dinlemiyordu. Yeniden ayağa kalktı. Artık benimle ilgilenmesinde yarar yokmuş gibi bana doğru hiç bakmadan ileri geri yürümeye başladı.

Bir daha denedim şansımı.

“İşim bu benim,” dedim. “El elden üstündür. Sizin aklınıza gelmeyen şeyler benim aklıma gelebilir. Bulurum onu.”

Hiç oralı olmadı kel kafa. Önümde yürümeye devam etti.

Sonra sakallı girdi içeri. Bir elinde manyetolu bir telefon, diğer elinde içi su dolu plastik bir kova vardı. Telefonun gövdesinden çıkan tellerin ucu çıplaktı.

Bu kadarı da fazlaydı. Kapı henüz açıktı. Kel kafanın bir yerlerindeki cep telefonu çalmaya başlayınca bir an dondu herkes. Ben kararımı verdim.

Sakallı kapıyı kapamak için sırtını bize dönmüştü. Kel kafanın bir adım daha atıp, eli cebinde hizama gelmesini bekledim. Sonra şimşek gibi fırladım. Gövdemi ileri atarken, sağ kolumla belinden iterek kel kafayı tabancayla aramıza çekmeye çalıştım bir yandan. Sol omzumla kovayı yere bırakmak için hafifçe eğilen sakallıya çarpıp kapıdan çıkmayı planlıyordum.

Planım iyiydi, ama yürümedi.

Kel kafayı küçümsememeliydim. Daha ben kolumu beline atıp, ileri doğru hamle yaparken, elini cebinden çekip, fırıldak gibi dönerek attı yere kendini. Kollarını ileri uzatıp, arkada kalan sağ bacağıma yapıştı iki eliyle bir kaleci gibi. Dengem tam hareketimin ortasında bozuldu. Sakallıya denetimsiz bir biçimde bindirdim. Sonra gidip devrilen kovanın yanından kapının pervazına çarptım kafamı. Telefon bir kez daha çaldı.

“Hassiktir!” dediğini duydum arkamdan tabancalının. Sakallı şaşkınlığını hızla atıp üstüme atladı. Amerikan futbolundaki oyuncular gibi abanarak belimden kavradı beni kollarıyla. Kel kafa toparlandı, bir gülle gibi sırtıma attı kendini. Son hareketinin şiddetiyle tekrar vurdum kafamı pervaza.

Telefonun bir kez daha çaldığını duydum bayılmadan önce. Eh, beni aramıyorlardı nasıl olsa.

Yanağımı yalıyorlardı. İki küçük teriye yanağımı, yüzümü, gözümü, çenemi yalıyordu. Islak, hızlı küçük dillerden kurtulmak için kafamı iki yana çeviriyordum. Teriyelerin dilleri benden hızlıydı, kurtulamıyordum. Ellerim bağlıydı herhalde, bir türlü kıpırdatamıyordum. Kıpırdatamadığım için elimi yüzüme götürüp silemiyordum ıslaklıkları. Sonra Zeynep Kadı, köpeklerin bağlı olduğu tasmayı geri çekti. Yalamalar durdu. Nimet Hanım,

yüzünde rahatlatıcı bir gülümseme, üstüme eğildi. Elinde ıslak bir bez vardı. Bezle yüzümü sildi.

Sonra Nimet Hanım gitti, kel kafalı bir adam geldi yerine.

“Uyan Remzi Ünal uyan,” diyordu kel kafalı adam. Eliyle yanağımı tokatlıyordu hafif hafif.

Yıldız Turanlı neden gözükmedi diye hayıflandım.

Tepedeki floresanların daha yakından ışıdığına bakılırsa yerde yatmıyordum. Ellerim yumuşak, pürüzsüz bir şeye değiyordu. Kafamda arılar vızıldıyordu. Kel kafa tepemden bakıyordu. Tüm vücudumda bir ıslaklık hissi vardı. Üstüme mi işedim diye endişelendim.

“Gözlerini açtı,” dedi kel kafa.

Gözlerimi kapadım.

Gözlerimi açmam için çok fazla nedenim yoktu. Gözlerimi tam olarak açtığımda, kıllıyı çalıştıracaklardı herhalde. İşin fenası, her şeyi olduğu gibi söylesem de inanacaklarını sanmıyordum. Herhalde bir daha kaçma girişiminde bulunmamam için tedbir de alacaklardı. Yeniden bayılmak en iyisiydi.

Yeniden bayılmadım.

“Dök,” dedi kel kafa.

Sakallı elindeki plastik kovayı yüzüme doğru boşalttı. Soğuk suyun şoku kafamda vızıldayan arıların yarısını kovaladı. Elimle yüzümdeki damlaları silmeye çalıştım.

“Hele hele,” dedi kel kafa. “Hah şöyle.”

Bayılmaktan umudumu kesince, doğruldum. Bilardo masasının üstündeydim. Üstümdekiler ıpıslaktı.

Kel kafa elini uzattı.

“Gel,” dedi. “Gel otur şöyle.”

Yardımıyla bilardo masasından indim. Demin oturduğum sandalyeye doğru giderken kendimi yokladım. Tam alnımın ortasındaki ağrıyı saymazsanız fena durumda değildim. Oturur oturmaz elimi cebime attım. Bir sigara çıkarıp yaktım. Paket ıslanmamıştı.

“Sigaranı bitir de kendine gel biraz, çocuklar bıraksın sonra seni istediğin yere,” dedi kel kafa.

Sigara ağzımda yüzüne baktım.

Ceketinin cebinden cüzdanımı ve anahtarlığımı çıkarıp uzattı. Aldım. Hâlâ yüzüne bakıyordum. Ciddi görünüyordu. Gömlek cebinden Tunç Kibar’ın kartvizitini çıkarıp uzattı bana.

“Madem öyle, bul o pezevengi,” dedi sonra. “Biz seni ararız. Numaran bizde var.”

Kapıya yöneldi. Elini tam kola atmıştı ki, durdu. Döndü.

“Sayenizde insan sikini sallasa özel dedektife değiyor,” dedi. Sonra hızla çıktı gitti odadan.

“Eh, ücreti konuşmamış olsan da bir müşteri daha kazandın,” dedim kendi kendime. Ücreti konuşmaya gerek yoktu. Ücret aşağı yukarı belliydi.

Sigaramı yerde söndürüp cüzdanımı ve anahtarları yerine koydum. Dönüp sakallıya baktım. Sakallı elindeki siyah bez başlığı salladı.

“Bunu takmam lazım,” dedi.

Elinden alıp geçirdim kafama. Toz kokuyordu. Sakallı koluma girdi. Kapılardan filan geçtik. Çakıltaşı dökülmüş yoldan yürüdük. Otomobile girerken kafamı çarpmamam için yardım etti birisi.

Sakallı yanımda oturuyordu herhalde. Hareket ettiğimizde konuştu.

“Çıkarayım mıkarayım deme, bozuşuruz,” dedi. “Seni nereye bırakalım?”

Arabam gözümde yoktu. Bir an önce üstümdeki ıslak giysileri çıkarmak, kendi kendime verdiğim sıcak küvet içinde yatma sözünü yerine getirmek istiyordum. Karnım acıkmıştı. Biraz uyumalıydım.

“Akmerkez’in karşısındaki cadde iyidir,” dedim.

Bana cevap veren olmadı. Başımı geriye yasladım. Şimdi, algılamam gereken şeylerin sayısı en aza inince, alnımdaki ağrı kendisini daha çok hissettirmeye başlamıştı. Dikkatimi otomobilin çıkardığı seslere vermeye çalıştım. Lastiklerin ıslak asfalt üzerinde çıkardığı tekdüze hışırtı, ninni gibiydi. Anlaşılan biraz kestirmişim. Rüya falan görmedim ama.

Sakallının sesiyle uyandım. Böğrümü dürtüyordu. Kafamdaki torbayı çıkarmıştı.

"Burası iyi mi?"

Dışarıya baktım. Sabahları gazetemle ekmeğimi getirmeyi hep geciktiren çırağın çalıştığı marketi görünce sevindim. Sakallı yanımdaydı. Öteki oğlan önde oturuyordu. Şoförün saçları uzundu. Elimle ilerideki sokağın başını işaret ettim.

Şoför ile sakallı dikiz aynasında gözleriyle anlaştılar. Otomobil sağa yanaşıp durdu. Sakallı yerinden kıpırdamadı. Soldan inmek için hareketlendim.

"Kusura bakma, olur böyle şeyler," dedi ben inmeden önce.

Sakallıya akıllıca bir cevap vermek için gerekli enerjiyi bulamadım kendimde. Sesimi çıkarmadan indim. Yağmur adamakıllı yağıyordu.

Toyota Corolla sola işaret vermeden çekti gitti caddenin aşağısına. Arkasından bakmadım. Hem plakasını alsam ne olacaktı?

Yürümek iyi geldi. Yüzümü yağmura doğru çevirdim. Üstüm başım sırılsıklam, uçurmuş âşıklar gibi yürüdüm. Apartmanımın kapısı açıktı. Posta kutum boştu. Merdivenlerde kimseye rastlamadım. Evin kapısını açarken içeride çalan telefonun sesini duydum. Kapının tokmağına asılı torbadaki gazete ile ekmeğimi kapıp içeri girdim. Telefon bir kere daha çaldı.

Deri ceketimi telefona doğru yürürken çıkarıp torbayla birlikte yere attım. Kendimi telefonun yanındaki koltuğa bırakırken kaldırdım ahizeyi.

"Buyrun," dedim sakin çıkmasına çalıştığım bir sesle.

"Neredesin lan Remzi Ünal?" dedi Dayı'nın sesi.

Bugün neredeyse hiç şaşırmadığım kadar şaşırdım.

8. BÖLÜM

“İki saattir seni arıyorum,” dedi Dayı.

Dayı’yla eskiden tanışıyorduk.[1] Çizgili takım elbiseler, çoğunlukla beyaz ayakkabılar giyerdi. Elinde hep bir tespih veya anahtarlık olurdu. Birisiyle konuşmak istediğinde telefon etmek yerine adamlarını göndermek zorunda olduğu bir işi vardı. Adamları az konuşurlardı. Son görüştüğümüzde, “Seni tanıdığıma sevindim Remzi Ünal,” demişti. “İleride görüşmek istersem doğrudan telefon ederim, çocukları göndermek yerine.” Büyük iltifat. Beni araması için çok önemli bir nedeni olmalıydı.

Şaşkınlığımdan sesim çıkmıyordu hâlâ. Dayı da zaten cevap vermemi beklemedi.

“Seni arıyorlar Remzi Ünal,” dedi.

Aklım başıma geldi birden.

“Buldular bile,” dedim.

“Buldular mı?” dedi. Hiç de hayal kırıklığına uğramış gibi gelmiyordu sesi. Daha çok eğlenmiş gibi.

“Şaka yaptılar mı sana?” dedi.

“Çok güldük birlikte,” dedim. Botlarımı ayağımdan çıkarıp kapıya doğru fırlattım.

“Elindeyse onlarla iyi geçin Remzi Ünal,” dedi.

Kel kafayla ayrılırken anlaşma gibi bir şey yaptığımızı söylemedim artık.

“Kim bu sert çocuklar, biliyor musun?” dedim.

“Taşerondur pezevenkler,” dedi Dayı.

“Kimin?” dedim hemen.

“Bilmiyorum. Bilmek istemem. Bilsem de sana söylemem,” dedi. “Benimki eski günlerin hatırına,” diye ekledi.

Küçük bir olta saldım.

“Elektrikle oynamayı seviyorlar ama,” dedim.

Küçük bir sessizlik oldu karşıda.

“Üzüldüm,” dedi sonra. “Eski alışkanlıklarını kolay kolay bırakamıyor insanlar.”

İçtenlikle bir kahkaha attım.

“Yok,” dedim. “Tam tedaviye başlıyorlardı ki, bir telefonun çaldığını duydum.”

“Bak Allahın işine,” dedi Dayı. Kendi esprisine kendi güldü. “Herkesin elinde telefon bugünlerde, konuşuyorlar işte lak lak.”

“İnsanın senin gibi bir tanıdığı olması şans,” dedim.

“Bizim işlerin de bir piyasa olduğunu düşün Remzi Ünal,” dedi Dayı. “Taşeron maşeron. Herkes birbirini kollar. Kimse kimsenin ayağına gereksiz basmak istemez. Yeni biri çıktı mı ortaya, kim olduğunu kestiremezlerse tam olarak, herkes birbirine sorar senin itin mi diye?” Kendi kendine güldü sonra. “Benimki söz temsili...”

“Sen ne dedin?” dedim. Masanın üstünde duran paketten bir sigara alıp yaktım. Canım acayip kahve istiyordu.

“Eh, kıyak heriftir,” dedim. “Kendi kafasına göre gezer dedim.”

Teşekkür etmedim Dayı’ya.

“Bir hafta falan önce, Tunç Kibar diye birini de sordu mu piyasa?” dedim.

“Tunç Kibar mı?” dedi. “Hiç duymadım adını. Etiler’e yeni düşen yumuşaklardan mı?”

“Vallaha nereye düştü bilmiyorum ama, biraz yüksekten düştü galiba,” dedim.

“İnsan, ayağının nereye bastığına bakmalı,” dedi Dayı. “Sen de bakmalısın.”

Sesimi çıkarmadım. Hızla düşündüm. Daha bir iki şey sorabilirdim. Dayı’ya ne kadar açılabileceğimi bilemedim ama. Dahil olduğu piyasanın istihbarat konusundaki kuralları çift taraflı çalışıyor olabilirdi.

“Dikkat ederim,” dedim. “Zaten artık iki kere bakmak zorundayım sağıma soluma caddeyi geçmeden önce.”

Ne demek istediğimi anladı. Sesi memnuniyetten gevşedi.

“Akıllı adamsın Remzi Ünal,” dedi. “Seninle daha sık görüşmeliyiz.”

“Ne zaman istersen,” dedim.

Telefonu kapadı.

Ahize elimde, derin bir nefes çektim sigaramdan. Sonra söndürdüm. Oturduğum yerden sabahtan beri bir şiddetlenip bir hafifleyen yağmurun camlara vuruşunu seyrettim biraz. Artık sıkılmaya başlamıştım yağmurdan. Uzaktan kumandayı elime aldım. Sonra televizyonu açmaktan vazgeçtim. Biraz daha baktım pencerelerdeki yağmura sıkıla sıkıla. “İnsan tanıdıklarının toplamıdır,” dedim kendi kendime. Nereden duyduysam. Benim toplamım pek bir acayipti. Düşündükçe alnımdaki ağrı daha da arttı. Sonra telefonu açık bırakarak kalktım. Deri ceketimi yerine astım. Torbayı mutfağa götürdüm. İçinden gazeteyi çıkarıp birinci sayfaya şöyle bir baktım. Masanın üstüne bıraktım. Bir yandan yürürken bir yandan üstümdeki ıslak giysileri çıkarmaya başladım. Odanın içinde yarı çıplak dolaşıp pantolonu, gömleği, çorapları kalorifer peteklerinin üstüne yerleştirdim. Botlarımı peteklerin altına ittim. Sonra kahve isteğimi bastırıp banyoya gittim. Aynadan alnımı çarptığım yeri inceledim. Fena değildi. Sonra sıcak suyu açtım sonuna kadar. Küvetin dolmasını beklemeden içine girip yattım.

Sular küvetin buz gibi zemininde yatan gövdemin iyice üzerine çıkana kadar hiç kımıldamadım. Karşımdaki duvarda yükselen fayansları sağdan sola, soldan sağa en az elli kere saymıştım, bir kez daha saydım. Toplamları değişmemişti.

Göbeğimin üstü sular tarafından tamamıyla kaplanınca sırtımı biraz kaldırdım küvetin zemininden. Sıcak sular sırtımın altında oluşan boşluğa hücum etti. Dalgalar halinde. Sıcağa alışan yerlerime yeni bir ısı şoku. Bunu birkaç kez tekrarladım. Yarattığım dalgaların taşırdığı sular banyonun zeminini ıslattı. Hiç umursamadım.

Sıkılınca ayağa kalkıp dayanabildiğim kadar soğuk suyla bitirdim banyo seansını.

Banyodan çıkınca, önce bornozumla salona gidip ahizeyi telefonun üstüne koydum yeniden. Hattın çalıştığından emin olup yatak odasına gittim. Giyinirken gözüm yatağa kaydı hep. Dişimi sıktım. Yüz vermedim yatağa. Kadife bir pantolonla yumuşak bir kazak seçtim.

Kahvemi yaparken her zamankinden yarım kaşık fazla koydum neskafeyi. Karnım acıkmıştı, ama erteledim. Bir şeyler yedikten sonra daha çok gelecekti uykum. Adım gibi biliyordum. Buzdolabından iki İngiliz aspirini çıkarıp içtim.

Telefonun yanındaki koltuğa gelip oturdum kahve fincanımla. Televizyonu açtım. Bütün kanalları geçtim şöyle bir. Ulus dolaylarından haber falan yoktu. Kahvemden hızlı hızlı yudumlar alıyordum. Aynı salak kızın, aynı salak şarkısının video klibini üç ayrı kanalda seyrederek bitirdim kahvemi. Başımın ağrısı biraz hafifledi.

Derin bir nefes alıp ahizeyi kaldırdım. Süha Zengin'in cep telefonunu çevirdim önce.

Daha ikinci çalışında açıldı.

"Evet, Remzi Ünal..." dedi Süha Zengin'in hâlâ etkileyici olmayı başarabilen sesi. Demek ki numaramı cep telefonunun rehberine kaydetmişti. Buna şaşırdım açıkçası.

"Benim," dedim. "Nihayet bulabildim sizi."

"Biliyorum," dedi Süha Zengin. Gayet sakindi. "Nimet söyledi."

"Başınız sağ olsun ama konuşmamız gerek," dedim.

"Hiç vaktim yok," dedi Süha Zengin. "Ne konuşacağız?"

"Allah Allah?" dedim kendi kendime.

"Öncelikle raporumu vermek istiyorum size," dedim. Devam edecektim sözümü kesti.

"Remzi Ünal..." dedi emrindeki insanlara ne yapmasını söylemeye alışkın bir ses tonuyla. "Sen görevini yaptın. Nimet'e Ulus'ta olanları, şey ettiğin an raporunu verdin kabul ediyorum. Eğer aldığın ücretle ilgili

endişelerin varsa, benim açımdan bir sorun yok. Şimdi lütfen kısa keselim, ayarlamam gereken bir sürü şey var."

"Allah Allah?" dedim tekrar kendi kendime.

"Nimet Hanım'a aktarmadığım bir dolu bilgi var," dedim. "Merak etmiyor musunuz?"

"Lütfen Remzi Ünal," dedi bu kez. "Ayrıntılarla uğraşacak vaktim yok. Çok istiyorsan pazartesi salı bir ara konuşuruz. Neden şimdi her şeyi unutup mesela, sinemaya falan gitmiyorsun?"

Ahizeyi öbür kulağıma götürdüm.

"Vallaha ben kolay unuturum unutmasına da, bazı telefonlar konuşulanları unutmuyor bir türlü," dedim.

"Ne telefonu?"

"Zeynep Kadı'nın evindeki telefonun telesekreteri," dedim.

"Hassiktir!" dedi Süha Zengin'in sesi kulağımda. Hâlâ etkileyiciydi, ama deminki patron tavrı kuş gibi uçup gitmişti. "Hassiktir"i üstüme alınmadım. Sesimi çıkarmadan bekledim.

Bir süre ses gelmedi karşıdan. Küfrettiği için özür dilemesini beklemiyordum zaten.

"Yüz yüze konuşsak iyi olur," dedim. "Çok merak ettiğim şeyler var."

"Tamam, konuşalım," dedi Süha Zengin. "Konuşalım."

"Vaktiniz ne zaman uygun olur, siz söyleyin," dedim.

Bir an sessiz kaldı. Konuşmaya başladığında sesinde bir gevşeme sezdim.

"Şu anda gerçekten meşgulüm," dedi. "Bazı şeylere ikna etmem gereken insanlar var. Panikteler bir miktar. Bir iki saat sonra rahatlarım herhalde. Nerede buluşalım?"

"Siz söyleyin."

"Şöyle yapalım," dedi Süha Zengin. Kendini toparlamış, organizasyon yapıyordu şimdi. "Gümüşsuyu'nda şirketin bir misafirhanesi var. Sen, iki, en iyisi üç saat sonra orada ol. Ben toplantım biter bitmez oraya gelirim. Beklemek gerekirse rahat edersin hiç olmazsa."

Saatime baktım.

"İçeri nasıl gireceğim?" dedim.

“Sami’yi yollarım önceden,” dedi Süha Zengin. “Sana kapıyı açar. Ben atlar bir taksiye gelirim artık.”

“Tamam,” dedim. “Yeri söyleyin.”

Alman Konsolosluğu’nun karşısında bir apartmanı tarif etti. İtimat Apartmanı. Tahmin ettiğim gibi en üst kattı.

“Anlaştık,” dedim. “Görüşürüz.”

Ahizeyi yerine koydum. Televizyonda başka bir salak kızın salak şarkısı vardı. Mutfağa gidip, ekmeğin köşesinden biraz kopardım. Ortasını yardım. İçine biraz helva koydum. Gazeteyi hızla gözden geçirerek bitirdim helvalı ekmeğimi. Hızlı hızlı. Üzerine iki bardak su içtim. Midem dolunca gözkapaklarım iyice ağırlaştı. Yatak odasına gittim. Pikemi alıp salona geldim. Televizyonun sesini biraz kısıp, kanepeye uzandım.

Türkiye’nin yeni çıkmış ne kadar pop müzik ünlüsü varsa, onların şarkılarının eşliğinde uyudum. Arada bir VJ’ler kendi yaptıkları espri hoşlarına gidip yüksek sesle güldüklerinde uyanıp saatime bakıyordum.

Sallandığımızda rüyadayım sandım önce. Kanepe mi sallanıyordu, ben mi fark edemedim? Sonra avizeye baktım. Kesik kesik, ama gözle görülürcesine sallanıyordu. Doğrulduğumda kesildi sallantı.

Pikeyi üstümden atıp pencereye koştum. Dışarıdaki apartmanlarda bazı pencereler açılmıştı. İnsanlar birbirlerine bakıyorlardı. Çekildim. İlk aklıma gelen telefon oldu. Kaldırıp dinledim. Çalışıyordu.

Banyoya gidip yüzümü yıkadım. Kendime gelmek için şipşak bir kahve daha yaptım. Sigara böyle anlarda daha çok işe yarıyordu. Kablolu yayın kesilmemişti. Televizyonda kanallar arasında dolana dolana içtim. Daha uyanamamışlardı haber merkezleri depreme.

Deprem ya da değil. Hayat devam ediyordu. Vakit gelmişti. Süha Zengin beni bekliyordu. Ya da ben onu bekleyecektim. Yağmur hâlâ dinmemişti. Deri ceketim hâlâ ıslaktı. Dün giydiğim trençkotu sırtıma geçirip fırladım.

Merdivenlerde apartmanın yöneticisi ve karısına rastladım. Aceleleri vardı.

“Garanti altı nokta üçün üstünde,” dedi yönetici beni geçip hızlı hızlı aşağıya doğru inerken. “Ama merkez üssü buralarda değil.”

Arkalarından bir şey söylemedim.

Bindiğim taksinin şoförü efendi adamdı. Radyoyu kapalı tuttu. Gevezeliğe kalkışmadı. Ben de ona haber vermedim sallandığımızı.

Gümüşsuyu’nda, askeri hastaneyi geçer geçmez indim taksiden. Trençkotumun yakalarını kaldırdım. Yokuş yukarı yürümeye başladım. Yağmur ortalığı iyiden iyiye karatmıştı. Otomobillerin lastikleri ıslak asfaltta hışırdıyordu. Fren lambalarının kırmızı ışıkları yerlerde yansıyor, çoğalıyordu. Yağmura aldırmayan, sallandığımızdan habersiz epey insan vardı ortalıkta.

İtimat Apartmanı’nın demir cümle kapısı açıktı. Kapının yanında iki avukat, bir doktor ve bir dış ticaret şirketinin küçük metal tabelaları vardı. Doktorun uzmanlığı geriatriydi.

Tertemiz, mermer merdivenlerden tırmanmaya başladım. Geriatri uzmanının kapısına geldiğimde soluğumu kontrol ettim. İyiydi.

Birinci avukatın katında merdiven otomatiği söndürdü lambayı. Süha Zengin’i malikler kurulu toplantısında otomatiğin ayarlarının uzatılması konusundaki tezini o etkileyici sesiyle savunurken hayal ettim. Kendi kendime gülümsedim.

En üst kata geldiğimde iki saniye soluklanıp zile bastım. “Ding dong.” Kapının herhangi bir yerinde tabela, levha, isimlik falan yoktu.

Kapının arkasında sert zeminde ilerleyen ayakların sesini duydum. Tam kapının arkasında kesildi sesler. Minik gözetleme deliğine doğru sırıttım.

İki kişilik asansörlerin sert yakışıklısı kapıyı açtı.

“Merhaba Sami,” dedim. İki kolumu Akmerkez’in girişinde yaptığım gibi iki yana doğru açtım kapının önünde.

Pis pis sırıtmakla yetindi. Yana çekildi. Üzerinde dünkü takım elbise vardı.

İçeri girdim.

“Yanlış bilmiyorum. Sami’ydi değil mi adın?” dedim trençkotumu girişteki aynalı portmantonun kapaksız bölümündeki asma yerlerinden

birine asarken. Sigaramla çakmağımı cebimden aldım.

Başını salladı.

“Gelmedi Süha Bey herhalde?” dedim, koridoru salondan ayırması gereken buzlucamlı kapıyı açıp, kendi evime girer gibi girdim. Burası Mi-Ya’nın İstanbul dışından gelen zengin müşterilerini ağırladıkları bir misafirhaneden çok, birilerinin hanım arkadaşlarını ağırladıkları ikinci bir adrese benziyordu. Lambriden, duvarların kendisini göremiyordunuz. Kocaman bir büfe, sıra sıra içki doluydu. Tavandaki avize kristaldi. Arkadan yansıtmalı, pencereden büyük ekranlı bir televizyon vardı köşede. Şöminenin karşısında duran iki koltuğun önüne bir ayı postu atılmıştı. Ortalıkta telefon göremedim. Koltukların arasındaki Çukurcuma’dan alınmış sehpanın üzerinde kocaman bir kül tablası vardı. Sigaramla çakmağımı yanına bıraktım.

Asansör efesi Sami içeri girmemişti. Televizyonu “on/off” düğmesinden açtım. Üzerindeki uzaktan kumandayı alıp, koltuklardan birini dev ekrana doğru çevirip oturdum. İlk kanal kesintisiz pornografik yayın yapan Avrupa kanallarından birine ayarlıydı. Yağmurdan uydu yayın etkilendiği için görüntü parazitliydi, ama yine de öyküyü anlayabiliyordunuz aşağı yukarı. İleri geri.

Biraz gezindim uzaktan kumandayla. Sonra bizim kanallarda birbiri ardına yayın akışları kesilip, deprem haberleri başladı. Telaşlı nöbetçi spikerler, ciddi, ama paniğe kapılınmaması gereken bir durum karşısında aldıkları tavırlarla sallantının merkez üssünü, şiddetini tekrarlamaya başladılar. Apartman yöneticimiz nokta iki hata payıyla bilmişti şiddetini depremin. Depremi bırakıp yeniden ilk kanaldaki öyküyü izlemeye koyuldum.

Öyküdeki tüm kahramanlar bir araya gelip, şöyle eğlenceli bir parti vermeye başladıklarında dışarıdan kapının ding dong ettiğini duydum. Televizyonu kapadım. Koltuğu eski yerine çektim.

Süha Zengin içeri girer girmez kapının yanındaki düğmeye bastı, kristal avizeleri aydınlattı. Odanın içi ışıl ışıl oldu.

“Çok beklettim mi?” dedi bana doğru ilerlerken.

Ayağa kalkıp elini sıktım.

“Vaktin nasıl geçtiğini anlamadım,” dedim.

Ne dediğimin üzerinde durmayıp kendini karşımdaki koltuğa attı. Cansız şömineye bakıp ellerini ovuşturdu.

“İflahımı kesti korkak orospu çocukları,” dedi sonra. Kapıya doğru döndü.

“Sami!” diye bağırdı.

Sami kapının hemen arkasındaydı anlaşılan. Hemen içeri girdi. Bir eli ceketinin düğmesindeydi.

“Bana, benimkinden hazırla Sami,” dedi. Sonra bana baktı. “Bir şey içer misin?”

“Hayır,” dedim.

Sami büfenin önünde sırtı bize dönük birtakım şişeleri karıştırıp bir içki hazırlarken hiç konuşmadık. Süha Zengin hâlâ şömineye bakıyordu.

Uzun bir bardakta içkisi geldi sonra. Sami hafifçe eğilip dışarı çıktı. Bana hiç bakmamıştı.

Süha Zengin usulüne uygun bir yudum aldı içkisinden. Sonra bana döndü.

“Ne kadar istiyorsun?” dedi gözlerime bakarak.

“Böyle bir hata hiç yapmadım,” dedim.

“Çok ısrarlıydın ama, benimle konuşmakta,” dedi Süha Zengin. Bir yudum daha aldı içkisinden. “O telefon mesajını duymaması gereken birisini çok iyi tanıyorum. Bunun için para vermeye hazırım.”

“Ben de tanıyorum galiba,” dedim. “Ama bunun parayla bir ilgisi yok.”

“Neyle ilgisi var?”

“‘Dönüşü olmayan nokta diye bir şey duydunuz mu?” dedim.

“Duymuş olmalıyım,” dedi Süha Zengin. “Nedir?”

“Eski mesleğimde, kalkış yaparken dönüşü olmayan nokta diye bilinen bir hikâye vardır,” dedim. “Teknik adını çoktan unuttum. Pistte ilerlerken o hıza eriştiğinizde kalkıştan vazgeçemezsiniz artık. Pistin geri kalanı uçağı durdurmaya yetmez.”

“Ve sen geçtin o noktayı?” dedi Süha Zengin.

“Evet,” dedim. Ne zaman geçtiğimi düşündüm kendi kendime, bugün bir ara, ama karar veremedim.

Süha Zengin üçüncü yudumunda içkisini bitirdi. Elinin tersiyle ağzını sildi. Bu yaptığının usule uygun olduğunu düşünmüyordum.

“Seni dinliyorum o zaman,” dedi arkasına yaslanıp. “Anlat ya da sor.”

Sehpaya uzanıp sigaramla çakmağımı aldım. Paketten ağır ağır çıkardığım sigarayı biraz abartılmış bir törenle yakarken ilk ne soracağımı düşündüm.

“Beni neden tuttunuz?” dedim. Başlangıç için iyi bir soruydu bu.

“Zeynep’i izlemen için.”

“Başlangıç için iyi bir cevap,” dedim. Elimle telefona konuşuyor işareti yaptım. “Sonra vaz mı geçtiniz?”

“Utandım açık söylemek gerekirse,” dedi Süha Zengin. Gözlerime bakıyordu.

“Neden?” dedim.

Öne doğru eğilip iki elini birleştirdi.

“İnsanın...” dedi. “İnan bu kelimeyi söylerken de utanıyorum biraz, sevdiğini söylediği birinin hayatında... başkası var mı diye peşine birisini takması... aslında utanç verici.”

“Vazgeçtiğinizi bana söyleyebilirdiniz,” dedim.

“Zeynep’le bu konuyu konuşmaya cesaret edip edemeyeceğimden emin değildim,” dedi Süha Zengin. “Edemezsem diye...”

“Yedek güçleri korudunuz,” dedim.

Başını salladı.

“Bu sabah?” dedim. Sigaradan aldığım zevk çoğalmıştı son birkaç dakikadır.

“Bu sabah uyanıp karımın yüzüne ve başucunda duran ilaçlara bakınca karar verdim,” dedi Süha Zengin. “Köpek gezdirmeye çıkmadan yakalamak istedim.”

“Yakaladınız da,” dedim.

“Yakaladım. Ama benimle buluşmayı istemedi sabah sabah. Önemli bir işi varmış.”

“Ne olduğunu söylemedi,” dedim.

“Söylemedi.”

Ne Yıldız Turanlı’yla kahvaltı, ne Süha Zengin’le yüzleşme. Daha eğlenceli bir şeyin peşindeydi demek ki Zeynep Kadı.

Çevreme baktım, baktığımı göstererek.

“Buraya geldi mi Zeynep Hanım?” dedim.

“Onunla yatıp yatmadığımı soruyorsan, yattık,” dedi Süha Zengin. “Karımı görsen sormazdın bu soruyu.”

“Zeynep Hanım’ı gördüm ama,” dedim. “Karınızla da telefonda konuştum bu sabah.”

“Telefonda anlaşılmaz,” dedi Süha Zengin.

Bu yargısını kabul etmekten başka çarem yoktu.

“Hayatında başka biri...” dedim. “Olduğunu nereden...”

“İnsan anlıyor,” dedi Süha Zengin. Sözümü kesmişti. “Hele bu meslekte. İnan, Baltaşların kitabındakinden çok işaret var insanların bir şeyleri sakladığını anlamak için.”

“Sizden bir şey saklıyordu?” dedim.

“Kesinlikle,” dedi Süha Zengin. “Genç, güzel bir kız, beraber olduğu orta yaşlı işadamından ne saklar?”

“Bilmem,” dedim. Bilmiyordum. İşadamı değildim.

“Tunç Kibar’ı da Zeynep Kadı’nın peşine siz mi taktınız?” dedim.

“Tunç Kibar,” dedi tavana bakarak. “Tunç Kibar. Ha ha ha!” İlk kez gülmeye benzeyen bir şey yapmıştı. “Zeynep’i araklamak için yatırımcı ayakları çeken çocuk. Hatırladım. Ne alaka?”

“Tunç Kibar kendisini benim meslektaşım sanıyordu,” dedim. “Bir müşterisi olmalı.”

“Kendisine sor,” dedi Süha Zengin.

“Bulursam soracağım,” dedim. Tunç Kibar’ı başkalarının da aradığını Süha Zengin’e söylemenin anlamı yoktu.

“Kayıp mı?” dedi Süha Zengin.

“En azından evine girip çıkanlara fazla dikkat etmiyor,” dedim.

“Doğru,” dedi. “Nimet adresini aldığını söylemişti.”

“Ona kızmadınız inşallah,” dedim. “Adresi verdiği için...”

“Nimet, bilgisayarıma girmesine izin verdiğim nadir çalışanlarımdandır,” dedi Süha Zengin. “Şifre koyduğum bazı dosyalar hariç tabii. Ne yaptığını bilir Nimet.”

Sigaramı kocaman kül tablasında söndürdüm.

“Polisi aramış mıdır?” dedim.

“Neden arasın ki?” dedi Süha Zengin.

“İşte,” dedim. “Arkadaşımız öldürülmüş falan. Cenaze şu bu.”

“Hiç sanmam,” dedi Süha Zengin. Yerinde kıpırdandı. “Aramadığından eminim,” dedi küçük bir aradan sonra.

Yüzüne sorarak baktım.

“Eminim, çünkü aramamasını ben söyledim haberi ilk duyduğumda. Polis bizi ararsa, ne bileyim sorular falan sorarsa o ayrı. Ama kendiliğimizden ortalara düşmeyeceğiz.”

Ayağa kalktı.

“Bizimki hassas bir sektör Remzi Ünal,” dedi. “Bu tür şeyler hayra yorulmaz. Hiç yorulmaz. Zaten sabahtan beri kafamı sikti panikçi ortaklarım. Zor yatıştırdım. Bir de yatırımcıları düşün. Medyayı.”

“Onlar nereden öğrenmiş?” diye sordum. Odanın içinde aşağı yukarı yürüyordu.

“Ben aradım duyar duymaz,” dedi. “Kötü haberleri ilkönce benden almaları gerektiğini öğrenecek kadar dirsek çürüttüm bu meslekte. O yüzden Zeynep’in cesedini yalnız bırakacağız elimizden geldiği kadar. Arası soğusun, bir şeyler yapmak gerekirse sonra yaparız.”

Duygusallaşmış gibiydi.

“Ona *bin lotluk güzel* derdim ara sıra,” dedi. “*Bin lotluk ceset* olup çıktı zavallı.”

Bu lafları bir yerden hatırlıyorum gibime geldi. Nereden çıkaramadım.

1 Remzi Ünal’ın *Çıplak Ceset* adlı macerası.

9. BÖLÜM

“Ama yine de bir bakalım arayan soran var mı diye,” dedi Süha Zengin aniden. Başka bir şey söylemeden hızlı adımlarla odadan çıktı.

“Belki biraz da yalnız kalmaya ihtiyacı var,” diye düşündüm. Benim de.

Acaba doğrunun yalnızca bir kısmını söyleyenlerin ne gibi telafi jestleri yaptıklarını anlatan bir kitap var mı diye merak ettim.

Ayağa kalktım.

Havaya ihtiyacım vardı. Bazı günler temiz havaya diğer günlerden daha çok ihtiyacım oluyordu. Gidip pencereyi açtım. Yağmur hafiflemişti yeniden. Baharı özledim.

Süha Zengin içeriye girdi. Yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlamadım.

“Polis falan aramamış,” dedi. “Nimet’in sinirleri bozuk, hepsi bu. İzin istedi, eve yolladım.”

“Ailesi nerede Zeynep Kadı’nın?” dedim.

“İzmir’de. Babası yok zaten. Tek çocuk.”

“Annesini aramayı düşünüyor musunuz?” dedim.

“Hele bir pazartesi olsun,” dedi Süha Zengin. “Hele bir pazartesi olsun. İşe gelmeyince telaşlanmaya hakkımız olabilir belki.”

Bu yaklaşımı da bir yerden hatırlıyordum.

Ayaktaydım. Süha Zengin de oturmamıştı içeri girdiğinden beri. Sigaramla çakmağımı Çukurcuma işi sehpadan aldım.

“Gidiyor musun?” dedi Süha Zengin.

“Evet,” dedim. “Şu uçağı kaldırayım gidip. Epey oyalandım.”

Ellerini iki yana açtı.

“Sen bilirsin,” dedi.

Döndüm. İki adımda elimi buzlucamlı kapının tokmağına attım.

“Remzi Ünal!” diye seslendi Süha Zengin arkamdan.

Durdum. Arkama baktım.

“Teşekkürler,” dedi. Biraz bana, biraz yere bakıyordu.

“İşe daldığım zaman insan olduğumu unutuyorum bazen,” dedi. “İnsan olduğumu hatırlattığın için teşekkür ederim.”

“İnsan olmak zor,” dedim. Salondan çıktım.

Sami ortalarda görünmüyordu. Trençkotumu astığım yerden alıp giydim. Misafirhanenin kapısını kapayıp merdivenlerden indim. İtimat Apartmanı’nın dairelerinden ses gelmiyordu hiç.

Caddeye inince taksi tutup tutmamak arasında kararsız kaldım. Yağmur sonrası serin, temiz, diriltici hava hoşuma gitti. Yürüyebilirdim. Hava iyiden iyiye kararmıştı. Bir sigara yakıp hafif yokuş yukarı yürümeye başladım. Varan’ın önünde servis bekleyen yolcular vardı. Tam yanlarından geçerken içlerinden birini tutup havaya atmaya başladılar. En büyük asker onlarınkiydi. Kollar bacaklar açılmış, yukarı inip çıkan en büyük askerin yüzündeki endişe, yalnızca arkadaşlarının yere inerken onu tutup tutamayacaklarından gelmiyordu. Mendili gözlerinde bir teyzenin yanından geçtim. Mendili olmayan bir amca ile teyzenin arasından. Üçünün de hayatları değişiyordu, üçünün de hayatlarının değişmesini istedim, yalnızca ikisinin değil.

Hızla gelen otomobilleri kollayıp, karşıya geçtim. Simit mi isterdim, kopya müzik CD’si mi? Marmara Oteli’nin kafesi, geniş camların arkasında kalabalıktı. Yorum yapmadım. Çeyrek biletim vardı, seyyar Milli Piyango’cudan bilet almadım. Fuar Salonu’nun girişindeki kızlar beni beklemiyordu, güzel olup olmadıklarıyla ilgilenmedim.

Benden başka herkes ağır ağır yürüyor gibiydi. Kalabalık bir otoyolda slalom yaparcasına, insanların sağından solundan geçip yürüdüm. Sabit ama seyyar dergi bayiinin önündeki kalabalık gruptan birine çarpmamak için caddeye indim çıktım. Ani bir kararla, sigaramı yere atıp, karşıya geçtim. Dönercilerin en sonundakine girdim. Bir döner istedim. Bana sormadan tavuk döner hazırladı adam. Sesimi çıkarmadım. Dönerimi aynalara

yapıştırılmış gazete kesiklerine bakarak yedim. Gazete kesikleri dönercinin kendisiyle ilgiliydi. Yola çıkınca yeniden sigara yakmadım.

Sıraselviler'de, bir zamanlar merdivenlerinden kaçarcasına indiğim hanın önünden ince dudaklı bir kızı hatırlayarak geçtim.[2] Orhan Yılmaz'ın ses kayıt stüdyosunun tabelası indirilmişti. Yerine çirkin bir boşluk bırakmıştı duvarda. Adımlarımın daha da hızlandığını hissettim. Hava kararmıştı, ama Sıraselviler'de cumartesi ateşinin yanmasına daha çok vardı.

Cihangir'in içlerine dalınca kalabalık azaldı. Otoyoldan çıkıp şehirlerarası yola girmişçesine vitesi küçülttüm. Ellerinde naylon torbalar evlerine dönen insanlar zaten bana yol veriyordu.

Otomobilimi bıraktığım yerde uzaktan görünce gülümsedim. Camları falan yerinde duruyordu. Kapıyı açtım, girdim, oturdum. Kül tablasından yükselen beklemiş sigara izmariti kokusunu dağıtmak için camları açtım. Tam kontağı çevirdiğimde belirdi, sakalı uzamış Cihangir iti. Hiç konuşmadı. Cebindeki demir paraları şıngırdattı yalnızca. Açık cama yan duruyordu.

Dönercinin verdiği paranın üstü cebimdeydi. Ama bugün yeterince itilip kakılmıştım.

Otomobilimin kapısını aniden açmayı düşündüm. Kapının keskin kenarı Cihangir itinin bacaklarının arasına gömülürdü. Oğlan acıyla iki büklüm olurdu. Daha ne olduğunu anlamadan çekip giderdim.

Yapmadım ama.

Ben de onun yüzüne bakmadan cebimden çıkardığım kâğıt paralardan uygun olan ikisini seçtim, ikiye katlayıp oğlanın eline tutuşturdum. Yine bakmadı yüzüme. Sallana sallana geri çekildi.

Çıktığım yokuştan aşağı inip anacaddeye kavuştum. U dönüşü yapmak için kırmızı ışıkta beklerken araç telefonum çaldı.

Hemen kaldırdım ahizeyi.

Yeşil ışıkla birlikte geldi Yıldız Turanlı'nın sesi.

"Remzi Ünal! Oh, buldum sizi!"

Arkamdaki sürücü kornaya bastı. Otomobilimi hareketlendirdim. Kulağımla omzum arasına sıkıştırdığım telefona, “Bir dakika bekler misin?” dedim.

U dönüşü yapınca, sağa doğru meylettim. Kornayı çalan kamyonet solumdan hızla geçti. Yolun kenarında yavaşlayıp durdum. Flaşörleri yaktım. Park edilmez levhasının altındaydım. İleride bir trafik ekip aracı vardı.

“Telefonun açılmış,” dedim Yıldız Turanlı’ya.

“Açılmadı,” dedi Yıldız Turanlı. “Marketteyim. Uzakta mısın?” İki cümlede ikinci tekil şahsa geçme yeteneğini takdir ettim.

“Çok sayılmaz,” dedim. “Ne oldu?”

Sesini biraz alçalttı.

“Kolay kolay korkan biri değilim, ama korkuyorum,” dedi.

“Hayırdır?” dedim.

“Bu ikinci inişim markete,” dedi Yıldız Turanlı. “Karanlık suratlı biri apartmanımın kapısını gözlüyor sanıyorum.”

“Kel kafalı mı, sakallı mı, bıyıklı mı?” dedim.

“Hayır,” dedi Yıldız Turanlı. “Fötr şapka var başında. Kelse bilemem.”

“Tam olarak nerede?” dedim.

“Gazetecinin yanında. Öyle bakıyor.”

“Tamam,” dedim. “Hemen geliyorum. Marketin çırağı var mı?”

Bir an duraladı. “Evet,” dedi sonra.

“Çokça bir şeyler al marketten,” dedim. “Ağır bir şeyler. Çırak taşısın aldıklarını evine kadar. Senin elin boş olsun. Kelek bir şey sezersen koşarak kaç. Yoksa eve git, bekle. Geliyorum.”

“Tamam,” dedi Yıldız Turanlı. Sonra güldü. “Akşama yemeğe ne istersin?”

“Geliyorum,” dedim tekrar. Ahizeyi yerine koydum.

Arkadan gelen trafiği kollayarak ayrıldım park ettiğim yerden. Flaşörleri kapamadım. Elleri dolu bir market çırağı hızlı gelen kurşunlara karşı bir şey yapamazdı, biliyordum ama daha düşük düzeyli tehditlere karşı yeterliydi.

“Mezuniyet fotoğrafında hayata gülen üç kızdan ikisini de yitirirse çok bozulurum şu dünyaya,” dedim içimden.

Demin Taksim’de yürürken yaptığım slalomları otomobilimle yaparak ilerledim. Kırmızı ışıklarda hep durdum ama. Ortalık trafik ekibi kaynıyordu. Birkaç saniye için riske girmedim. Beşiktaş’a kadar açıktı yol. Ortaköy’de trafik yavaşladı biraz. Epey bir korna çaldım. Epey taksiciyle hatırlaştık karşılıklı. Flaşörleri fark edince anlayışlı davrandılar ama.

Portakal Yokuşu’nu belki de gereksiz düşüklükte bir viteste, motoru bağırtarak çıktım. Yandaki duvarlarda yankılanıyordu sesler. Virajlarda bir iki lastik gıcırtısı gelmedi değil. Evet, geç kalmasam iyi olurdu.

Ulus’un 4x4’lerine yol vermeden sola dönmem gereken trafik ışıklarına kadar geldim. Kırmızıda beklerken flaşörleri söndürdüm. Sabah kırmızı yağmurluklu genç bir kadının hayatı takır takır elinden alınmamış gibi sakindi ortalık. Bankaların ATM’leri... Altınkek... Taksi durağı... Yeşil yanınca ben de anında bastım kornaya önümdeki küçük kırmızı Subaru’nun içindeki yaşlı kadın sürücü ilerlesin diye.

Emek Apartmanı’na yaklaşmadan önce yavaşladım. Ta aşağıya kadar boş yer yoktu park edecek. Çok uzaklaşmak istemiyordum. “Özel! Yabancıların Park Etmesi Yasaktır!” yazan tabelanın koruduğu bir bahçe kapısından içeri girdim. Sabahtan beri buralardaydım, yabancı sayılmazdım.

Otomobilimi kilitleyip caddeye çıktım. Gazete bayiinin olduğu kaldırıma geçtim. Ağır ağır ilerledim.

Oradaydı fötrlü. Üzerinde benimkine benzeyen bir pardösü vardı. Kel kafa ya da adamlarından biri olmadığını anlayınca rahatladım. Biraz ilerleyince daha da rahatladım. Gazetecinin duvarlarında asılı dergilerin kapaklarını ezberlemiş olmalıydı. Yazık ki yerli porno dergiler poşetteydi.

Cumartesi günü işten çıkmış eve giden bir adam temposunda yürüdü. Yanına kadar geldim. Geldiğimi fark etmedi. Fark ettiyse de yüzüme bakmadı. Gözleri karşıdaki Emek Apartmanı’nın kapısındaydı.

Cebimdeki paketten bir sigara çıkardım.

“Ateşini alabilir miyim?” dedim yanına sokulup.

Yine yüzüme bakmadı.

Çakmağını ya da kibritini, hangisiyse artık, önce pardösüsünün sol ve sağ ceplerinde arandı. Sonra pardösünün altından pantolon ceplerine indi. İkinci denemesinde buldu. Ayakkabılarıma bakarak uzattı bana çakar çakmaz çakan, çakmaz olunca atılan çakmağını.

Çakmağı uzattığı elini avucumla sararak alır gibi yaptım. İyice yerleşince benimkinden daha küçük olan eline iki yandan bastırdım. Başparmağıyla küçük parmağı yan yana geldi. Çakmak elinden düştü. Elini avucumda iyice kilitleyince, öteki elimle bileğinden geri kıvırdım. *Shomenuchi Kotegaichi*'nin sonundaki, fırlatmadan önceki tutuşa benzer bir tutuş oldu.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Biraz bastırıp buna acı ekledim.

Dizleri büküldü, yere çöker gibi oldu. Baskıyı hafifletip sokağın ortasında yere düşmesini engelledim.

“Gel biraz konuşalım seninle,” dedim.

Dişlerinin arasından bir küfür salladı. Üstüme alınmadım. Ama aşağı doğru baskıyı biraz artırdım.

“Korkma,” dedim. “Yalnızca konuşmak istiyorum. Debelenmezsen canın acımaz.”

Boşta kalan eli, sakatlanan futbolcuların saha kenarından yardım istediklerinde yaptıkları gibi havaya dümdüz kalkmış, sallanıyordu. Yere doğru eğilmek zorunda kalınca fötr şapkası düşmüştü başından. Kapkara saçları gözüktü. Yeni kestirmişti. Başını salladı.

“Ah!” dedi. “Tamam, tamam.”

Gazete satıcısı itiş kakışımızı duydu, kulübesinden çıkıp bize baktı. Kafamla *problem yok, sen işine bak* işareti yaptım ona. İçeri girmedi ama, sadece seyretmekle yetindi.

“Debelenme, bak rezil oluyoruz etrafa,” dedim zoraki *uke*'me. Başını sallayarak onayladı.

Baskıyı bir miktar hafifletip doğrulmasına izin verdim. Sonra kolunu geriye kıvırdım. Avucumda kilitlediğim elini bırakmamıştım. Öteki elimle doksan dereceye yakın kıvrılan dirseğinden tuttum. Kendi kollarımın

kıvrılmadan dümdüz açıkta durması ilkesinden taviz vererek yaklaştım ona biraz. Uzaktan görenler arkasından sırtına sarıldığımı zannedebilirlerdi.

Kollarından öne doğru itekledim. Ne yöne gitmesini istediğimi anlamak ister gibi dönüp yüzüme baktı.

“Şapkanı al,” dedim. Eğilip şapkasını aldı düştüğü yerden boşta kalan eliyle. Kafasına koymadı ama, elinde tuttu. Bu işime gelirdi. Gazete satıcısı kafasını iki yana sallayıp kulübesine girdi. Akşama kahvede anlatacağı bir hikâyesi olmuştu.

“Yürü,” dedim sonra.

Caddeyi hızlı adımlarla geçtik. Yürürken ayaklarımız birbirine çarpacak gibi oldu. Biraz açıldım.

Emek Apartmanı’nın giriş kapısı ardına kadar açıktı bu akşam saatinde. Oraya doğru yönlendirdim. Nereye gittiğimizi anlayınca rahatladığını hissettim biraz. Televizyon tamircilerinin kapısı kapalıydı. İyi ki kapalı dedim içimden. Merdivenlerin başında elini bıraktım.

“Yukarı,” dedim. “Oyun yok ama.”

Merdivenleri önümden, benden yukarıda çıkması herhangi bir oyun oynamak istediğinde onu avantajlı kılıyordu, ama bu riske girdim. Kırılganlığını ikimiz de kabul etmiştik. Üstelik çıkışı ben tutuyordum. Olsa olsa gürültümüze ne oluyor diye bakanlar olurdu evlerinden uğrayıp.

Şapkasını başına koydu. Boşalan eliyle kilitlediğim elini ovuşturarak çıkmaya başladı merdivenleri. Emek Apartmanı’nın çöpleri toplanmış, gazete ve ekmek torbaları içeri alınmıştı.

*“Go Home, Idiot!”*un önüne geldiğimizde kolunu tutup durdurdum. Başı önüne eğikti. Öküz böğürmesinde ikimiz de gülümsemedik.

Bir an bekledik.

“Kim o?” dedi Yıldız Turanlı içeriden sonra.

“Benim, açabilirsin,” dedim biraz yüksek bir sesle.

Kapı iki taksitte açıldı.

Yıldız Turanlı blucin ile yanda cepleri olan sarı bir sweatshirt giymişti. Saçları taranmıştı. Yüzüme şaşkınlıkla baktı yanımdakini görünce.

“Misafirin var,” dedim.

Kapıdan çekilince içeri girdik. Fötr şapkalı hâlâ yere bakıyordu. Şapkayı çıkarmayı akıl edememişti.

“Meşhur özel dedektif Tunç Kibar’ı takdim ederim,” dedim.

Meşhur özel dedektif Tunç Kibar rahatlamıştı. Yıldız Turanlı’nın kitaplarla dolu salonunda, oturma yeri çökmüş divanın tam karşısına ilişmiş oturuyordu. Şapkası hâlâ kafasındaydı. İkimizin de aklına gelmemişti şapkasını almak.

“Acıdı mı elin?” dedim.

Başını iki yana salladı ellerini ovuşturarak.

“Kusura bakma,” dedim. “Bugün beni de yokladılar biraz, ondan gerginim.”

Kimden bahsettiğimi anlamak için yüzüme baktı soru soran gözlerle.

“Evini altüst edenler,” dedim. “Peşindeler.”

“Tanıyor musun onları abi?” dedi. Kafasındaki fötr şapkaya, pardösüye uymayan bir sesi vardı.

“Tanıştık,” dedim. “Tekin değiller. Hiç tekin değiller.”

Kapının yanında ayakta duran Yıldız Turanlı sordu.

“Kahve yapayım mı?”

“Kahve içer misin?” dedim Tunç Kibar’a.

Kafasını salladı Tunç Kibar. Yıldız Turanlı kapıdan çekildi. Ben ev sahibesinin yerine oturdum karşıdaki divanda.

“Bak anlaşalım,” dedim. “Başın belada. Herifler evini ne hale sokmuşlar gördüm. Bana da sordular senin nerede olduğunu. Bayağı ciddi sordular. Söylemedim. Bilmediğim için söylemedim.”

“Sağ ol abi,” dedi. Başı hâlâ yere dönüktü. Önerdiğim pazarlığı anlayıp anlamadığından emin olamadım.

“Adam gibi konuşursak kimseye telefon etmem,” dedim.

Anladı.

Ben de anladığını anladım.

“Yak bir tane,” dedim trençkotumun cebinden paketimi çıkararak. Sigarasını yaktım çakmağımla.

Bir nefes çekip arkasına yaslandı. Ürkek gözlerle duvarlardaki kitapları gözden geçirdi. Kül tablasını artık bildiğim yerden çıkarıp eline verdim.

Yıldız Turanlı elinde bir tepsiyle içeri girdi. İkisi takım, üç fincan vardı tepside. Halının üstüne koydu tepsiyi. Bana yakın olan ikili fincandan birini aldım. Tunç Kibar tek olanı aldı. Üç şeker attı kahvesine. Karıştırırken bir miktar kahve halının üstüne döküldü.

“Dert değil, pazartesi kadın gelecek,” dedi Yıldız Turanlı.

“Ne istiyor bu herifler senden?” dedim kahvemden kocaman bir yudum alıp.

“Bilmiyorum abi,” dedi Tunç Kibar. “İnan bilmiyorum.” Sigarasının külü uzamamıştı, ama silkti yine de tablaya.

Yıldız Turanlı, elinde fincanı, halının üstüne bağdaş kurarak oturmuştu. Benden çok Tunç Kibar’a bakıyordu.

“Bilmiyor musun?” dedim.

“Vallaha bilmiyorum abi,” dedi. “Benden ne isteyebilirler?”

“Sen özel dedektifsin,” dedim. “Kartvizitini gördüm. Özel dedektifler başkalarının bilmediği bir sürü şeyi bilirler.”

Durup düşündü. Bildiklerini.

“Hangi konuda abi?” dedi.

“Zeynep Kadı,” dedim. “Zeynep Kadı’nın peşindeydin.”

Utandı sanki. Sigarasını söndürdü.

“Haa... o mu?” dedi. “Ne isteyebilirler o işle ilgili abi? Bir bok olmadı ki.”

“Nasıl bir bok olmadı?” dedim. “Kızı günlerce takip etmişsin.”

“Ettim ama uyandı kız,” dedi Tunç Kibar. “Hem ne alakası var o adamların Zeynep Kadı’nın ne yapıp ne ettiğiyle?”

“Bilmem,” dedim. “Sen hele bir anlat o işi. Belki bir şey çıkarırız.”

“Hangi işi?” dedi Tunç Kibar.

“Zeynep’i takip edişini,” dedim. “Başından.”

“Yok be abi,” dedi. “Bir bok olmadı dediğim gibi. Güya onu takip edip, aganigi durumları olursa fotoğraf çekecektim. Kız uyandı.”

“Kim istedi bunu senden?” dedim.

“Bir kadın.”

“Adı?”

“İnanmayacaksın ama bilmiyorum abi,” dedi Tunç Kibar. “Telefonda konuştuk hep.”

“Seni nereden bulmuş?” dedim.

“*Hürriyet*’te seri ilanlara bir kelime ilanı vermiştim. Bir tek o aradı zaten. Bir sürü para gitti.”

“Ne dedi?”

“Adresini verdi kızın. Çalıştığı yeri. Takip et dedi. Birisiyle beraber olursa fotoğraf çek getir dedi. İyi para verecekti.”

“Çektin mi hiç?”

“Çektim bir iki tane, ama palavra. Yalnızken.” Sonra başıyla Yıldız Turanlı’yı işaret etti. “Bu ablayla.”

Yıldız Turanlı’nın yüzünde kıl oynamadı. Dimdik Tunç Kibar’ın yüzüne bakıyordu.

“Yaptırdın mı fotoğrafları?” dedim.

“Yaptırmadım,” dedi. “Film bitmedi hâlâ. Film, tabettirmek falan çok para.” Pardösünün cebinden bir fotoğraf makinesi çıkardı. “Film içinde.”

Yeni, küçük bir makineydi. Kendiliğinden uzayıp kısalan zumlu objektifi vardı. Tunç Kibar’a göre pahalı olmalıydı.

“İyi makine,” dedim elimi uzatırken.

“İyidir,” dedi. Fotoğraf makinesini elime teslim etti. “Kıbrıs’ta askerken aldım.”

“Nasıl çıkıyor film?” dedim.

“Şuraya bas abi,” dedi.

Gösterdiği düğmeye bastım. Makine kendi kendine hırıldadı. Sonra durdu.

“Şimdi şuradan aç,” dedi Tunç Kibar.

Sarılmış film avucuma düştü. Fotoğraf makinesini kapatıp geri verdim. Filmi trençkotumun cebine koydum.

“İyi makine,” dedim yeniden.

“Televizyonda bir Türk özel dedektif görmüştüm askere gitmeden önce,” dedi Tunç Kibar. “Yanında bir yazar vardı. ‘Özel dedektiflik paparazzilik gibidir aslında,’ dediydi. Özel paparazzilik. Yani fotoğraf çekiyorsun, ama gazeteye vermiyorsun. Bunu görünce aldım Kıbrıs’ta.”

Kel kafaya hak verdim. Bir yerini sallasan özel dedektife değiyordu.

“Zeynep’in işyerine de gitmişsin?” dedim. Bitirdiğim kahveyi yerdeki tepsinin üstüne bıraktım.

Başını kaldırıp yüzüme baktı. Yalnızca bana.

“Gittim abi,” dedi. “Gittim gitmesine ama işte... öylesine... Keşke gitmeseydim. Bin pişman oldum. Gittiğime değil de...”

“Yani?” dedim. Ben de bakmadım Yıldız Turanlı’ya. Elimle boş kahve fincanımı işaret ettim. Anladı. Bağdaş durumunu bozmadan fincanı aldı tepsiden, sonra sanki kırk yıldır aikido çalışan biri gibi kolaylıkla dikildi ayaklarının üzerine, içeriye gitti.

“Gülümseyeceksin abi ama,” dedi Tunç Kibar.

“Âşık mı oldun lan kıza?” dedim.

“Nereden anladın abi?” dedi. Lafı değiştirmek istemediğinden emindim. Ona verdiğim sigaranın karşılığını veriyordu. Aldım.

“Remzi Ünal,” dedim. “Meslektaşız.”

“Anlamıştım zaten,” dedi. “Sen de mi askerdin?”

“Yok,” dedim. “Pilot.”

“Tim komutanım söylemişti o zaman,” dedi Tunç Kibar. “Söylemişti de pek kulak asmamışım anlaşılan. ‘Can alıp can verdiğin işe duygularını karıştırmayacaksın,’ demişti. Özel dedektiflikte de öyle değil mi Remzi Abi?”

“Bilmem,” dedim. “Hiç can almadım ben. Almaya da niyetim yok.”

“Lafın gelişi abi,” dedi. “Yine de işe karıştırmayacaksın gönül meselelerini. Kıza belki yakın olurum, gider gelirim diye gittim işyerine. Kovulmaktan beter oldum. Beter oldum ne. Kovuldum resmen.”

Yıldız Turanlı elinde kahve fincanımla odaya girdi. Elinden aldım. İlki kadar tepeleme doldurmamıştı. Bu sefer gitti divana, tam karşıma oturdu. Bacaklarını altına aldı.

Bu kahveyle bir sigara iyi giderdi. Kimseye tutmadan yaktım.

“Sonra gözükmedin ortalıkta?” dedim.

“Keyfim kaçtı Remzi Abi,” dedi Tunç Kibar. “Eve kapandım. Zaten arayan soran da yok.”

“Amma da yok ha!” dedim.

“Adamları diyorsun,” dedi.

“Ne zaman geldiler?” dedim.

“Dün akşam,” dedi Tunç Kibar. “Bakkala gittiydim. Dönerken baktım ışık yanıyor. Kapadığımdan eminim ama. Çok geldi elektrik son bir iki ay. Kesin kapadım. Biliyorum. Ama bir baktım yanıyor. Hayra alamet değil.”

“Girmedin eve.”

“Girer miyim? Karşı apartmanın girişinde sotaya yattım. Bunlar çıktılar yarım saat sonra. Baktım zorlu adamlar.”

“Arabaları var mıydı?” dedim.

“Görmedim. Belki yukarıda bırakmışlardır. Bu arada benim şarjdaki cebi de almışlar. Bir daha uğramadım eve.”

“İyi etmişsin,” dedim.

“İşte böyle Remzi Abi,” dedi. “Eve ne zaman gireceğim bilemiyorum.”

“Bana sorarsan hiç deneme,” dedim.

Soran gözlerle yüzüme baktı.

“Adamlar gerçekten zorlu,” dedim. “İnan bana. Sen birkaç hafta ortadan toz ol. Nerelisin?”

“Kırşehir,” dedi. “Niye?”

“Bana sorarsan buradan çıkınca atla ilk otobüse, Kırşehir’e git. Vardır birileri senin orada.”

“Var, var olmasına da Remzi Abi...” dedi. “Şimdi korkmuş da kaçıyor gibi olmasın.”

“Korkmakta fayda var,” dedim. “Sabah ben korktum adamlardan. Seni ellerine geçirirlerse, daha yumuşak olmayacakları kesin.”

“Ne istiyorlar Remzi Abi benden Allah aşkına?” dedi.

“Vallaha bilmiyorum,” dedim. “Şu anlattıklarından bir şey çıkaramadım. Filmde tuhaf bir şeyler varsa o başka.”

“Yok Remzi Abi, ne olacak?” dedi Tunç Kibar. “İstesinler filmi onlara vereyim.”

“Yok da...” dedim. “Adamlara derdini anlatmak zor olur senin için. Bana bile elektrik vermeye kalktılar. Beni dinle. Paran var mı?”

Sorum sanki onu kızdırmış gibi diklendi.

“Param olsa arar mıyım o karıyı sabah sabah?” dedi. “Dalga mı geçiyorsun allasen?”

“Kimi?” dedim.

“Kadını,” dedi. “Müşterimi. Ne diye dikiliyordum ablanın evinin önünde öyle sence?”

“Hakikaten,” dedim. “Onu sormayı unuttum.”

“Biraz verirsin, biraz alırsın,” dedim içimden. Hiç şaşmaz. Kahveden son yudumumu alıp tepsiye bıraktım. Sustum.

“Kafam bozuldu sabah,” dedi Tunç Kibar. “Bir sigara daha ver Remzi Abi.”

Konuşmadan sigarasını uzattım, yaktım.

“Paradan tersoyum. Eve gidemiyorum. Telefonum uçtu. Evinde kaldığım arkadaş gözümün içine bakıyor gitsin diye. ‘Şu kadını arayıp biraz para isteyeyim,’ dedim. Aradım.”

Sigarasından acayip derin bir nefes çekti.

“Karı azarlamasın mı beni nerelerdesin diye. ‘Ulan,’ dedim. ‘Aç ayı oynamaz.’ ‘Tamam,’ dedi. ‘Bugün işler heyecanlanıyor. Önemli şeyler olacak. Zeynep Kadı’yı bugün bari izle doğru dürüst, paran hazır. Fotoğraf motoğraf da istemez, kiminle ne yaptığını söyle yeter.’ ‘Tamam,’ dedim.”

“O kadar,” dedim.

“O kadar,” dedi Tunç Kibar. “Gittim Zeynep’in evine nöbete yazıldım.”

“Gelen giden?” dedim.

“Olmadı,” dedi Tunç Kibar. “Kapıcı gelene kadar bir bok olmadı.”

“Kapıcının derdi ne?” dedim. Neredeyse gülecektim. Kendimi tuttum.

“Apartmandan kelek atmışlar. Ne dikilip duruyor o herif diye. Baktım deşifre olduk, ben de kalktım ablanın evinin önüne geldim.”

“Gerisini biliyorsun,” der gibi yüzüme baktı.

Cüzdanımı çıkardım. En büyük kâğıt paradan beş tane ayırdım. İkiye katlayıp eline uzattım.

“Al şunları,” dedim. “Meslektaştan meslektaşa borç. Beni dinle, atla git Kırşehir’e. Epey zaman gelme.”

Ayağa kalktı.

Ben de kalktım. Yıldız Turanlı da.

Tunç Kibar elini uzattı. Önce parayı almak için uzatıyor sandım. Parayı aldı almasına ama, sonra ciddiyetle elimi sıktı.

“Teşekkür ederim Remzi Ünal Abi,” dedi. “Görüşürüz.”

Sonra Yıldız Turanlı’ya uzattı elini. Onun elini bir şey söylemeden sıktı. Sonra döndü, kapıya doğru ilerledi.

“He told you the truth, as far as I can tell,” dedi Yıldız Turanlı hafif alçak bir sesle bana doğru eğilerek.

“Evet ama, bir şeyi unuttu,” dedim Tunç Kibar’ın arkasından. Sesimi duyunca döndü.

“Bakalım şu adını vermeyen müşterisinin telefon numarasını ezberden sayabilecek mi?” dedim.

Tunç Kibar, gülümsedi.

Kabul etmeliyim ki hafızası iyiydi. Sektirmeden sıraladı müşterisinin telefon numarasının on bir haneli sayılarını.

2 *Çıplak Ceset*

10. BÖLÜM

“Bir kahve daha istemezsin herhalde,” dedi Yıldız Turanlı, Tunç Kibar’ın arkasından kapıyı kapayıp kütüphane kılıklı salona geldiğinde. Sonra eğilip yerdeki tepsiyi toparlamaya başladı. “Alkollü bir şey ya da?”

“İkisini de istemem,” dedim.

“Aç mısın?” dedi.

“Daha aç olduğum zamanlar oldu,” dedim. Saatime baktım.

“Pirzola aldım,” dedi Yıldız Turanlı elinde tepsi doğrulurken. “Çırağın aşkına. Marketin sahibi bile şaştı bu işe.”

“Televizyonun yok mu?” dedim.

“Yatak odasında küçük bir televizyon var,” dedi elinde tepsi dimdik ayakta.

“Haberlere bir bakmam lazım,” dedim.

Yüzünde bir bulutlanma oldu belki.

“Geç içeri.”

Tepsisiyle mutfağa girdi. Ben koridordan evin arkasına doğru ilerledim. Konumuna göre banyo olması gereken kapıyı geçtim. Yatak odasının kapısı açıktı. Kapının üstüne yapıştırılmış çıkartmada, yol kenarlarında kimi zaman gördüğümüz levhalardan vardı. Kırmızı üçgen içinde elinde kürek çalışan adam. Altında kocaman harflerle *“Men At Work!”* yazılıydı.

Odanın ortasında iki kişilik bir yatak vardı. Üzerine çok uzun tüylü pelüş bir örtü atılmıştı. Yatağın kenarında Yıldız Turanlı’nın sabah giydiği şilebezi gecelik ve kalın bir dosya vardı. Pencerenin yanında Amerikan başkanlarının, başkan yardımcılarının ve başkan yardımcısı yardımcılarının kullandığı türden bir çalışma masası duruyordu. Hani şu üstten kayan kapaklı olanlardan. Çalışma masasına köşeli gelen dolap da masif ahşaptı.

37 ekran televizyon alçak, uzun bir makyaj masasının ortasına konulmuştu. İki yanında güzellik ıvır zıvırları vardı karmakarışık. Televizyon kocaman aynanın kullanımını engelliyordu.

Odada oturacak bir şey olmadığı için, televizyonun üzerinde duran uzaktan kumandayı alıp, yatağa yöneldim. Kendime yer açmak için üzerinde flomasterle ve koca koca harflerle “Nimet Berkan” yazılmış olan dosyayı, elimin tersiyle yatağın başucuna doğru ittim. Televizyonu açtım. Trençkotum üstümde, ayakkabılarım ayağımda, yalnız yaşayan bir kadının yatak odasında otururken tuhaf görünüyor olmalıydım.

İlk haber stüdyosunda, önceki depremden tanıdığımız ateşli jeoloji uzmanlarından biri vardı. Telefondaki karşıt görüşlü uzmanın dediklerini gülümseyerek dinliyordu. İkinci haber stüdyosu, açık havada, arka planda şeffaf plastik örtü ağırlıklı derme çatma kulübelerin göründüğü bir yerde kurulmuştu. Haberci yelekli sunucu kız, elinde mikrofon, başörtülü kadınların, bıyıklı erkeklerin arasında görüş topluyordu. Üçüncü kanalda ekranın tümünü bir jeoloji haritası kapladı. Televizyon küçük olduğu için neleri gösterdiği anlaşılmıyordu, onu da hızla geçtim.

Devletin görev başında olduğunu anlatan takım elbiseli adam ekrana geldiğinde Yıldız Turanlı içeri girdi. Ne seyrettiğime baktıktan sonra, hemen eğilip şilebezi geceliği ve dosyayı aldı yatağın üzerinden. Gözleri ekranda, dolaba doğru ilerledi. Önümden rahat geçmesi için oturduğum yerde bacaklarımı kaldırdım.

“Çok mu hasar?” dedi ahşap dolabın kapağını açarken.

“Bilmem,” dedim. “Ama televizyoncular heyecanlanmış.”

“Zeynep’le ilgili bir haber yok tabii,” dedi dolabı kapadıktan sonra. “Deprem yüzünden. Belki böylesi daha iyi.”

“Belki,” dedim başka bir kanal için tuşa bastığımda.

Yanıma oturdu.

“Teşekkür ederim hemen geldiğin için,” dedi. “Çok korkmuştum.”

“Bir şey değil,” dedim.

Yüzüme baktı.

“Yüzündekini bu tıfıl oğlan mı yaptı yoksa?” dedi. “Geldiğinizden beri soracağım, çenemi tuttum.”

“Hayır,” dedim.

Elini alnımdaki morluğa yaklaştırdı. Dokunmasına izin verdim.

“Nasıl oldu peki?”

“Ben bazen birilerinin hayatını değiştiriyorum,” dedim. “Birileri de bazen benim suratımı.”

“Bir şey süreyim ister misin?”

“Hayır,” dedim.

Uzaktan kumandaya bir kez daha bastım. Depremden haberi olmayan bir VJ çıktı karşımıza. Onu da değiştirdim.

Çiftleşmeye çalışan iki zürafanın görüntüsü vardı şimdi ekranda. Birlikte seyrettik.

“Hayat devam ediyor,” dedi Yıldız Turanlı.

“Hep eder,” dedim.

“Zeynep adına da teşekkür ederim,” dedi. Yüzü bana dönüktü.

“Sonra edersin,” dedim.

“Şimdi...” diye söze başladı. Kablolu yayının görüntüsü gitti aniden. Ekran simsiyah oldu. Tuhaf bir hışırtı kapladı odayı. Ayağa kalktım.

“Gidiyor musun?” dedi Yıldız Turanlı.

“Yapmam gereken bir iki şey var,” dedim. “Burada kalırsam yapamam.”

“Pirzolalar ne olacak?” dedi ayağa kalkarak.

“Gelecek sefere,” dedim.

“Her zaman bu kadar cömert olmam,” dedi Yıldız Turanlı. Kapıya birlikte ulaşmıştık.

Buna cevap vermedim. Aklıma akıllıca bir şey gelmedi.

Mutfağın önünden geçerken, pişen pirzola kokusu almadım. İyi ki almadım, belki fikrimi değiştirirdim.

“Hoşça kal,” dedim çıkarken. “Kapını iyi kilitle.”

Arkamdan kapıyı kapatırken hiçbir şey söylemedi Yıldız Turanlı.

Merdivenlerden hızla indim. Apartman sakindi. Kapısı hâlâ kapalı servisin önünden geçtim. Kapıyı fazla gürültü etmeden kapatmaya gayret

ederek dışarı çıktım.

Yerler ıslak, hava serin ve temizdi. Hızlı hızlı otomobilimi bıraktığım apartman bahçesine doğru yürüdüm. Hayalimde elimi araç telefonumun ahizesine uzattığımda durdum. Çevreme bakmaya başladım.

Yıldız Turanlı'nın bana telefon ettiği marketi kolaylıkla buldum. Vitrini ışıl ışıldı hâlâ. Pirzolaları nasıldı acaba? Caddeyi geçip içeri girdim. Eski zaman bıyıklı patron kasanın arkasından bana baktı.

“Buyrun?”

Bir karton sigara, hazır pizza, kola ve iki üç gofret istedim. Tabii telefonu kullanabilirdim, kasanın arkasındaydı. Ne demek efendim, cep telefonu aramamda hiçbir sakınca yoktu.

Kasanın arkasına uzanıp telefonu önüme çektim. Tunç Kibar'ın kapıdan çıkmadan önce tane tane sıraladığı on bir numarayı tuşladım.

Telefon daha ikinci çalışında açıldı.

“Evet?” dedi daha önce duyduğum bir kadın sesi.

Cevap vermedim.

“Evet?” dedi kadın tekrar.

Yine ses çıkarmadım.

“Allah belanızı versin!” dedi kadın sonra. “Ne istiyorsunuz benden anlamadım? Allah belanızı versin!” Bir an bekledi, benden yine ses gelmeyince kapadı.

“Açılmadı,” dedim elinde istediklerim dolu bir poşetle bana doğru bakan patrona. “Ne kadar tuttu?”

Öfkeliydi tamam... Öfkeli olduğu kadar da korkuyordu bana sorarsanız Süha Zengin'in karısı.

Adama parasını ödedim. Elimde poşetle dışarı çıktım. Otomobilimi bıraktığım yabancılara yasak park yerine kadar, akşam evine eli dolu dönen ağırbaşlı bir aile babası gibi yürüdüm.

“Market açık olduğuna göre, bizim mahallenin fotoğrafçısı da açıktır hâlâ,” dedim içimden.

Açıktı da.

Tunç Kibar’ın makinesinden çıkardığım filmi ne zaman alabileceğimi sordum önce. Tabii ki aceleydi. Üstelik yarın pazardı. Pazartesi sabahı erkenden alabilmeme gayret edecekti. Söz veremezdi. Film cebime geri girdi.

Apartmanımın önündeki pak yeri kalabalıktı. İnsanlar ayakta, önemli bir şey konuşanların tavrıyla duruyorlardı. Apartman yöneticisi emekli asker, karısı, sitenin akıldanesi kadınlar, bir iki liseli kız. Havada acayip bir korku vardı.

“Yine mi sallandık?” dedim mecburen, otomobilden indiğimde hepsi dönüp bana bakınca.

“Hayır ama yarım saate kadar büyük bir deprem olacakmış,” dedi asker emeklisi yöneticimiz. “CNN’de altyazı geçmiş.”

“Olursa bana da haber verin,” dedim önlerinden geçip apartmana doğru ilerlerken.

Merdivenlerden çıkıp evime girene kadar deprem olmadı. Olmayacağını da tahmin ediyordum zaten.

Telesekreterde not yoktu. Aylardır adını ve numarasını bırakmadan yardım isteyen kadın bile aramamıştı. “Deprem derdine düştü herhalde,” dedim kendi kendime. Televizyonu açıp mutfağa girdim. Hazır pizzanın birini mikrodalgaya koydum.

Televizyonlarda depremden başka haber yoktu. Olacağa da benzemiyordu. CNN’e geldim. Sesini kıstım.

Hazır pizzamı, pirzola niyetine, iki bardak kola eşliğinde yedim. Kahvemi sakin sakin içtim. Bilgisayar uzaktan sessizce gözüme bakıyordu.

Başına geçmeden *Sensei*’yi aradım. Sesi keyifliydi, ama sakatlığı sürüyordu. Doktor fizik tedavi önermişti. Epey zaman çalışamayacaktık. Bana bu arada başka bir *dojo*’da çalışıp ara vermemi önerdi. Reklamcı arkadaşımı görüyor muydum?

Görmüyordum.

Telefonu kapadıktan sonra bilgisayarın başına geçtim. Chicago’da hâlâ yaz mevsimi sürüyordu. Rüzgâr sıfırdı. Meigs’in çevresinde hava trafiği

yoktu. Cessna ya da büyük bir uçak kötü bir inişten sonra hasar gördüğünde teknik müdürler, personel müdürleri, genel müdürler sıraya girip insanı azarlamıyordu. Meslektaşların yorumlaması mümkün olmayan bakışlarla bakmıyorlardı yüzüne. Hostesler uzak durmuyordu. İstemezsen *flight log*'a yazmıyordun kazayı.

Yine de rahatlatıcıydı uçmak.

20.000 fite çıkıp motoru kapadığımda çaldı telefon.

İkinci çalışına kadar her şeyin dengede olup olmadığını gözlemledim göstergelerde.

Üçüncü çalışta kokpitten inip telefonu kaldırdım.

"Adım Süha Zengin," dedi Süha Zengin'in sesi. Resmi bir hava vardı sesinde. "Remzi Ünal'la görüşebilir miyim?"

"Daha önce tanışmıştık canım," demek geldi içimden, çenemi tuttum.

"Buyrun, benim," dedim.

"Adınızı bir tanıdığımdan aldım," dedi Süha Zengin. "Önemli bir meselede yardımınızı isteyecektim."

Oyununa katıldım.

"Şu sıralar meşgulüm ama..." dedim. "Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem. Mesele neydi?"

"Eşimle ilgili. Acaba gelip eşimle konuşabilir miydiniz?"

"Şimdi mi?" dedim.

"Şimdi olabilirse seviniriz," dedi Süha Zengin. "Uygun değil misiniz?"

Saatime, CNN'deki Brezilya sel haberine ve masanın üstündeki yemek artıklarına baktım.

"Bundan daha uygun olamazdım," dedim. "Adresi verin lütfen."

"Rüyakent'i biliyor musunuz?" dedi Süha Zengin.

"Önünden geçmiştim," dedim. "Sarıyer'in ilerisinde..."

"Tamam," dedi. "Ben kapıdaki çocuklara haber vereceğim. Onlar yardımcı olurlar size."

"Anlaştık," dedim.

Telefonu kapadıktan sonra gidip Cessna’ya baktım önce. Rüzgârsız, trafiksiz gökyüzünde ağır ağır süzülüyordu. Programın ayarlarıyla oynadım biraz. Hava koşullarını *random*’a getirdim. Bilgisayarın dışındaki her şeyi kapatıp çıktım.

Apartmanın park yerindeki deprem beklentisi toplantısı çoktan dağılmıştı. Dikkatsiz park etmiş hıyarın biri yüzünden zorlukla çıkardım otomobilimi bıraktığım yerden. Radyoyu açıp Maslak üzerinden Sarıyer’e doğru yola çıktım.

Radyolar çok neşeli parçalar çalmıyorlardı bu akşam. İşime geldi.

Rüyakent’in tabelaları, buralara hiç gelmemiş birinin bile yolunu şaşırmasını engelleyecek kadar çoktu. Yaklaştıkça da büyüyordu.

İki adam boyu duvarların bittiği noktadaki kışla nizamiyesi büyüklüğünde giriş kapısında, iner kalkar engelin önünde durdum.

Bilinmedik bir ülkenin askeri üniformasına benzeyen bir giysi içinde bir çocuk yaklaştı otomobilime.

“Buyrun efendim?” dedi.

“Süha Zenginlere gidiyorum,” dedim. “Haberleri var.”

“Evet efendim,” dedi çocuk. “Lütfen beni izler misiniz?”

İçini göstermeyen pencereli giriş binasındaki birilerine eliyle işaret etti. İner kalkar engel yükselmeye başladı. Çocuk o arada binanın yanında duran dört motosikletten birine biniyordu.

Usta bir dönüşle yola koyuldu oğlan. Motosikletten hiç ses çıkmıyordu. Peşine düştüm.

Kimselerin olmadığı tatil köyüne benzer bir yerleşim içinde ilerledik. Yolun kenarında park edilmiş otomobil bile yoktu. Evlerin çoğunda bütün ışıklar yanıyordu. Adını bilmediğim egzotik çağrışımlı ağaçlar, sonradan ve çok uzaklardan getirilmişe benziyordu.

İki cadde sonra sola döndü motosikletli oğlan. Yüz metre kadar ileride sağa çekti. Çevik bir hareketle inip otomobilime doğru ilerledi.

“Süha Beylerin evi şu,” dedi önünde durduğu sarmaşıklarla bezeli pergolalı giriş kapısını göstererek. “Siz de lütfen şuraya park edin.”

Yüz metre kadar ilerideki “Misafir Otoparkı” yazılı alanı gösterdi.

Otomobilimi gösterdiği yere bırakıp geri yürümeye başladığımda gitmişti. Sarmaşıkların altından ilerledim. Sağım ve solumdaki bahçe bakımlıydı. Yerler çakıl döşeliydi.

Kapıyı çaldım.

Redingotlu bir uşak yerine Süha Zengin’in kendisi açtı kapıyı. Ardına kadar.

“Teşekkür ederim gecenin bu saatinde geldiğin için,” dedi. “Karım panikte gibi. Ama hiçbir şey anlatmıyor. Bizim meseleyle ilgili galiba. Ne yapacağımı bilemedim.”

“Önemli değil,” dedim.

“Alayım,” dedi elini uzatarak. Trençkotumu çıkardım.

Benim salonum kadar büyük bir girişteydik. Sağda solda dev vazolar duruyordu. Yerler mermerdi. Duvarlardaki girintilerde göğüslerini ve bacak arasını elleriyle kapatmış antik taklidi heykeller vardı. Kendimi Philip Marlowe gibi hissettim.

“Telefon ettiğimde yanımdaydı,” dedi Süha Zengin, trençkotumu kocaman bir dolabı açıp içine astıktan sonra.

“Anladım,” dedim.

“Teşekkür ederim,” dedi tekrar. “Buradan.”

Kocaman girişin sol tarafındaki geniş kapıya doğru ilerledik. Büyük bir kısmı boş ışıklarla aydınlatılmış, kocaman bir salona girdik. Tavana kadar yükselen bitkiler vardı. Üç ayrı oturma takımı saydım. Yerler cam gibiydi. Derinlerden bir yerden klasik müzik yükseliyordu. Duvarlarda resim yoktu ama. Süha Zengin önde, ben arkada, salonun bitişiğindeki, yerden tavana camlı bölüme doğru yürüdük.

Süha Zengin’in karısı İran şahının Topkapı Sarayı’ndaki tahtına benzer bir koltukta oturuyordu.

Yaklaşıp yüzünü o loşlukta daha iyi görünce Süha Zengin’in ne demek istediğini anladım. İlaçlarını görmeme gerek yoktu.

Çirkin değildi aslında kadın. Ya da zamanında hiç çirkin değildi. O sivri çenesine karşın. Ama şimdi seni sevmiyorum, yanındakini de sevmiyorum,

aslında hiç kimseyi sevmiyorum diye bağıran suratıyla, yaşına yakışmayan kısacık saçlarıyla ve üstündeki uçları örgülü siyah şalıyla hiç tipim değildi açıkçası. Bu aralar kimsenin de tipi olabileceğini düşünmüyordum.

Yakınındaki kıvrık bacaklı sehpanın üzerindeki Çin vazosunun yanında, 1930'lardan kalmış kılıklı bir telefon, onun yanında da elimin içinde kaybolacak küçüklükte bir cep telefonu duruyordu.

"Neveser," dedi Süha Zengin. "Remzi Bey sağ olsun kalktı geldi buralara kadar."

Neveser Zengin yerinden kalkmadı. Elini de uzatmadı. Bana şöyle bir baktı.

"Hoş geldiniz," dedi, söylediğinin tersini çağrıştıran bir sesle.

"Dostlarımın dostlarını zor bir anda yalnız bırakmak istemedim," dedim. Dediğime kendim de inanmadım sonra. Dekor insanı etkiliyordu ne de olsa.

Süha Zengin bana yer gösterdi. Tahtın çaprazındaki kadife kaplı koltuğa oturdum.

"Bir şey alır mıydınız?" dedi sonra.

"Teşekkür ederim," dedim. "İyiyim."

"Sen Neveser?" dedi karısına. "Ben bir viski alacağım."

Neveser Zengin eliyle *başımdan git* der gibi bir işaret yaptı kocasına. Süha Zengin uzaklaştı yanımızdan.

Neveser Zengin bir kez daha bana baktı. Yeteneklerimin ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Canınızı sıkan şey nedir?" dedim.

"Size anlatmak istediğimden emin değilim," dedi Neveser Zengin. "Süha neden çağırdı bilmem."

"Beni bir doktor gibi görürseniz sevinirim," dedim. "Söyledikleriniz aramızda kalır."

"Doktorları sevmem," dedi Neveser Zengin.

Yeteneklerimin ne olduğunu biraz anlamasına izin vermeye karar verdim. Süha Zengin'in oyununu bozmak pahasına konuştum.

“Ben de,” dedim. “Hele kibar olmayı başaramayan bazıları var ki, onları hiç sevmem.”

Tahtında dikildi birden. Sivri çenesi titredi. Şalının ilmiklerini tırtıklamaya başladı. İlgisini çekmeyi başarmıştım anlaşılan.

“İnsan doğru doktora gitmeli demek ki,” dedi dişlerinin arasından.

Başımı salladım bildiğimden daha çok şey biliyormuşum gibi.

Süha Zengin elinde bir bardakla geri döndü.

“Anlattın mı meseleyi canım?” dedi karısına benimkinin karşısındaki kadife koltuğa otururken. Bir üçgen oluşturmuş olduk böylece. Üçgenin tepesinde taht vardı tabii.

“Biraz tanıştık,” dedim. Neveser Zengin başını sallayarak onayladı.

“Mesele şu,” dedi Süha Zengin. “Neveser bir telefon sapığına çattı. Ama tuhaf bir sapık bu. Öyle değil mi canım?”

“Evet,” dedi Neveser Zengin, yerdeki halıya bakarak.

Süha Zengin viskisinden bir yudum aldı.

“Anlatsana hayatım,” dedi sonra. Bana döndü. “Neveser dertleriyle beni meşgul etmeyi istemediği için hiç bahsetmedi bana bundan. Tesadüfen öğrendim.”

“Israrla arıyorlar,” dedi Neveser Zengin. “Sinirlerim bozuldu.”

“Ne diyorlar?” dedim.

“Tunç Kibar adında birinin yerini benim bildiğime inanıyorlar herhalde,” dedi Neveser Zengin gözlerini yerdeki halıdan kaldırmadan. “Her telefonlarında daha kabalaşıyorlar.”

Süha Zengin gözlerimi buldu, viskisinden bir yudum daha alırken.

“Ne zaman başladı bu?” dedim.

“İki gün önce başlamış,” dedi Süha Zengin. Başıyla antika telefonun yanındaki minicik cep telefonunu işaret etti. “Bugün bir ara telefon çaldı. Neveser... ee... banyodaydı. Ben açtım telefonunu. Öyle haberim oldu.”

“Son aradıklarında bir şey söylemediler ama,” dedi Neveser Zengin. “Tek kelime etmeden sustular. O zaman daha çok korktum.”

Marketin telefonunu ekranda görüp geri aramadığına sevindim. Adam ne derdi acaba?

“Polise bildirmek istemediniz mi?” dedim. “Bugünlerde şipşak buluyorlar.

“Ne polisi?” dedi Neveser Zengin. “Polisle molisle uğraşamam ben. Katiyen istemem polis.”

“Sen bu Tunç denen adamı tanıyor musunuz bir şekilde?” dedi Süha Zengin. Bu soruyu ben yokken sorup sormadığını merak ettim.

Neveser Zengin benim yüzüme baktı cevap verirken.

“Hiç duymadım,” dedi.

Benim yüzümde o doktor ifadesi vardı herhalde.

“Ee, senin cep numaranı nereden bulabilmiş olabilirler ki?” dedi Süha Zengin. Cevabı benden bekler gibiydi.

Hipokrat yeminimi tutmaya karar verdim.

“Vallaha her şey olabilir,” dedim. “Bir numarayı birisi yanlış tuşlamıştır, öyle gider.”

Bu sefer Neveser Zengin’le göz göze geldik.

“Bir şey yapabilir misiniz bu konuda?” dedi sivri çenesini sinirli sinirli oynatarak. “Beni bundan kurtarırsanız size müteşekkir olurum.”

“Sanırım,” dedim. “Cep telefonunuzu bana verebilir misiniz bir süre için? Bir daha ararlarsa ben konuşsam iyi olur.”

“Tabii,” dedi Neveser Zengin. Üzerinden bir yük kalkmış gibiydi. “Ben birkaç gün telefon kullanmasam da olur.”

“İstersen yarın alırız bir tane yeni hatlı telefon,” dedi Süha Zengin.

Neveser Zengin kocasına cevap vermedi. Ben ayağa kalktım.

“İzninizle,” dedim. “Geç oldu. Ev numaranızdan falan ararlarsa haberim olsun.” Cüzdanımdan reklamcı arkadaşımın ajansındaki en yetenekli grafikere tasarlatıp bastırdığı kartvizitlerden bir tane çıkarıp Neveser Zengin’in eline tutuşturdum. Süha Zengin karısının küçük cep telefonunu bana uzattı.

“Şarjı bitmeye yüz tutunca ne yapacaksınız?” dedi.

“Bir çare bulurum,” dedim.

“Şeyi konuşmadınız Süha?” dedi Neveser Zengin.

“Evet,” dedi Süha Zengin. “Yardımlarınız için ne...”

Sözünü kestim.

“Hele bir sonuç alalım da,” dedim, daha çok Neveser Zengin’e bakarak. “İyi geceler.” Cep telefonunu pantolonumun cebine koydum.

“İyi geceler,” dedi Neveser Zengin. Bu kez ayağa kalkmıştı.

“Rahatsız olma canım, ben geçiririm Remzi Bey’i,” dedi Süha Zengin. Geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladı. Kadına doğru hafifçe eğilip onu izledim.

“Tuhaf hikâye değil mi?” dedi Süha Zengin bana, girişteki dolaba astığı trençkotumu verirken. “Tunç Kibar adını duyar duymaz seni aramam gerektiğini düşündüm. Belki de boşuna geldin buralara kadar.”

“İyi ettiniz,” dedim. “Karınızla tanıştığıma sevindim.”

Yüzüme, sanki tuhaf bir şey söylemişim gibi baktı.

“O telefon numarası yanlışlığına inanmıyorsun herhalde?” dedi.

“Başka ne olabilir?” dedim.

“Bilmem,” dedi Süha Zengin. “Bilsem seni aramazdım.”

“Zeynep’in vurulduğunu söylediniz mi eşinize?” dedim.

“Söyledim,” dedi Süha Zengin. “Bugün ortalarda görünmememi açıklamak için söylemek zorunda kaldım. Epey arayan olmuş.”

“Tepkisi ne oldu?” dedim.

“Bilmem,” dedi Süha Zengin. “Çok ilgilenmiş gibi gözükmedi. ‘Yazık olmuş,’ falan. Daha çok bu kendisini arayanlardaydı kafası. Ben de üstüne gitmedim.”

“Polisten de ses çıkmadı?” dedim.

“Hayır. Eve gelene kadar üç kere daha konuştum ofisle. Olsa söylerlerdi.”

Elimi kapının kocaman tokmağına attım.

“Nimet Hanım’ın sinirleri ne halde acaba?” dedim. “Bu arada, soyadı nedir onun?”

“Çankaya,” dedi Süha Zengin. “Ne tuhaf soyadı değil mi? Neden sordun?”

Cevap vermedim.

“İyi geceler,” dedim. “Bir şey çıkarsa ararım.”

“İyi geceler,” dedi kapıyı arkamdan kapamadan önce.

Çakıllı yoldan ağır ağır yürüdüm. Geç saatlerde eve çağrılan bir doktor gibi.

Otomobilime geldiğimde üşüdüğümü hissettim. Motoru çalıştırdıktan sonra kaloriferi son kademeye getirdim. Bir sigara yaktım. Neveser Zengin’in cep telefonunu yolcu koltuğunun üzerine bıraktım. Issız zengin sokaklarından ağır ağır ilerledim.

Araç telefonum kışla nizamiyesine benzeyen giriş kapısındaki çocuklar iner kalkar engeli kaldırıp geçmeme izin verdikten hemen sonra çaldı.

İkinci kez çalmasına izin vermeden kaldırdım.

“Remzi Bey?” dedi Neveser Zengin’in özellikle alçak tutulmuş sesi.

Bu telefonu bekliyordum, ama bu kadar erken değil itiraf etmek gerekirse.

11. BÖLÜM

“Benim,” dedim hiç de şaşırmamış bir sesle.

“Çok geç olmadan teşekkür etmek istedim size,” dedi Neveser Zengin. “Süha banyoya girdi. Fazla konuşamayacağım herhalde.”

“Sizi dinliyorum,” dedim. Bir yandan da ağır ağır ilerleyip duracak bir yer arıyordum kendime.

“Ama önce çok merak ettiğim şeyi söyleyin bana,” dedi Neveser Zengin. “Bu Tunç Kibar denen salağı tanıdığımı nereden biliyordunuz?”

Rüyakent’in duvarlarının tam karşısındaki gecekonduların birinin önünde durdum. İçindekiler çoktan uyumuştu herhalde, tek ışık yoktu pencerelerde. Kapının önüne kıvrılmış olan köpek, gelişimden rahatsız olup, kuyruğu bacaklarının arasında uzaklaştı.

“Kendisiyle tanıştım,” dedim.

“Alnınızdaki morluk bu tanışma esnasında mı oldu?”

“Hayır,” dedim. “Bizim işte böyle morluklar olur, sonra geçer.”

“Peki, ondan ne istediğimi söyledi mi size?”

“Bir şeyler anlattı,” dedim. Bunun yetmediğini hissettim sonra. Devam etmesini sağlamam lazımdı. Hani hep bir şey verirsin, bir şey alırsın. Hiç şaşmazdı.

“Zeynep Kadı’dan da bahsetti,” diye ekledim.

“Peki, zavallı kızın öldürüldüğünü de anlattı mı size?”

Yalan söylemedim artık.

“Haberim var,” dedim.

“Peki, demin neden bunların hiç sözünü etmediniz?”

Sözünü kestim.

“Ben doktorum unuttunuz mu?” dedim.

“Tekrar teşekkür ederim doktor,” dedi. “Kısa kesmek zorundayım. Hoş Süha bir girdi mi çıkmayı bilmez ya. Size söylemek istediğim bir şey var. Önemli sanırım. Hem size borcumu da ödemiş olurum biraz.”

“Bana hiç borcunuz yok, ama dinliyorum,” dedim.

Bu yalandı ama.

“Benim Zeynep’i kurcalatmam bir şeyi tetikledi galiba,” dedi Neveser Zengin. “Dikkatli olmanız lazım. Çok dikkatli.”

“Zaman kötü... Hepimiz dikkatli olmalıyız,” dedim. Bütün dikkatim araç telefonuna dayalı kulağımdaydı. “Tam olarak neyi kastediyorsunuz?”

“Bu beni arayıp Tunç Kibar’ı soran adamlar... bunlar kocamın Zeynep’le yatıp yatmadığından çok daha büyük bir şeyin peşindeler sanıyorum. Büyük paranın. Önlerine çıkarsanız size acımazlar.”

“Nereden anladınız büyük bir şeyin peşinde olduklarını?” dedim. Ses gidip gelmeye başladı. İyice dayadım ahizeyi kulağıma. Halbuki bir kilometreden uzak değildi aramızdaki mesafe. Bir sürü uydu, linkler, yansıtıcılar...

“Konuşmalarından,” dedi Neveser Zengin. “Zeynep’in orospuluklarından çok Mi-Ya’yla ilgileniyorlardı bence. Süha’nın ne iş yaptığını biliyorsunuz değil mi?”

“Biliyorum,” dedim.

Önünde durduğum gecekondunun odalarından birinin ışığı yandı. Motoru susturdum. Bu konuşma daha uzayacaktı anlaşılan.

“Bana öyle geldi ki...” dedi Neveser Zengin. “Tunç denen salağın daha başka bir şeyin peşinde olduğunu sandılar Mi-Ya’yla ilgili, onun için arıyorlar harıl harıl.”

Tunç Kibar belki şimdi Kırşehir’e doğru giderken kestiriyordu otobüsün içinde. Evde telefonun yanında duran banyo edilmemiş film biraz daha da büyüdü durduğu yerde sanki.

“Telefon tacizinden daha uzun konuşmuşsunuz anlaşılan adamlarla,” dedim.

“Benim kabahatim,” dedi Neveser Zengin. “İlk aradıklarında cep telefonum bu Tunç salağının numarasını gösterdi. Arayan o sanıp, ‘Nerede

raporun?’ diye azarladım.”

Son numara tekrarı dedim kendi kendime. Çok gevezeydi bu cep telefonları.

“Buna tepkileri ne oldu?” dedim.

“Önce anlamadılar sandım. Ama sonra bu kadar sık aramalarında o rapor kelimesinin çok önemli bir rol oynadığından eminim.”

“Bu, Mi-Ya’yla ilgilendikleri yolundaki kuşkunuzu kocanızla paylaştınız mı?” dedim.

“Zeynep’in peşine adam taktığımı açıklamadan nasıl paylaşabilirim?” dedi Neveser Zengin. “Çıldırır.”

“Bu ayrıntı lisanı münasiple açıklansa hoşunuza gider mi?” dedim.

“Şimdilik açıklanmasa daha iyi,” dedi Neveser Zengin. “Nasıl söylemeli? İlişkimiz biraz kritik bir dönem geçiriyor. Biraz değil, epey kritik.”

Gecekondunun penceresindeki ışık söndü. Demin uzaklaşan köpek, otomobilimin hırıldamasının kesilmesinden hoşnut, ağır ağır döndü yerine. Kapının dibine yeniden kıvrıldı.

Aklıma gelen şeyi sormadan edemedim.

“Bu sabah...” dedim. “Tunç Kibar sizi aradığında, işlerin hareketleneceğini söylemişsiniz ona.”

“Evet.”

“Bu görüşe nasıl vardınız?” dedim.

“Bir telefon görüşmesine kulak misafiri oldum sabah sabah.”

Yanıt vermedim. Sustum devam etmesi için. Arkamdan bir otomobilin farları aydınlattı ortalığı.

“Süha resmen yalvardı kıza, bu sabah buluşmaya razı etmek için,” dedi Neveser Zengin. “Hiç de işveren personel konuşmasına benzemiyordu. Benim uyuduğumu sanıyordu tabii.”

Bir Toyota Corolla ağır ağır geçti yanımdan o konuşurken. Kafamı çevirip baktım. Bana doğru bakan sakallıyla göz göze geldik.

“Razı etti mi bari?” dedim Neveser Zengin’e.

Toyota Corolla daha da yavaşladı ve elli metre kadar ileride durdu. Işıklarını söndürmedi ama.

“Bilmiyorum,” dedi Neveser Zengin. “Sinirlerim dayanmadı daha çok dinlemeye.”

“Sizi rahatlatacaksa söyleyeyim,” dedim. “Razı edemedi.”

“Ne kadar çok şey biliyorsunuz,” dedi Neveser Zengin. “Kapatmalıyım. Süha çıktı galiba.”

“İsabet,” dedim içimden. Sakallı ön yolcu kapısından, bıyıklı arkadan çıkmış, bana doğru geliyorlardı ağır ağır. Otomobilin kapıları açılınca, kendiliğinden yandı iç ışıkları. Direksiyonda oturan birinin daha gölgesini gördüm. Kel kafa nöbetteki itlerine katılmamıştı anlaşılan.

“İyi geceler,” dedim.

“Dikkat edin,” dedi Neveser Zengin.

“Ediyorum,” dedim araç telefonumun ahizesini yerine koyduktan sonra. Çakıllı yoldan kafamda siyah bez bir daha yürümeye niyetim yoktu. Motoru çalıştırdım. Ardından farları yakıp, uzunlara geçtim. O karanlıkta sokağın aşağılarına kadar gündüz gibi aydınlandı ortalık.

Işık bana doğru gelen adamların gözlerini kamaştırdı. Ellerini yüzlerine götürmek için bir an duraladılar. Arkalarında kocaman gölgeler oluşmuştu. Fırsatı kaçırmadım. Hızla hareket ettirdim otomobilimi.

İstesem yolun ortasından yürüyen bıyıklıya çarpıp geçebilirdim. Kenara sıçramayı akıl etmemişti. Yapmadım. Biraz açıktan, lastikleri gıcırdatarak fırlayıp geçtiğimde, içgüdüsel olarak boynumu kısıp aşağıya çektim kafamı. Arkamdan silah falan patlamadı ama. Dikiz aynasından otomobillerine koştuklarını gördüm. Toyota’nın farları benim de gözümü aldı biraz.

Gecekonduları arkamda bırakıp Boğaz yoluna indiğimde, peşimdeydi Toyota Corolla. Ama benden daha az telaşlılardı galiba, arayı kapamayı, hele hele önüme geçip beni durdurmayı akıllarından bile geçirmiyormuş gibi geliyorlardı arkamdan.

Boğaz yolunda depreme karşın, enikonu bir cumartesi akşamı trafiği vardı. Bütün kırmızı ışıklarda durarak ilerledik. Ortalıkta trafik ekipleri fink atıyordu. Maceraya girmedik.

Peşimdeki adamlarla eve kadar gidip kahve içmeye davet etmeye hiç niyetim yoktu. Kırşehir’e falan da gidemezdim bu saatten sonra. Yaya çıkışı

araç girişinden farklı bir otopark gerekliydi bana şimdi. Yirmi dört saat açık olan bir otopark. Ve biraz şans.

İstinye'de, ışıklardan sonra yolun genişlediği yerde kırmızı stop lambaları çoğaldı birden. Otomobiller, kırmızı mavi ışıkların yanıp söndüğü bölgenin hemen önünde yığılmaya başlamıştı. Farları yansıtan yelekler giymiş polisleri gördüm yolda. İyice yavaşladım. Yolu daraltan geçici levhalardan bunun bir trafik çevirmesi olduğunu anladım. Yine de yansıtıcı yeleklilerin kimilerinde makineli silahlar vardı. "Yirmi dört saat açık olan otoparka ihtiyacım olmayacak belki," dedim kendi kendime. Elinde ışıklı bir sopa bulunan görevlinin işaret ettiği araç kuyruğuna girdim. Biraz bekledim. Dikiz aynasından Toyota'nın da aynı kuyruğa yönlendirildiğini gördüm. Benden sonra bekleyen üç otomobilin ardına. Sıram gelince nazik bir trafik polisi, "Alkol var mı beyefendi?" diye sordu suratıma uzun boylu bakmadan. "Keşke olsaydı," dedim içimden. Ama yalnızca bolca kahve içtiğimi söylemedim polise. "Hayır," dedim. Sonra uzattığı aletin çubuğuna üfledim.

Trafik polisi ölçme aletinin ekranına bakıp, iyi geceler dileyerek geçmeme izin verdi. "Sıranın Toyota'ya gelmesine kadar, ilerideki ışıklardan sola, Maslak'a çıkan yokuşa vurup izimi kaybettirebilirim," diye düşündüm. O uzun yolun sağında solunda bir dolu yan yol vardı girebileceğim.

Ne kadar yanıldığımı sola sinyal verip çıkarken, sol dikiz aynasından baktığımda gördüm.

Toyota Corolla'nın sürücüsü, kafasını aracının camından uzatıp, sürücüleri alet üflemeye gönderen eli ışıklı sopalı polisle bir şeyler konuştu. Onun kafasını sallamasıyla, kuyruktan çıktı, sıradaki bütün otomobilleri solladı. Aynen peşimdeydi yeniden.

Dayı, eski alışkanlıkları kolay kolay kaybetmiyorlar derken yerden göğe kadar haklıydı anlaşılan.

Emirgân yönüne saptım.

Toyota aynı sükûnetle geliyordu peşimden.

Baltalimanı’na geldiğimizde, Kemik Hastanesi’nin önünden başlayan uzun düz yolda, biraz riske girip iki otomobili birden solladım.

Virajı dönüp Hisar’a geldiğimde Toyota Corolla’nın farları hâlâ ensemdeydi.

Meyhanelerin önünde, müşteri otomobillerini park edip çıkaran değnekçilerin yüzünden iyice yavaşladım.

Musalla taşının yanı başındaki köftecileri geçerken, dijital bir “Üsküdar’a Gider iken Aldı da Bir Yağmur” melodisi doldurmaya başladı otomobilimin içini.

Önce anlayamadım. Melodi ikinci kez başlamadan yolcu koltuğunda duran Neveser Zengin’in cep telefonunu elime aldım, “yes” düğmesine bastım.

“Evet,” dedim kararlı bir sesle.

“Kiminle konuşuyorum?” dedi kel kafanın biraz da şaşırmış sesi.

“Remzi Ünal,” dedim. “Tanışmıştık.”

“Hele hele...” dedi kel kafa. “Ne arıyor lan o telefon sende?”

“Aramanı bekliyordum,” dedim. “Bir dakika.”

Sağa sinyal verip, Rumelihisarı Müzesi’nin önündeki küçük otoparkın olduğu yere tırmandım. Ağzına kadar doluydu otopark. Kolunda “görevli” yazan delikanlı, “yer yok” işaretleri yapmaya başladı oturduğu yerden. Ona aldırmadım. Kuruyemişçinin seyyar arabasının önüne kadar gidip durdum. Motoru durdurdum, ışıkları söndürdüm.

“Şimdi konuşabiliriz,” dedim.

Ne düşündüyse kel kafanın sesi yumuşadı.

“Hani bulacaktın Tunç pezevengini bize Remzi Ünal?” dedi.

“Buldum,” dedim. “Ama kaçırdınız. Çok korkutmuşsunuz çocuğu.”

Toyoto Corolla on metre kadar arkama gelip durdu. Işıkları yanıyordu hâlâ. Telefon kulağımda otomobilimden indim. Toyota’ya doğru yürümeye başladım.

“Bu telefonun sahibini de korkutmuşsunuz,” dedim bir yandan yürürken. “Bana verdi, yeniden ararsanız konuşayım diye.”

“Hele hele... Korkmayan bir tek sen kalmışsın anlaşılan,” dedi kel kafa.

Kendilerine doğru geldiğimi görünce Toyota'dakiler araçtan inmekten vazgeçtiler. Kolunda "görevli" yazan delikanlı yerinden kalkıp aşağıya doğru yürüdü hızlı hızlı. Nesine lazımdı.

"Yoo, ben de korktum," dedim. "Ama korkunun ecele faydası yok, bilirsin."

Toyota'nın yolcu kapısına doğru yürüdüm. Sakallıya "pencereyi aç" işareti yaptım. Kafamı uzatınca tabancasını tutan elinin kucağında olduğunu gördüm. Parmağı tetikteydi.

"Bak, senin çocuklar da burada," dedim telefona. "Söyle, sakin olsunlar."

Telefonu sakallıya doğru uzattım.

"Patron!" dedim. Ama eline vermedim. Kulağına doğru tuttum konuşsun diye.

Sakallının çenesi düştü şaşkınlıktan. Gözleri benden ayrılmadan telefona doğru konuştu.

"Benim."

Dinledi biraz. Gözlerini benden ayırmıyordu.

"Hisar'dayız," dedi. "Hayır," dedi. "Tamam," dedi sonra.

Telefonu geri çektim.

"Kıyak arabası var çocukların," dedim geriye doğru yürüyerek. "Tabii gri Şahin'lerin modası geçeli çok oldu. Bir de gelin arabası gibi süslemiyorlar mı, insanın içi bulanıyor."

"Hele hele..." dedi kel kafa. "Bak sen şu Remzi Ünal'a. Sen de mi oradaydın?"

"Evet," dedim. "Üstelik sorarlarsa anlatabileceğim başka şeyler de gördüm."

İnsanın gördüğü her şeyi gözleriyle görmesi gerekmiyordu nasıl olsa.

Müzenin girişine doğru ilerledim telefon kulağımda konuşarak. Aşınmış basamakları ağır ağır çıkmaya başladım.

"Tamam. Eteğindeki taşı döktün," dedi kel kafa. Neşelenmiş gibiydi. "Ne istiyorsun?"

"Çok şey değil," dedim. "Bu telefonu bir daha arama. Çok korkmuş kadıncağız."

“Tunç pezevengi tüydüğüne göre aramanın pek gereği yok anlaşılan,” dedi. “Nereye gitti?”

“Vallaha uzaklara,” dedim. “Çok uzaklara.”

Birkaç basamak daha çıktım.

“Hele hele... Arabadaki çocukların da cep telefonu var,” dedi kel kafa gülerek.

“Ama aramayacaksın,” dedim.

“Neden?” dedi. “Söyle de bileyim.”

Sesindeki gülümseme duruyordu.

“Tunç Kibar peşinde olduğunuz işle ilgili hiçbir şey bilmiyor, bir,” dedim. “Bilse bana söylerdi. Boşuna zahmet. Ulus’taki infaz eski dostlarınızın yetkisini bile aşar, bu iki. Dayıma göre ben kendi kafasına göre takılan kıyak bir adamım, üç. Beni ilgilendirmeyen operasyonlarla ilgilenmem. Yetmezse bir iki neden daha düşünebilirim.”

“Yeter,” dedi kel kafa.

“Mesele kapandı o zaman,” dedim.

“Kapandı,” dedi.

Biraz daha yürüdüm, merdivenlerin sonuna geldim. Kaç insan boyu demir kapıya dayadım sırtımı.

“Yerinizde olsam Mi-Ya’da ne yapacaksanız onu da ertelerdim,” dedim. “Herkes diken üstünde.”

“Hele hele...” dedi. “Düşünürüz.”

“Aslında buna karar verecek olan sen değilsin herhalde,” dedim. Bulunduğum yerden Boğaz çok güzel görünüyordu. Park etmiş otomobillerin gerisinde, ağaçların arasından.

“Ne kadar çok şey biliyorsun sen Remzi Ünal!” dedi kel kafa. Bu lafı ikinci kez duyuyordum bu gece. Ne kadar az şey bildiğimi bilmiyorlardı ama.

“Neyse,” dedim. “Senin çocuklara iletmemi istediğin bir şey var mı?”

Cevap yerine konuşmanın kesildiğini bildiren uzunca bir sinyal sesi duydum Neveser Zengin’in cep telefonundan. Eh, ben de “no” tuşuna bastım.

Boğaz manzarasına bir kez daha bakıp merdivenlerden aşağıya indim. Telefonu trençkotumun cebine koydum. Toyota Corolla'ya kadar ilerledim.

Sakallının oturduğu tarafa doğru eğildim.

"Ben evime kendim gidebilirim çocuklar," dedim. "İyi geceler."

Hiç kimse cevap vermedi bana. Otomobilime bindim. Derin bir soluk verdim direksiyona doğru. Aracı çalıştırıp yola indim. Ağır ağır ilerledim. Toyota Corolla peşimde değildi. Bir sigara yaktım, tadı iğrenç geldi, hemen attım pencereden dışarı.

Bebek'teki seyyar köfteci minibüslerinin başı en az kalabalığına bir buçuk Adana dürüm ısmarladım. Dürümüm hazırlanana kadar iki ayran içtim. Dürümle birlikte içtiğim ayrandan sonra midem iyice şişti. Gözkapaklarıma ani bir uyku yerleşti. Yemeğin üstüne yaktığım sigaranın da tadı iğrenç geldi, ama uykumu açmak için zorla içtim. Arnavutköy sokaklarından yukarıya doğru tırmanırken Koç Köprüsü'nden sonra otomobilim kendi kendine buldu apartmanımın yolunu sanki.

Merdivenlerden gözümde yatağım tüterek tırmanmaya başladım. İnsan bir şeyi çok istememeli. Bunu, asker emeklisi yöneticimiz kapısının önündeki su saati dolabının kapağını telaş içinde açmaya çalışırken bir kez daha anladım.

"Kolay gelsin," dedim mecburen.

"İmdat!" dedi yönetici. "Evi su basıyor, ben anahtarı bulamıyorum."

Aralık kapıdan sıkı bir su sesi geliyordu gerçekten.

"Hadi bey!" dedi karısı içeriden. "Battı ortalık. Çabuk ol!"

Kafamı uzattım içeriye. Ses mutfaktan geliyordu. Kapıdan taşan sular koridordaki yolluğu sırılsıklam etmişti şimdiden.

"Avradını..." dedi yönetici.

Çarem yoktu. Sulara basarak girdim mutfağa. Sular eviyenin kenarından küçük bir Manavgat gibi aşağıya akıyordu. Yöneticinin karısı çaresiz, dizlerine vuruyordu ellerini durmadan.

"Ne oldu?" dedim.

"Sıcak su musluğu takıldı," dedi kadın. "Kapanmıyor. Contası ufalandı herhalde."

İki tarafında iki kumandası olan, sıcak ve soğuk suların ortada birleşip aktığı bir bataryaydı. İki parmağım kalınlığında suyu aralıksız boşaltıyordu ağzına kadar dolmuş eviyenin içine.

“Çok açtım galiba,” dedi kadın. “Kapanmıyor.”

Şakır şakır suların içinde ilerleyip bataryaya yaklaştım. Islaklığın çorabıma geçtiğini hissettim. Ayağım üşüdü.

Elimi uzatıp sıcak su kumandasını kendime doğru çevirip kapamaya çalıştım. Kımıldamıyordu yerinden gerçekten. Bir daha zorladım. Bana doğru dönmeye niyeti yoktu.

“Nerede yahu bu anahtar?” diyerek içeri girdi yönetici. Sinirden bıyıkları titriyordu.

“Bir de hırdavat kutusuna bakayım,” dedi yöneticinin karısı.

“Sülalesini...” diyerek peşinden gitti yönetici de. “Tövbe tövbe...”

Ayağım niye üşüdü dedim kendi kendime. Bizim apartmanın cayır cayır doğalgaz yakan daimi sıcak su teşkilatı bu kadar çabuk pes edemezdi.

Elimi uzatıp soğuk su musluğunu duvara doğru çevirdim.

Küçük Manavgat’ı besleyen nehir kurudu birden. Mutfağı basan su şırıltısı kesildi.

“Aaa!” dedi kapıdan kafasını uzatan yönetici.

“Aaa!” dedi yöneticinin karısı.

“Sıcak su musluğu kapanmaz gerçekten,” dedim. “Çünkü zaten kapalıydı.”

“Ay ben soğuk suyu mu açmışım?” dedi yöneticinin karısı.

“Salak!” diye karısının kafasına küçük bir tokat indirdi yönetici. Şakadandı ama. Suların kesilmesine çok sevinmişti. “Hadi temizle bakalım ortalığı şimdi.”

Mutfağın sulardan temizlenmesine yardımcı olamayacağımı, “İyi geceler size,” diyerek belirttim. Kapıyı arkamdan çekip çıktım evlerinden.

Merdiveni başımı iki yana sallayarak çıktım.

Kendi evime girdiğimde Neveser Zengin’in cep telefonunu çıkarıp masanın orta yerine koydum. Sonra âdet yerini bulsun diye bir kahve yaptım kendime. Cessna kim bilir nerelerde düşmüş, yeniden toparlanmış

olarak Meigs Havaalanı’nın girişinde birisinin onu yeniden havalandırmasını bekliyordu. Telesekreterimde not yoktu. Televizyonda kanallar arasında dolaştım. Bir türlü bitmemiş bir haber programında beklenen İstanbul depreminin karakteri tartışılıyordu. Biraz Eurosport’taki dart karşılaşmasını izleyip, hemen sıkılınca televizyonu kapadım. Hâlâ salondaki divanın üstünde duran pikemi alıp yatak odasına geçtim. Soyunup yattım. Uykumla boğuşan gerginliğimin yenilmesi için tavana bakarak, uzun uzun soluk alıp verme egzersizleri yaptım. Uykuya geçmeden önce, kitabına uygun *Shomenuchi Kotegaichi*’ler yapmaya çalıştım zihnimde üst üste. Belki de gerçekten ara vermemeliydim antrenmanlara.

Son hatırladığım, *dojo*’daki minderlere yatıp uyumak nasıl olur diye düşündüğümdü.

12. BÖLÜM

Sabah iyi uyandım. Epey de geç.

Gece boyunca yağmur yağmış, birkaç kere de şimşeklerin gürültüsü katılmıştı damlaların hiç durmayan tıkırtısına. Elektrik kesilmemişti ama. Cessna Skylane RG'm Meigs Havaalanı'nın başında dün gece bıraktığım gibi bekliyordu motorları hafif çalışarak. Bulutlar, Akmerkez'i görünmez kılacak kadar aşağıda, bütün gece boşalttıkları sularını toplamaya çalışıyor gibi duruyorlardı şimdi. Neveser Zengin'in cep telefonu yana devrilmiş bir heykel gibi sessizdi masanın ortasında.

Kapıda asılı gazete ve ekmeğimi aldıktan sonra hiç oyalanmadan duşa girdim. Çıkar çıkmaz kahve, sigara. Gazeteyi önüme alıp masaya çöktüm.

Birinci sayfanın tepesini bir uçtan bir uca kaplayan başlık kocaman harflerle yazılmıştı: Yine geldi! Gazetenin iki gün önceden hazırlanan sayfalarının dışındaki her köşesi bütünüyle depreme ayrılmıştı. Birinci sayfanın yarısını kaplayan yıkıntı fotoğrafı, ayrıntılı haberleri üçüncü sayfaya kovalamıştı. Pazarları üç sayfa çıkan spor bile tek sayfaya inmişti.

İkinci kahveyi pencerenin önünde içtim.

Sonra biraz ısınma hareketleri yaptım kendi kendime. Başka bir *dojo*'ya gidip çalışma fikri çekici gelmiyordu.

Biraz televizyonla oyalandım.

İnsan ne kadar zengin olursa olsun, pazar günü bu saatte uyanırdı artık herhalde.

Telefonun başına geçip Süha Zengin'in cep telefonunu tuşladım.

Çok bekletmeden açıldı.

"Günaydın," dedim.

"Günaydın," dedi Süha Zengin'in sesi.

"Size iyi bir haberim var," dedim.

“İyi haberleri severim,” dedi Süha Zengin. Ne de olsa borsacıydı.

“Sanıyorum Neveser Hanım’ı bir daha rahatsız etmeyecekler telefonla,” dedim. “Yalnızca sanıyorum ama,” diye ekledim.

“Güzel,” dedi. “Sevinecek.”

“Bir araya gelsek de, şu telefonunu versem size,” dedim. “Arkadaşları arayıp çaya çağıracaklar diye korkuyorum.”

“Çok arkadaşı yoktur.”

Buna cevap vermedim.

“Yarım saat sonra çıkacağım,” dedi Süha Zengin. “Biraz önce bir telefon. Alelacele çağırdılar bir televizyon açıkoturumuna. Son depremden sonra borsanın durumu falan. Bant kaydı. Akşama yayınlanacak. Halka biraz moral vereceğiz anlaşılan.”

“Evet,” dedim.

“Stüdyoya gelebilir misin?” dedi Süha Zengin. “Bir fırsat buluruz herhalde.”

“Tamam,” dedim. “Hangisi?”

Söyledi. Şu yeşil kırmızı okları birbiri peşi sıra altyazı olarak geçiren kanaldı. Yerini biliyordum.

“Bir saat sonra iyi mi?” dedim.

“İyi herhalde,” dedi Süha Zengin. “Görüşürüz.”

Telefonu kapadıktan sonra, önce tıraş oldum, sonra yatak odasına gidip ağır ağır giyindim. Çıkmadan önce bir kahve daha yaptım kendime. Sonra Neveser Zengin’in cep telefonuyla Tunç Kibar’ın banyo edilmemiş film rulosunu deri ceketimin cebine atıp çıktım.

Önce Akmerkez’e gittim. Pazar gezmecileri otoparkı doldurmamışlardı henüz. Önce alt kattaki hızlı fotoğraf banyocusuna girdim. Ohooo, iki saat, bilemedin akşamüstünden önce haydi haydi hazır olurdu fotoğraflar.

Sonra en üst kata çıkıp iki hamburgerle bir kola götürdüm.

Otoparktan çıktığımda biraz yüzünü göstermeye razı olduğunu gördüm güneşin.

Keyfimden bir Stanley Clarke koydum kasetçalara.

Televizyon stüdyosu Maslak'ın ilerisindeki Atatürk Oto Sanayi Sitesi'nin yanı başında birbiri ardına yükselen iş merkezlerinin birindeydi. Yağmur beklentisi yüzünden fazla piknikçi yoktu ortalıkta. Clark'ın basına parmağımı direksiyona vurarak eşlik ettim.

Büyükdere Caddesi'nden ayrılıp, Oto Sanayi'nin yeni açılan yollarına girince yavaşlamak zorunda kaldım. Bir türlü bitmeyen yol kazıları, iki gündür tepemizden aşağı inen yağmurla birleşince sarı çamurla karışık küçük küçük göller oluşmuştu. Otomobilin altını vura vura ilerledim.

Paydos etmiş bir ekskavatörün iyiye daraltıp tek otomobilinin geçişine izin verdiği noktada, bir polis minibüsüyle karşı karşıya geldik aniden. Minibüsün şoförü selektör yaptı bana. Durdum. Polislere yol vermek için geri vitese takıp, arkama döndüm.

Arkamda üstü açık bir kamyonet vardı bize doğru gelen. O da mecburen durdu. Sonra kamyonetin ardında dev gibi bir kamyon belirdi. Kamyonun kasasında elektrik trafosuna benzeyen kim bilir kaç tonluk bir metal yığını yüklüydü.

Durumu değerlendirerek karşılıklı hareketsiz bekledik bir otuz saniye kadar.

Sonra polis minibüsü geri geri giderek yolu açtı.

Polislere bir selam çakarak önlerinden geçtim. Kamyonet ile kocaman kamyon da hareketlendi arkamdan. Resmi geçitte gibi geçtiler polis minibüsünün önünden. Selam çaktılar mı bilmiyorum.

Televizyon stüdyosunun otoparkı kalabalıktı. Akmerkez'in karşısındaki lüks otomobil galerilerinin önüne benziyordu ortalık. Pazar olduğu için 4x4'lerini alıp gelmişlerdi anlaşılan borsacıların omzu kalabalıkları.

Sami, mavi bir Grand Cherokee'nin yanında sigara içiyordu ayakta. Aynı takım elbiseyi giymişti. Paçaları hafif çamurluydu.

Girişteki güvenlik kapısından Neveser Zengin'in cep telefonunu ve anahtarlığımı kapının yanındaki yükseltiye koyarak geçtim. Kapının ardındaki güvenlikçi kolay arasın diye kollarımı havaya kaldırdım. Arkamdan Sami geçti güvenlik kapısından.

İçeriye açılan döner kapının dibindeki pencerenin ardında oturan kıza gülümsedim sonra. Pencerenin üstünde “Müracaat” yazıyordu.

“Süha Zengin içeride, çekimde olacaktı,” dedim.

“Koruması mısınız?” dedi kız bana.

Arkama dönüp Sami’ye baktım.

“Evet,” dedim.

“Stüdyo C’deler,” dedi kız. “Koridorun sonunda.”

Döner kapıdan geçip koridora girdim. Yan yana iki otomobilin rahatça geçebileceği kadar geniş bir koridordu bu. Tavan da çok yüksekti. On metrede bir, bir televizyon monitörü koymuşlardı duvara insan boyundan yükseğe. Üstü sponsor yazılarıyla dolu otomobiller, daracık bir orman yolunda tozuta tozuta gidiyorlardı görüntülerde. Araçların sesi duyulmuyordu. Sami iki adım arkamdan geliyordu.

Soldaki kapıların birinden bayağı mini etekli bir kız çıktı aniden. Yüzünde bir kilo boya vardı. Ona yol verdim. Bana yalandan gülümsedi. Sonra duvarın yanından elindeki kâğıtlara baka baka yürüdü önümden. Sallayacak kadar büyük kalçaları yoktu ama.

Koridor geniş bir salonda son buluyordu. Salonun bir köşesinde çevresinde sandalyelerle dört masa vardı. Takım elbiseli, Sami kılıklı beş adam bir kapının önünde, ayakta duruyorlardı.

Stüdyo C yazan büyük kapıdan elinde telsizli kısa boylu bir adam çıktı. Adamı durdurdum.

“Süha Zengin?” dedim.

“Makyaj odasında herhalde,” dedi kısa boylu adam.

Masalara oturmamayı tercih etmiş takım elbiseli adamlara yaklaştım. Önünde durdukları kapıdaki tabeladan ilk harf düşmüştü nedense: “.akyaj.”

Önce yerlerinden kıpırdamayı hiç istemiyor gibi baktılar bana. Arkamdan gelen Sami’yi görünce çok ağır hareketlerle açıldılar kapıdan. Aralarından geçtim. Kapıyı açıp girdim. Sami girmeye teşebbüs etmedi.

Küçücük bir odaydı. Duvarı kaplayan aynanın önünde iki koltuk, kapının yanında ayaklı bir elbise askısı vardı yalnızca. Süha Zengin soldaki döner koltukta, aynanın önünde oturuyordu. Boynuna bir önlük bağlanmıştı.

Ayaktaki kız, elindeki makyaj pamuğuyla yüzüne bir şeyler sürüyordu. Gözleri kapalıydı Süha Zengin'in. Yanındaki koltukta gözlüklü bir adam vardı. Onun işi bitmişti galiba, önlüğü yoktu. Kravatını düzeltiyordu.

Süha Zengin'e yaklaştım.

"Kolay gelsin," dedim.

Kız kendisine söylemişim gibi başını salladı. Süha Zengin gözlerini açtı.

"Yakalandım yüzüme pudra sürülürken sonunda," dedi.

Makyöz kız kıkırdadı, biraz da mecburiyetten. Ben gülmedim. Yandaki gözlüklü de gülmedi.

"Sami dışarıda," dedi Süha Zengin. "Ona verebilirdin."

"Gördüm," dedim. "Kapının dışında şimdi."

"Derdin başka anlaşılan," dedi.

Kıza sordum.

"Daha uzun sürecek mi?"

"Bitti sayılır," dedi kız. Yandaki gözlüklü aynadan bana baktı. Sonra ayağa kalkıp ceketinin eteklerini çekiştirdi. Odadan çıktı.

"Eşşoğlueşek," dedi Süha Zengin, adamın arkasından.

Gidip küfrü yiyen adamın boşalttığı koltuğa oturdum. Aynada kendime bakmadım ama. Ne göreceğimi biliyordum nasıl olsa. Koltuğu döndürüp kızın Süha Zengin'in yüzünde çalışmasını izledim. Süha Zengin yeniden gözlerini kapamıştı. Üzerinde lacivert bir takım elbise vardı. Zor algılanan beyaz dikey çizgilerle. Önlük kapattığı için kravatını göremiyordum.

Kız iki dakika sonra önlüğü çıkardı. Bir adım geriye çekildi.

"Tamam," dedi, daha çok bana. Elindeki pamuğu tezgâhın altındaki çöp kutusuna attı.

"Teşekkür ederim," dedi Süha Zengin.

"Bize bir iki dakika izin verebilir misiniz?" dedim kıza.

"Ah, tabii," dedi kız. "Beyefendi sonuncuydu sanıyorum. Gidip bir kahve içebilirim."

Kız çıktı. Süha Zengin koltuğunu bana çevirdi. Yüzünde koyu bir matlık vardı. Kravatı kırmızıydı.

"Eeee?" dedi sonra.

“Hayli öğretici bir gece oldu dün,” dedim.

“Eeee?” dedi Süha Zengin yeniden.

“İnsanların hayatını değiştirmeyi sevmem,” dedim. “Ama değiştirmek zorunda kaldığımda da nedenini bilmeyi isterim. Çok isterim.”

“Yani?” dedi Süha Zengin.

“Dün geceden sonra, Zeynep Kadı’yı bana izlettirmenizin kıskançlıktan daha başka nedenleri olduğunu düşünmeye başladım,” dedim.

“Çok düşünüyorsun,” dedi Süha Zengin.

“Evet,” dedim. “Düşündükçe de kötü kötü şeyler geliyor aklıma.”

“Ne gibi?”

“Bence Zeynep Kadı’nın sevgilisi falan yoktu,” dedim. “Bunu siz de biliyordunuz. Neden izletmek istediniz bana?”

Fondötenin altından bile gördüm yüzünün kızardığını.

“Gönül meselesi olsa, Sami’ye izlettirirdiniz,” dedim. “Bana onca para vereceğinize. Ondan gizliniz yok. Adı misafirhane olan o garsoniyerde bile yanınızda. Demek ki Sami’nin bile bilmemesi gereken bir şey olmalı.”

“Nereden biliyorsun başka biri olmadığını?” dedi.

“Birileriyle konuştum,” dedim. “Emindiler.”

Döner koltuktan indi Süha Zengin. Odanın ortasında bir iki adım attı. Küçücük odada dolaşacağı fazla yer yoktu zaten. Sonra eli kapıya gitti.

“Vaktim yok bu saçmalıklarla uğraşmaya,” dedi.

Koltuğu kapıya doğru çevirdim.

“Belki de kızın vurulduğu an çevrede olmamı istiyordunuz,” dedim. “Beni sırf bunun için tuttunuz.”

Düşünce doğru değildi belki. Ama işe yaradı. Eli kapıda, dondu kaldı Süha Zengin.

“Çılgınca bir düşünce bu,” dedi. “Ne işime yarar?”

“Polislere onu vuranın siz olmadığınızı söyleyebilirdim,” dedim. “Mi-Ya’da olup bitenleri sorgulamaya başladıklarında. Bazı sonuçlar çıkarmayı onlar da bilirler.”

Elini kapıdan çekti.

“Mi-Ya’da ne oluyormuş ki?” dedi.

“Bilmem,” dedim. “Bir şeyler olduğu belli. Hafta sonunda bir şeylerin olmasını beklediğiniz de belli. Ama ne, onu siz söyleyeceksiniz. Patron sizsiniz.”

Kapının önünde kararsızmış gibi ayakta dikiliyordu. Sonra elini alnına götürdü. Parmaklarına bulaşan fondötene baktı. Ağır ağır yürüyüp döner koltuğuna oturdu yeniden.

“Öldürülmesiyle bir ilişkim olduğunu aklından çıkar lütfen,” dedi. “Zeynep’i gerçekten seviyordum.”

“Çıkarayım, peki,” dedim. “Yerine ne koyacağım?”

Koltuğunu aynaya doğru çevirdi. Karşısındaki görüntüsüne baktı. Elini saçına götürdü. Sonra aynanın önündeki kutularla oynadı biraz. Kâğıt mendil kutusundan bir tane çekip ellerindeki fondöteni temizledi.

“Zeynep’i... Zeynep’i gerçekten seviyordum,” diye tekrarladı sonra. “Bütün kuşkularıma karşın.”

Sesimi çıkarmadım. Sesimi çıkarmasam da devam edecekti adım gibi biliyordum.

Beni yanıltmadı.

“Üzerine vazife olmayan bilgilere ulaşmaya çalıştığını hissediyordum bir süredir,” dedi. “Bana yakınlığından cesaret alarak belki.”

“Nereden anladınız?” dedim.

“Çok çalışıyordu gördüğüm kadarıyla. Kendi müşterilerinin dışındaki işlemlerle de ilgilenmeye başlamıştı. Üstelik bana haber vermeden.”

“Belki bir projesi vardı,” dedim. “Gözünüze girmeye çalışıyordu. Yani bir çalışan olarak... şeyden ayrı.”

“Kendi müşterilerinden bir iki şikâyet gelene kadar ben de böyle düşündüm,” dedi Süha Zengin. “Çok çalışıyordu, ama onlar için yapması gerekenleri yapmıyordu yeterince, bana söylediklerine göre.”

“Kendisine sordunuz mu?” dedim.

Süha Zengin gözlerini kocaman açtı aynadaki kendi görüntüsüne. Sonra bir kâğıt mendil daha alıp, gözünün altını sildi. İkincisiyle de alnını.

“Sordum,” dedi. “Oralı olmadı hiç. Daha doğrusu konuyu başka alanlara çekmeye çalıştı. ‘Sonra konuşuruz,’ dedi.”

Zeynep Kadı’nın çekmeye çalıştığı başka alanları düşünmemeye gayret ettim.

“Üstüne vazife olmayan şeylerle uğraştığını nereden anladınız?” dedim.

“Bazı bilgisayarlar açılan dosyaların tarihini ve saatini söyler,” dedi. “Aklıma bir kuşku girince baktım. Bazı dosyalar gereksiz kurcalanmıştı.”

“Ne zaman başladı kuşkularınız?” dedim.

“Bir hafta on gün önce,” dedi Süha Zengin. “Kendimi Türk filmlerindeki salak fabrikatörler gibi hissetmeye başladım sonunda.”

İki parmağını V şeklinde başının arkasından kaldırdı aynadaki görüntüsüne doğru. Gülmedim.

“Ama beni cuma günü çağırdınız,” dedim.

“Perşembe akşamı bir kez daha ciddi ciddi konuşmaya çalıştım onunla,” dedi Süha Zengin bana dönüp. “Hafta sonu bir yerlere gidelim istedim. Biraz İstanbul’dan uzaklaşıp rahat rahat konuşuruz diye düşünmüştüm.”

Odada kül tablası var mı diye etrafıma bakındım. Göremedim ama yine de bir sigara yaktım.

“Bana da ver bir tane,” dedi Süha Zengin. Bir tane de ona uzattım. Yakınca odanın içi sigara dumanı doldu.

“Ama şiddetle reddetti,” diye devam etti Süha Zengin. “O kadar şiddetle ki, o hafta sonu ne yapacağını iyice merak ettim. Ama Sami beceremezdi unu. O yalnızca benim ısır dediklerimi ısırmayı bilir.”

“İşin aslını bana söylemek aklınıza gelmedi mi?” dedim.

“Ne fark ederdi ki?” dedi Süha Zengin. “Ne fark ederdi ki? Sonra seni tanımıyordum pek. Bizim işimiz hassas, bilirsin.”

Sigarayı yere atıp üstüne bastı. Beğenmemişti.

“Öğrendim,” dedim.

“Şimdi ne olacak?” dedi Süha Zengin.

“Hiçbir şey olmayacak,” dedim. “Gerçekten hiçbir şey olmayacak.”

“Ne demek istiyorsun?”

Aynadan bakıyorduk birbirimize şimdi.

“O kuşkulandığınız şey neyse, istemeye istemeye ona bulaştım galiba,” dedim. “Üstelik şimdilik durdurdum belki de.”

“Ama ne olduğunu bilmiyorsun?” dedi.

Kapı vurulmadan açıldı. Elinde telsiz olan kısa boylu adam kafasını uzattı aralıktan. Eliyle havadaki sigara dumanını dağıttı.

“Bir fikrim var, ama emin değilim,” dedim.

Sigaramı ben de yere attım.

“Eh, bu da bir şey,” dedi Süha Zengin. “Ne olduğu konusunda üstelemeyecek kadar tanıdım seni. Somut bir şey çıkarsa haber ver,” dedi. “Geliyorum,” dedi sonra adama.

“Anlaştık,” dedim.

Adam Süha Zengin’in yüzüne baktı.

“Tijen hemen gelsin makyaj odasına,” dedi elindeki telsize. “Bir daha elden geçirsin sizi,” dedi Süha Zengin’e bakarak.

Ayağa kalktım.

“Kaçta yayınlanacak?” dedim kısa boylu adama.

“Akşam haberlerinden sonra,” dedi adam.

“Seyrederim sizi,” dedim Süha Zengin’e.

“Teşekkürler,” dedi Süha Zengin.

“Sami’ye veriyorum,” dedim çıkmadan önce.

Başını salladı yalnızca.

Kapıyı arkamdan kapadığımda kapının önünde dikilen Sami ve Sami kılıklı adamlar dikkatle bana baktılar. Başımla bana yaklaşmasını işaret ettim Sami’ye. Koridora doğru yürüdüm. Peşimden geldi. Cep telefonunu çıkardım cebimden.

“Bunu Neveser Hanım’a verirsin,” dedim.

Bir şey söylemeden aldı elimden. Dikkatle takım elbisesinin cebine koydu.

Yürümeye devam ettim. Bir adım gerimden geliyordu. “Bir derdi var anlaşılan,” dedim kendi kendime.

“Senin soyadın ne Sami?” dedim. Sohbetin inisiyatifini almak bazen yararlı olurdu.

“Tatar,” dedi.

“Hiç Tatar’a benzemiyorsun,” dedim.

“Benzemem,” dedi Sami Tatar.

“Şu Tunç denen oğlanı...” dedim. “İyi benzetmişsin duyduğuma göre.”

Sami Tatar onu asansörde gördüğümden beri ilk kez gülümsedi.

“Eh, biraz,” dedi. “Komandoydum askerde.”

“Atışla aran nasıl?” dedim.

“Sekmez Allahıma,” dedi Sami Tatar. “Dün sabah patrona fark attım yine poligonda. Oteldeki toplantıya gidene kadar sıktık. Canı sıkkındı patronun, karavana, devamlı karavana.”

Aniden durdum koridorda. Sami Tatar hayretle yüzüme baktı.

“Oteldeki toplantı,” dedim. “Daha önceden belli miydi saati?”

“Tabii,” dedi Sami Tatar her şey olağanmış da benim neden şaşırdığımı anlamamış gibi. “Her cumartesi toplanıp önce yemek yerler, sonra yukarı, odaya çıkarlar. Artık ne kadar sürerse.”

Yürümeye devam ettim. Kapıya yaklaşmıştık. Sami Tatar arkamda kaldı. “Çok konuştuğuna karar verdi, vazgeçti herhalde,” dedim içimden. Döner kapıdan çıktım. “Müracaat”taki kıza gülümsedim.

Sonra Sami Tatar’ın sesini duydum arkamdan. O da geçmişti döner kapıdan.

“Remzi Bey?”

Döndüm.

“Bir dakika Remzi Bey,” dedi Sami Tatar. Yanıma geldi. Başıyla dışarı çıkalım işareti yaptı eli dedektörlü güvenlikçiyi göstererek. Güvenlik kapısının yanında, zincirlerle belirlenmiş çıkış koridorundan birlikte geçtik. Açık havaya çıkınca bir sigara yaktım.

“Efendim?” dedim.

“Zor mu?” dedi çamurlanmış paçalarına bakarak.

“Ne zor mu?” dedim.

“Özel dedektiflik,” dedi.

“Nereden biliyorsun özel dedektif olduğumu?” dedim.

“Ohhooo,” dedi. “Şirketteki herkes biliyor. Kızlardan duydum.”

“Eee?” dedim.

“Yapabilir miyim?” dedi. Bu kez yüzüme bakıyordu.

Hiç gülmedim.

“Yapabilirsin,” dedim. “Neden yapamayasın? Ama müşteri bulmak zor, bilesin.”

“Yakın dövüşte ustayım. Atışım iyi,” dedi Sami Tatar. “Süha Bey’in yanında çevremi de genişletiyorum biraz biraz.”

“Fotoğraf çekmesini de öğrenmelisin,” dedim.

Hiç aklına gelmemiş gibi gökyüzüne baktı.

“Ben kolay öğrenirim,” dedi.

Otomobilime doğru ilerledim.

“Sonra bir ara konuşuruz,” dedim. “Şimdi gitmem gerek.”

Sesini çıkarmadan kapıyı açıp arabaya binişimi izledi. Otoparktan çıkarken bir kornayla selamladım onu.

Kel kafa haklıydı gerçekten.

Büyükdere Caddesi’ne çıkana kadar, yağmur yemiş yol kazısı çamurundan, stüdyonun koridorundaki televizyonlarda yarışan araçlara döndü herhalde otomobilim. Anayola çıkınca rahatladım. Yollar biraz daha kalabalıklaşmıştı şimdi. Ama yağmurdan iz yoktu havada. Sigaramdan keyif alarak içtim. Levent’e arka yoldan saptım. Stanley Clarke, “Şu bas gitarım bir dile gelse,” diye hayıflanıyordu. Akmerkez’e ulaşan yolların artık tıkanmaya başlayacağını düşündüğüm için Şişli Terakki Lisesi’nin önünden sağa saptım. Polis Okulu’nun karşısındaki “park edilmez” levhasının altına bıraktım otomobilimi. Pazardı nasıl olsa bugün.

Ağır ağır ilerleyen araçların arasından caddeyi rahatlıkla geçtim. Akmerkez’e girer girmez, yürüyen merdivenlerden ben de yürüyerek aşağı indim. Koridorda herkes ağır ağır ilerliyordu. Hızlı fotoğrafçıda zarfım hazırdı.

Yukarıya çıkmadım artık. Çevreleyen bitkilerle yarı görünür, yarı görünmez kılınmış, üstü kapalı açık hava kafesine girdim. Bir “double espresso” ısmarlayıp zarfı açtım.

Çok da heyecanlı şeyler yoktu Tunç Kibar’ın çektiği fotoğraflarda ilk bakışta.

13. BÖLÜM

Yakışıklı garson espressomu getirene kadar ben fotoğrafların hepsine şöyle bir bakmıştım bile.

Skandallara meraklı birisi olsaydım hayal kırıklığına uğrardım. Mevsime göre açık bir günde, Ulus Parkı'ndaki kafenin terasında oturan iki kız arkadaşın fotoğraflarıydı bunlar yalnızca. Solda Zeynep Kadı, sağda Yıldız Turanlı. Arka planda Boğaz'ın karşı tepeleri. Biraz tepeden bir açıdan çekildiğine göre, Tunç Kibar otoparkın oralarda bir yerde durmuş, manzarayı çekiyorum ayaklarında basmıştı deklanşöre. Güpegündüz, bir çalının falan arkasına saklanmış olamazdı, kıyamet kopardı buralarda. Teleobjektifi, epey gerilerden, ama yüzlerindeki ifadeyi yansıtacak kadar yaklaşarak çekmesine izin veriyordu. Kaliteli fotoğraflardı.

O kadar kaliteliydi ki, kalın kazaklarla Boğaz'a karşı oturup, kocaman bardaklarda çaylar eşliğinde, patronlarını, erkek arkadaşlarını, kız arkadaşlarını, annelerini, ev sahiplerini, şarkıcıları, politikacıları, buzdolabı üreticilerini, yıldız falı yazarlarını, dizi yönetmenlerini tatlı tatlı çekiştirmek yerine, ciddi ciddi tartıştıklarını anlamak kolaylıkla mümkündü. Bana sorarsanız kavga ediyorlar derdim. Yüzlerde bir gerginlik vardı, dudaklar çizgi halindeydi. Tunç Kibar motorlu fotoğraf makinesine makineli tüfek muamelesi çekerek bastığı için, sosyete dergilerindeki "gizli ilişki fotoromanları" gibi bir sonuç çıkmıştı ortaya. Bir tek konuşma balonları eksikti.

Aralarındaki masa, kocaman çay bardakları ve porselen şekerlik dışında boştu. Çantaları varsa, sandalyelere asılmış olmalıydı. Bir görüşü kanıtlamaya yardımcı olmaya çalışan eller, masa örtüsünün rüzgârdan uçuşan etekleri gibi uçuşuyordu. Yine bana sorarsanız, suçlayan, saldıran

Zeynep Kadı, savunan Yıldız Turanlı'ydı tartışmada. Kimin kazandığını bilmek istedim.

Espressom geldiği an, "Hesap lütfen," dedim yakışıklı garsona.

Fotoğrafları ve filmi zarfa geri koyup deri ceketimin içcebine yerleştirdim. Kahve, bu kadar lüks görünümlü bir yere yaklaşmayacak kadar soğuktu. Yanında verdikleri kurabiye fazla tatlıydı. Zaten yuvarlak olan hesaba hiç bahşiş eklemedim.

Otomobilime doğru yürürken kararsızdım.

Polis eğer mühürlemişse Zeynep Kadı'nın kapısını, kırmalı mıydım?

Öteki ihtimal, kapıyı İzmir'den yeni gelmiş neler olduğunu daha anlayamamış, anlatsanız bile anlayamayacak, gözleri üzgün bir yaşlı kadının açmasıydı. Size ne söyleyeceğini, sizin ne söyleyeceğinizi bilemediğimiz yaşlı bir kadın. Yanında mutlaka gençten birilerini getirmiş olurdu. Eve gelen her yabancıya kuşkuyla bakan gençler. Ülkenin böyle nereye doğru gittiğine bir türlü inanamayan gençler. Morga girmeye, defin kâğıdını falan almaya, imamlarla uğraşmaya istemeye istemeye katlanacak gençler. Cenazede, "Hak etmiyordu bunu," diyecek gençler. Tabutun altına hevesle girip, çabuk yorulacak gençler.

"Ya herru, ya merru," dedim kendi kendime otomobilimin kapısını açarken.

Tercihim polis mührüydü doğrusu.

Pazar sükûneti çökmüştü Ulus sokaklarına çoktan. Kırmızı ışıkların arkasında en çok iki otomobil birikiyordu. Durakta yalnızca iki taksi vardı. Sağa sapıp Ahmet Adnan Saygun Caddesi'nden ayrıldım. Emek Apartmanı'nın önünden geçerken bir an Yıldız Turanlı'nın anahtarını mı kullansak yeniden diye aklımdan geçirdim. Sonra pirzolaları düşünüp vazgeçtim. Lizbon maymuncuğuma da bir şans vermeliydim.

Bu sefer Kuyumcular Sitesi'nden bir önceki sokaktan içeriye saptım. Park edecek bir sürü yer vardı caddede, siyah bir spor Mercedes'in arkasına bıraktım otomobilimi.

Geri döndüm. Kaldırımda aniden çoğalan köpek pisliklerine dikkat ederek yürüdüm. Boyunuz benim boyumdaysa, deri ceketiniz varsa ve

suratınız kenar mahalle muhtarlarının suratlarına benzemiyorsa, ne sigara içmeliydiniz ne de ellerinizi ceplerinize sokmalıydınız mahallenin meraklılarının dikkatini çekmemek için. Elinizde herhangi bir şey taşıyor olmanız daha iyi olurdu kuşkusuz, ama şu an o şansım yoktu. Dosdoğru, elimi kolumu hafif sallayarak ve tereddütsüz yürüdüm. Pencerelerden kimse bana bakmadı.

Girişteki yaya yolundan tempomu bozmadan ilerledim. Bugün pazardı. Tunç Kibar'ı kovalayan kapıcının ortalıkta olma olasılığı düşüktü. Asansörün önüne geldiğimde "meşgul" ışığının yandığını gördüm. "Bu bir işaret sana Remzi Ünal," dedim kendi kendime. Üç kat çıkmak sağlığa iyi gelir antrenman yokluğunda. Merdivenlerin ışığı muhtemelen asansördekiler tarafından yakılmıştı binmeden önce. Cumartesi temizliğinin üstüne bir gün geçmiş merdivenlerden tırmandım yukarı doğru.

Önünden geçtiğim kapılardan içerideki hayatlara dair sesler geliyordu kopuk kopuk. Hiçbirine kulak asmadım.

Son merdivenleri çıkarken yavaşladım. Adımlarımı derin nefes alma ritmime uydurdum. Cebimdeki Lizbon maymuncuğunu yokladım. "Ya herru ye merru," dedim yeniden. Belki de ya kırk satır, ya kırk katır.

Kırk satır başkalarının boynuna iniyordu herhalde. 6 numaralı dairenin isim plaketsiz çelik kapısında mühür falan yoktu. Otomatiğin ışığı söndü sonra. Fırsattan yararlanıp kulağımı kapıya dayadım. Deminki kapılardan taşan seslere benzeyen hiçbir ses gelmiyordu.

Kırk katırı denedim. Üzerinde isim yazmayan zile bastım karanlıkta.

Zilin sesini de duymadım.

Biraz bekledim. Bir kez daha çaldım. Kulağımı dayayarak dinledim.

Ne bir ayak sesi, ne kapıyı açan İzmir'den yeni gelmiş bir surat, ne bir "Kim o?"

Çelik kapı duvar gibi duruyordu karanlıkta karşımda.

"Günah benden gitti," dedim.

Gidip otomatiğin düğmesine bastım. 6 numaralı kapının kilidini alıcı gözle inceledim kısa bir süre. Sonra ışık sönene kadar asansörün kapısının önünde bekledim.

Koridor kararınca giriştim kapıya. Çelik kapının kilidi kaleyi kolay teslim etmemek için biraz direnmeye nitelendi. Alnımın hafifçe terlediğini hissettim karanlıkta. Uzun sürmedi direnişi ama. Yüzeyseldi.

Yine de sırtımdaki kaslar kendi kendilerine kasıldılar.

Kilidin yalnızca üstteki küçük dilinin engelini ortadan kaldırması yetmişti kapının kendini bırakmasına maymuncuğuma. Karşıdaki kasanın yarığına girmesi gereken alttaki büyük dili geriye çekmem gerekmemişti. Yıldız Turanlı'nın kapıyı kilitlerken iki kere çevirişi şimdiki gibi gözümün önündeydi halbuki. Birisi bizden sonra gelmişti eve.

Sırtımda kasılan kasları gevşetmeye çalışmadım hiç.

Hafifçe aralanan kapıdan gelen müzik tanıdık gibiydi.

O karanlıkta daha da yüksek geliyordu sanki bozkırda koşan atların sesi.

Yarı açık kapıyı tutarken evine giren ya da evinden çıkan birisinin üstüme gelmesi riskini alamazdım. İçeride bir sürpriz varsa, eh, vardı ne yapalım?

Aniden girdim içeri. Girdim ve yere çömeldim kapıyı ardımdan kapar kapamaz. Hiçbir şey olmadı. Kulaklarımı bütünüyle dolduran müzikten başka. Bir de yüzüme çarpan temiz hava.

Hafif loş koridorda içimden ona sayarak bekledim çömelmiş durumda. Salona açılan camlı kapı yine yarı aralıktı. Ağır ağır ayağa kalktım. Üçe kadar bekledim ayakta. Sonra camlı kapıyı iterek salona girdim. Girer girmez sendeledim. Ya gördüklerimden, ya ayağımın takıldığı bir şeyden.

Sürpriz olunca böyle olmalıydı doğrusu. Sürpriz diye ben buna derdim.

Zeynep Kadı, ağzı köpüklü atların ufka doğru koşuşunu dinliyordu başı hafif öne eğilmiş. Ya da artık hiçbir şey dinlemeyecekti.

Son geldiğimizde Yıldız Turanlı'nın oturduğu yere oturmuştu müzik setinin karşısındaki divanda. Üzerinde bir heykel kıpırtısızlığı vardı. Elleri kucağında birleşmiş, sırtı hafif kambur, ağzı aralık. Gözleri açıktı. Müzik setinin halıyla birleştiği noktaya bakıyordu dosdoğru.

Kapının dibinde kalakaldım.

İçimden yükselen sigara istediğini bastırdım önce. İlk aklıma gelen içeri girerken kapıyı ardımdan doğru dürüst kapayıp kapamadığım oldu. Hızla çıktım salondan. Kapıyı yokladım. Kapalıydı.

Sonra geri döndüm.

Zeynep Kadı oturuşunu değiştirmemişti.

Üstünde çiçekli bir ev elbisesi vardı. Uzun etekli. Aynı kumaştan yapılmış kemer, belinin biraz altında düğümlenmişti. Ayaklarında kalın tüylü, kedi suratlı terlikler.

Odaya hızla bir göz attım olduğum yerde kımıldamadan. Pencerelerin teki sonuna kadar açıktı. Cam sehpanın üzerinde iki zarif kahve fincanı duruyordu sapları birbirinin aksi yönlere bakan. Aynı takımdan şekerlik, süt kabı. Önce kapağını açıp, sonra konuştuğunuz bir cep telefonu.

Ağır ağır yürüdüm Zeynep Kadı'nın arkasına doğru. Tam ensesindeki saçlar hafifçe iki yana ayrılmıştı. Diplerine hafifçe kan bulaşmış saçların bitiminde küçük, çirkin bir yara görünüyordu. İncecik bir kan sızıntısı kuruyup kalmıştı ensesinden aşağıya doğru.

Yarayı daha iyi görmek için yaklaşınca, vücudundan yükselen kokuyu duydum Zeynep Kadı'nın.

İki adım geriye çekildim. Midemden yükselen öğürtüyü bastırmak için derin derin nefes aldım. Son zamanlarda almadığım kadar derin. Sanki hayata sarılıyormuşum gibi.

İşe yaramadı. Gözüm yeniden Zeynep Kadı'nın cesedine ilişince, duymadığım halde duyar gibi oldum kokuyu birden. Panik içinde koridora koştum. Banyo nerede diye kimseye soramazdım, kendim bulmalıydım. Pırıl pırıl bir klozete alabildiğine kustum.

Midem boşalıp kasılmalar kesilince doğruldum. Sifonu çektim. Pırıl pırıl bir lavaboda yüzümü yıkadım soğuk suyla. Bıraktım kendi kurusun. Dönüp sifonu bir kez daha çektim.

Direnişime son verip bir sigara yaktığımda toparlanmıştım.

Salona girdim. Zeynep Kadı'ya bakmamaya çalışarak kararlı adımlarla doğruca müzik setine gidip "stop" düğmesine bastım. Aniden çöken sessizlik birden rahatlattı beni. Sanki daha nesnel, soğuk, duyarsız olmama yardımcı olmuştu koşan kısrakların ardından gelen sessizlik.

Demek ki bir kahve içtiniz yan yana dedim kendi kendime. Ve pencereyi açtı çekip gitmeden önce.

Salonda başka değişiklik yoktu. Krem rengi halıların üstünde çamurlu ayak izi falan görmedim. Eski tanıdık telefona doğru yürüdüm. Küçük göstergenin üzerindeki “02” gelmişti. Nergis dolu vazo, ambalajı çıkarılmamış mumlar aynı yerde duruyordu.

Sigaramın külü uzamıştı. Açık pencereden dışarı silktim. “Acele etmene gerek yok,” dedim kendi kendime. Polis falan gelmeyecek. Sen haber vermezsen muhtemelen bu eve uzun süre polis falan gelmeyecek.

“İyi ki Yıldız Turanlı’yla girmedik içeri,” diye düşündüm sonra.

Artık müzik dinlemeyen cesede bakmamaya özen göstererek salondan çıktım. Banyoyu görmüştüm. Yanındaki kapıyı açtım.

Boş kalmasın diye misafir odası olarak düzenlenmiş bir odaydı burası. Kullanılmamış bir yatak, alt tarafı dergilerle dolu bir dolap, çekmeceleri boş bir komodin.

Oradan çıktım. Çaprazındaki kapı yatak odası olmalıydı. Girmeden önce mutfağa kafamı uzattım. Çeyiz kutularından geçen hafta çıkmış gibi yeni aletlerle donatılmış küçük bir mutfaktı burası. İçinde çok fazla yemek yapılıyora benzemiyordu. Buzdolabını açtım. Benimkinden daha çok hazır yiyecek vardı. Ve benimkinden daha çok portakal. Tezgâhın altındaki çöp tenekesi boştu. Lavabonun yanında yıkanıp ters bırakılmış kül tablaları yoktu.

Pırıl pırıl fırının yanında bir kibrit kutusu buldum. Çöplerini cebime boşaltıp kutuyu kül tablası yaptım. Sigaramı söndürüp, kutuyu cebime attım.

Yatak odasına girmeyi daha çok ertelemedim artık. Kapıyı açıp içeriyi hızla gözden geçirdim. Evin en çok yaşanmışa benzeyen köşesi burasıydı. Ayakuçları ve başuçları yuvarlak demir borularla belirlenmiş yatak tek kişilikten biraz büyük, iki kişilikten biraz ufaktı. Üzerinde kocaman kareleri olan bir yatak örtüsü vardı. İki kapılı dolabın kapakları yukarıdan aşağıya aynaydı. Yatağın iki tarafındaki, dolapla takım komodinlerin birinde *Benim Adım Kırmızı* duruyordu.

Derin bir soluk alıp aramaya giriştim.

Yaklaşık on beş dakika sonra hiçbir şey bulamamış olarak yeniden dikiliyordum yatak odasının kapısında. Aklıma gelen her yere bakmıştım. Yatağın altına, dolabın üstündeki iki bavula, tüm giysilerin ceplerine, çamaşırların aralarına, çekmecelerin yalnızca içine değil, altlarına ve arkalarına bile. Elde ettiğim tek şey, temiz, titiz ve düzenli bir genç kadının özel eşyalarını yoklamak olmuştu. Yeniden misafir odasına döndüm. Oradaki aramam daha kısa sürdü. Banyoya girdim. Kişisel bakım ürünlerinin hepsinin yabancı ürünler olduğundan başka bir sonuç elde edemedim orada da.

Girişteki portmantoda asılı giysilerin üzerinde daha çok zaman harcadım. Mavi bir kaban, uzun, koyu renk bir manto ve savaş muhabirlerine özenen şehirli gazetecilerin giydiği türden bol cepli bir yelek. Hepsinin de cepleri boştu.

Çaresiz salona döndüm yeniden.

Zeynep Kadı beni rahatsız etmiyordu artık. Alışmış gibiydim. Orada öylece oturuyordu başı hafif öne eğilmiş.

Kocaman pencerelere doğru yürüdüm. Açık olanının önünde durdum. Dışarıdan gelen serin hava hoşuma gitti. Dönüp baktım.

Az yaşandığı belli bu salonda nereye gizlenebilirdi, gizlenecek bir şey varsa?

Varsa eğer, bu evde olmadığına karar veriyordum neredeyse.

Kendime son bir şans verdim. Salona gözlerimi kapatarak baktım. Uzun uzun baktım. Sonra açtım gözlerimi.

Kapadım yeniden. Yıldız Turanlı oturuyordu. Neredeyse kımıldamadan müzik dinliyordu.

Açtım. Zeynep Kadı oturuyordu. Hiç kımıldamadan müzik dinliyordu.

Geri kalan her şey aynıydı salonda. Neredeyse.

Gelenler mutfaktan gelmişti.

Gidenlerin peşine düşebilirdim.

Hiç kullanılmamış misafir odasına gittim hızla. Dolabın kapağını açtım, önünde eğildim.

Dergileri çektim kendime doğru.

En üsttekinin kapağı biraz kabarık duruyordu.

Touchdown.

Derginin içindeki bir tomar bilgisayar çıktısını elime aldım. Yatağın üstüne oturdum.

Televizyonda altyazı olarak geçen küçük, yeşil kırmızı üçgenlerin bitişik olduğu harf gruplarına benzer kısaltmalarla, karşılarında rakamlar olan tablolardı bunlar. İki ayrı kaynaktan alınmış gibi duruyorlardı karakterleriyle, düzenlemeleriyle. Kimi rakamları daire içine almalarının mantığı hemen ortaya çıkıyordu. Daire içine alınmış rakamlar bayağı birbirine yakındı. Diğer rakamlarda bu çeşit bir akrabalık yoktu.

Yanıma alıp almamayı düşündüm bir an elimdekileri. Sonra vazgeçtim. Kâğıtları derginin içine, dergiyi de aldığım yere koydum. Dolabı kapatıp odadan çıktım. Mecburen salona geçtim yeniden.

Açık pencerenin önünde, bir sigara daha yakıp yakmamayı düşünerek durdum. Dumandan rahatsız olmazdı artık Zeynep Kadı. Artık hiçbir şeyden rahatsız olmazdı.

Süha Zengin'i aramalıydım. Yıldız Turanlı'ya haber vermeliydim. Bunları düşündüm telefona bakarak.

Telefona bakınca aklıma bir şey geldi.

Bir deneyeyim dedim.

Şarj yuvasında yatan konuşma birimini kaldırdım. Numaraların üzerindeki üç tuştan, en sağda olan sağa iki ok işaretli tuşa bastım.

Benim için yeni bir telefon numarası belirdi ekranda.

Bir kez daha bastım.

0216 alan kodlu başka bir numara belirdi.

Bir daha bastım.

Nihayet tanıdığım bir numara çıkmıştı şimdi. Mi-Ya Menkul Değerler'in kolay hatırlansın diye belki de küçük bir hediye karşılığı alınmış ritmik sayılardan oluşan numarası.

Bir daha basınca, ilk numara yeniden geldi.

Aynı numaraları bu telefondan aramakta bir sakınca yok dedim kendi kendime, bastım aşağıdaki yeşil uzun tuşa.

“Maslak Princess Otel,” dedi eğitimli bir genç kız sesi, İngilizce ile Türkçe arasında bir telaffuzla.

Sesimi çıkarmadım.

“Buyrun Princess Otel,” dedi kız tekrar.

“Zeynep Kadı lütfen,” dedim aklıma gelen düşünceyle hızla.

“Bir saniye efendim.”

Bir saniye bekledim.

“Zeynep Hanım ayrılmışlar efendim,” dedi kız sonra.

Buna şaşırmadım artık.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Son arama tuşuna iki kere bastım bu sefer. Gönderdiğim sinyalin karşı tarafa ulaşması biraz uzun sürdü bu defasında. Zil daha çok çaldı, nerede çalıyorsa.

“Kanatların evi efendim,” dedi orta yaşın üzerinde bir kadın sesi telefon açıldıktan sonra. Arka plandan birtakım insan sesleri geliyordu.

Kimseyi isteyemedim bu telefondan.

“Yanlış oldu, özür dilerim,” dedim.

“Rica ederim efendim,” dedi kadın.

Karşılıklı kapattık.

Yeniden salona baktım. Başladığım şeyi tamamlamalıydım.

Zeynep Kadı’yla göz göze gelmemeye çalışarak cam sehpanın üzerindeki cep telefonunu aldım elime. Pencerenin önüne döndüm. Kapağını kaldırdım. Cep telefonu kapalıydı. İçimden küfrettim. Salak gibi açma tuşuna bastım yine de. Bilemeyeceğim bir PIN numarası sordu bana telefon. Kapağını kapayıp aldığım yere bıraktım. Sahibine bakmamayı başardım bunu yaparken.

“Artık gideyim,” dedim sonra. Yolumuz Büyükdere Caddesi’ne düştü yine. Hoşça kal Zeynep Kadı.

Evden ayrılmadan önceki son altı dakikamı, sert yüzeyler üzerinde bırakmış olabileceğim parmak izlerimi silmekle geçirdim.

Son hareketim müzik setinin “play” düğmesine yeniden basmak oldu. Patlayan bir tabancanın sesini dışarı salmayan salonda, atlar biraz daha

koştursundu bari. Zeynep Kadı fermuarlı bir torbaya girinceye kadar dinleyip dursundu hiç olmazsa.

Kapıdan hızla çıktım. Merdivenlerden hızla indim. Apartmanı hızla terk ettim.

Otomobilim iyi yerdeydi. “Yürüyerek gidip Yıldız Turanlı’ya aynı acıyı ikinci kere yaşatsam mı?” diye düşündüm. Sonra vazgeçtim.

Dışarıda dolaşan tek insan, kulaklıklarını takmış köpeğini gezdiren genç bir kadın oldu. Kocaman, koyuna benzer bir köpekti gezdirdiği. Beni görmedi. Ben de onu görmedim.

Otomobilime bindim. Bir sigara yaktım. Cebimdeki kibrit kutusundan bozma sigara tablasını camdan yere bıraktım çaktırmadan. Kasetlerimi karıştırdım yola çıkmadan önce.

“Bir Şey Yapmalı”nın yeni versiyonu doldurdu otomobilin içini Maslak yolunu yarılayana kadar.

Otelin girişinden elli metre önce, yolun kenarına bıraktım otomobilimi. Kapıları kilitledikten sonra önemli işler halledecek, maaşını hak etmeye kararlı birinin havasında yürüdüm. Gökyüzüne doğru yükselen otelin kocaman girişinde, limuzin yolu gözleyen adam beni beğenmedi bakışlarıyla, ben de onu beğenmedim.

Doğrudan resepsiyona yürüdüm.

Uzun tezgâhın arkasında aynı model ceket giymiş iki kız, onlardan yaşça daha büyük görünen bir delikanlı vardı. Delikanlıya yaklaştım.

“Bir baksana koç,” dedim.

“Koç” yüzüme şaşkınlıkla baktı. Müşteri ya da potansiyel müşteri olmadığımı hemen anladı. Biraz gerildi tabii. İyi oldu biraz gerilmesi.

“Buyrun?” dedi yine de nezaketini bozmadan.

“Gayrettepe’den aradılar mı?” dedim.

“Yoo...” dedi delikanlı. Şaşkınlıkla iki yanına baktı. Kızlardan biri bize baktı, diğeri bilgisayarına gömüldü. “Aramadılar,” dedi delikanlı sonra. Biraz kendini toparladı.

“Tahmin etmiştim,” dedim. “Şuradan bir bak, Zeynep Kadı ne zaman giriş yapmış?”

“Efendim?”

“Zeynep,” dedim. “Zeynep Kadı.” Parmaklarımla tezgâhın üstünde trampet çaldım.

Ne istediğimi sonunda anladı.

“Bir dakika memur bey,” dedi. “Güvenlik müdürünü çağıralım.”

“Bırak güvenliği müvenliği,” dedim. “Şuradan bir bak. İşim acele.” Sanki arkamdan biri geliyormuş gibi girişten yana baktım.

Kızlardan biri tezgâhın arkasındaki kapıdan çıktı. Vaktim azalıyor olabilirdi.

“Hadi ya...” dedim “a”ları uzatarak. “Asabımı bozma.”

Tekrar iki yanına baktı. Sonra kararını verdi. Bir adım yana atıp, kimsenin kullanmadığı bilgisayarın başına geçti. Ben de o tarafa kaydım.

“Zeynep Kadı,” dedim o tuşlara basarken. Parmaklarımla yeniden trampet çaldım.

Delikanlı bilgisayarda biraz çalıştı. Sonra kafasını kaldırdı.

“1208,” dedi. “Dün sabah gelmiş, öğleden sonra ayrılmış.”

“Rezervasyon?” dedim. “Rezervasyon ne zaman yaptırmış?”

“Cuma akşamı,” dedi delikanlı. “Buradaki nota göre sabah erkenden geleceğini söylemiş. Oda hazır olsun demiş.”

“Başka?” dedim.

Bilgisayarda bir iki tuşa daha bastı.

“Faturasında başka bir şey yok,” dedi. “Room service yok, telefon yok, mini bar yok.”

Göbeği iliklediği ceketinin düğmelerini zorlayan orta yaşlı bir adam koridorun ucundan bize doğru gelmeye başladı. Doğrudan bana bakıyordu.

“Sağ ol koç,” dedim delikanlıya. “1208 muhtemelen silinip süpürülmüş, gıcır gıcır olmuş, yatağa bir müşteri daha uzanmıştır,” diye düşündüm. İşi uzatmadım.

Göbekli yanımıza geldi. Yüzüne bakmadım hiç.

“Eyvallah,” dedim delikanlıya. “Aramazlar ya, ararlarsa geldiğimi söyle.”

Göbekli eliyle bir hareket yapacakmış gibi yaptı. Oralı olmadım. Arkamı dönüp hızlı adımlarla girişe doğru yürüdüm. Otelden çıktım.

Depremi 1208'de yaşamıştı demek ki Zeynep Kadı. "On ikinci kat iyice sallanmıştır," diye düşündüm. Üstelik yapayalnız. "Birisi gelmiş olsa, benim yerime kat görevlisi kadın bulurdu cesedini belki," dedim kendi kendime. Belki. Cep telefonunun PIN numarasını bilsem, bir konuşmam bile mümkün olurdu bakarsın.

Dışarı çıktığımda bir sigara daha yaktım limuzin yolu gözleyen adamın önünden geçerken. Caddede müşteri bekleyen taksinin şoförü gözüme baktı hevesli hevesli. Başımla "hayır" dedim.

Otomobilim vardı ve kendi istediğim müzikleri dinleyecektim yeniden Ulus'a doğru giderken.

14. BÖLÜM

Otomobilim vardı belki ama bıraktığım yerde değildi.

Önce yanlış yere mi bakıyorum diye duraladım. Yanlış yerde değildim. Önümdeki ve arkamdaki araçlar bıraktığım gibi duruyordu.

Küfrettim.

İşe yaramadı.

Otelin önünde kafamla hayır dediğim taksici geri geri yanıma geldi. Bir kısa korna çaldı. Yolcu tarafından aracın içene doğru eğildim ne diyor bu adam diye. Camı kapalıydı. Uzanıp açtı kapıyı içeriden.

“Senin miydi abi o?” dedi bana doğru eğildiği yerden. Kafasında yıpranmış bir Galatasaray kasketi vardı. Otomobilimin markasını ve rengini söyledi.

“Benim,” dedim.

“Çektiler abi arabayı.”

“Yapma ya,” dedim. “Bugün pazar ama.”

“Pazar mazar dinlemezler abi,” dedi. “Ne tırtıklarlarsa. Anladın mı?”

Yeniden küfrettim. Daha çaresizce, daha öfkeli.

“Atla götüreyim abi,” dedi Galatasaraylı şoför. “Çektikleri yeri biliyorum.”

“Benimkini mi buldular o kadar arabanın arasından?” dedim.

“Onlar bilirler abi hangisini çekeceklerini. Atla.”

Atladım. Yarıaçık kapıdan Galatasaraylının yanına. Koltuk çökmüş, camı indirilip kaldırma kolu yerinden çıkarılmıştı. Ayağımı koyduğum yerde eski, çamurlu gazeteler vardı. “Terminatör abi bunlar, Terminatör,” dedi birinci vitese takarken.

Cevap vermedim. Burnumdan soluyordum.

Arkadan gelen var mı yok mu diye fazla kurcalamadan yola atıldı. Allahtan yoktu gelen. Şimdi bir yerlere gidip otomobilimi kurtarmak için birtakım adamlarla uğraşmak zor geldi.

“Siktir et arabayı,” dedim. “Sonra alırım. Ulus’a çek sen.”

“Tamam abi,” dedi vitesi ikilerken. “Sen ne dersen. Emret.” Yüzüme bakmayı ihmal etmedi ama. Hedefi belirlediğine göre, biraz daha hızlanmasının mahzuru yoktu ona göre. Motordan tuhaf sesler çıkaracak biçimde ısrarla ve şiddetle gaza bastı. Tuhaf radyo kanallarını dinleten bir radyosu olmamasına sevindim.

“Manita mı abi?” dedi en sol şeride geçtikten sonra.

“Ne?” dedim.

“Manita abi,” dedi salak salak sırıtarak. “Otelde... Heh he...”

“Yok,” dedim. “Bir işim vardı.”

“Abi yalnız insanın ne işi olur otelde?” dedi önce kornaya sonra frene basarak. Öndeki otomobil hızla yana çekildi. “İnsan ya oteli düzer, ya otel insanı.”

“Sesini kesmezsen ben seni düzeceğim yolun kenarında şimdi,” dedim gözümü yoldan ayırmadan. “Ayrıca acelem yok, yavaş sür şu boku.”

Hiç aldırmadı. Kepinin altından şöyle bir baktı bana.

“Abi kalbimi kırdın şimdi,” dedi. “Hani lazımsa filan dediydim.”

“Karı mı satıyorsun?” dedim.

“Ama bildiğin kızlardan değil abi,” dedi vitesi gereksizce küçültüp büyüttükten sonra. “Bu yolun kenarında duranlar elini öpemez vallaha.”

“Gerekmez,” dedim.

“Sen bilirsin abi,” dedi. “Bizde teklif var, ısrar yok.”

Cevap vermedim.

Ama en azından Ulus’a giden yolu biliyordu. Tarif etmeme gerek kalmadı. Altınkek’in önünde indim.

“Eyvallah abi,” dedi hareket etmeden önce. “Yerimi biliyorsun, hani lazım olursa...”

Yokuş aşağı yürümek iyi geldi. Emek Apartmanı’na kadar tempomu hiç azaltmadım. Giriş kapısı kapalıydı. Yıldız Turanlı’nın, kartvizitinden

kesilmiş adı ve mesleğinin yanındaki zile bastım. Sipariş getiren bakkal çırakları gibi değil ama. Biraz uzun.

Kapı otomatiği cızırdadı. Kapı gevşedi.

İçeri girdim.

Merdivenleri tırmanırken biraz yorgun hissettim kendimi. Yıldız Turanlı'ya arkadaşının bir kez daha öldürüldüğünü nasıl anlatacağımı bulamayacak kadar yorgun. Telefonu çalıyor olsa şu anda evinde olmayacağını söyleyemeyecek kadar yorgun. Cumartesi sabahı evinde olan biteni ince ince kurcalamayacak kadar yorgun. Pirzola önerisini nasıl reddedeceğimi bilemeyecek kadar yorgun.

Yıldız Turanlı'nın katına çıkan merdivenlere saldırmadan önce sırtımı duvara yasladım. Gözlerimi kapayıp çok derin üç nefes aldım. Alabildiğim kadar derin. Beynimin içinde Cessna'nın motor gürültüsünü duymaya çalıştım. Çok iyi duyamadan belki ama, dinlendim biraz. Son merdivenlere daha diri saldırdım.

Kapıyı hafif aralamış bekliyordu beni. Ya da kimin gelmesini bekliyorsa. Beni görünce hafifçe gülümsedi. Kapıyı iyice açıp önüne geçti.

"Merhaba," dedim girerken.

"Merhaba," dedi.

"Keyfin yok," dedi yüzüme bakar bakmaz.

"Yok," dedim.

Kapıyı kapadı.

Üzerinde bol, beyaz bir tişört vardı. *"Carpe Diem"* yazıyordu göğsünde kocaman harflerle, iki satırda. Neredeyse kısa bir elbise gibi aşağıya inen tişörtün altında, yine de beyaz bir tayt vardı bacaklarını sarmalayan.

"Bir şey mi oldu?" dedi.

"Anlatırım," dedim. "Bana bir kahve yapar mısın? Şöyle bol kepçe."

"Tabii," dedi. "Geç içeri."

Kütüphane kılığındaki salona yalnız girdim. Sol taraftaki divanın köşesine oturup sırtımı geriye yasladım. Karşımdaki kitapları seyrettim. Ne

kadar çok kitap vardı. Muhtemelen o kitapları yazanlar, o kitapları yazarak bir sürü insanın, bir sürü hayatını değiştirmişti. İsteyerek ya da istemeden.

Yıldız Turanlı elinde tepsiyle içeri girdi. Tunç Kibar'la içtiğimiz fincanların aynısı vardı tepsinin üzerinde. Tepsiyi yine yere bıraktı. Karşıma oturdu. Eğilip bana yakın olanını aldım.

"Bir sigara ver," dedim. "Seninkinden."

Elini divanın sağ aşağısına indirdi yüzüme bakarak. Gauloise paketini durduğu yerden çıkardı. Bana verdi paketi bütünüyle. İçinden bir tane çıkarıp dudaklarıma yerleştirdim. Tütünün tadı geldi yine önce ağzıma.

Sigara yakmadan önce kahveden bir yudum aldım.

"Evet?" dedi Yıldız Turanlı.

Sigaramı yaktım ardından.

"Zeynep'i gördüm," dedim.

"Morga mı gittin?" dedi Yıldız Turanlı.

"Hayır," dedim. "Evine gittim."

Kendi kahvesini almak için yere eğilmişken, eli havada kalakaldı. Ne dediğimi anladığından emin değilmiş gibi. Belki de anlatmak için yanlış kelimeler seçmiştim.

"Konuş... konuştun mu onunla?" dedi sonra. Sesinde umut ile umutsuzluk karışımı bir vurgu vardı.

"Konuşacak halde değildi," dedim. "Ensesinde bir kurşun vardı."

Ellerini alnına götürüp, kafasını geriye attı. "Ah!" diye bir ses çıktı ağzından. Sonra öne doğru iki büklüm oldu. "Ah!" Ayakları öne doğru geldi. Yerdeki tepsiye çarpıp, kahve fincanını devirecek diye korktum. Divandan ağır ağır kayıp yere oturdu tepsiyi eliyle öteye iterek. Ellerini başına götürdü. Sırtı divana dayalı, bir bacağı dik diğeri halının üstünde, bir tür bağdaş kurmuş gibi kalakaldı. Tavana bakıyordu.

"Kim?" dedi gözlerini indirmeden. "Kim vurmuş?"

"Bilmiyorum," dedim. "Tanıdığı biri olmalı. Oturmuşlar. Kahve içmişler."

"Ne zaman peki?"

“Dün olmalı,” dedim. Duyduğum kokuyu nasıl tarif edeceğimi bilemedim. “Eee... durumundan en azından bugün olmadığını söyleyebilirim. Hoş bu işlerden pek anlamam ama.”

“Ama dün biz oradaydık...”

“Bizden sonra gelmiş olmalı,” dedim. Otelden çıkış saatiyle ilgili yorum yapmak istemedim.

Oturduğu yerde başını divana gömdü. Ağlamıyordu ama. İki elinin parmaklarıyla şakaklarına iki yönden bastırıp daireler çizdi uzun uzun. Bir tür benim derin nefesler almam gibi bir şey. Bıraktım yapsın. Kahvemden kocaman bir yudum daha aldım. Çok iyi geldi. Ardından bir yudum daha.

Epey sonra kafasını kaldırdı Yıldız Turanlı.

“Orada mı hâlâ?”

Başımı salladım.

“Kimse duymadı tabii,” dedi sanki kendi kendine.

Verdiğim haberin ne anlama geldiğini ne zaman fark edecek diye merak ettim.

“Benim üst kattaki oğlan müziği o kadar açsa, elli kere vururdum tavana sopayla,” dedim. “Nerede tabanca sesi? Komşuları belki evde değildi.”

“Evde olsalar da duymazlardı,” dedi Yıldız Turanlı alçak bir sesle. “Doğru dürüst müzik dinleyebilmek için bir ton para verip, ses izolasyonu yaptırmıştı salona.”

“Hiç belli olmuyor,” dedim.

“Odanın tabanı bir iki santimetre yüksektir.”

Ben mi açsam konuyu diye düşündüm. Gerek kalmadı ama. Yıldız Turanlı ocağın üstündeki yemeğin yanmış olduğunu aniden hatırlayan bir ev kadını gibi küçük bir çığlık attı. Ellerini ağzına götürdü.

“Allahım!” dedi sonra. “Aman Allahım! Ya yukarıdaki? Yukarıda kimi vurdular peki?”

Sigaramdan bir nefes daha aldım.

“O konuda da bir fikrim var maalesef,” dedim. “Telefonun bozuk olmasa senin de olurdu.”

Oturduğu yerden yüzüme baktı Yıldız Turanlı. Dudakları titriyordu.

“Köpekleri gezdirmeye kendisinin yerine bir başkasını gönderdi,” dedim. “Yağmurluğun başlığı yüzünden fark edemedim değişikliği dün.”

Dudakları daha çok titremeye başladı. “Kimi?” sorusunu gözlerinde okudum. Ağzından ses çıkmadı.

Kütüphanedeki kitapların üzerinde duran çerçeveli mezuniyet fotoğrafını işaret ettim. Geleceğe umutla bakan kepli üç kızın poz verdiği fotoğrafı.

“Arkadaşınızın soyadı Kanat sanıyorum,” dedim. “Seni aramışlardır. Şimdi markete inip telefon etsen, matem içinde bir ses açacak telefonu. Numarayı ezbere biliyorsundur.”

Zeynep Kadı’nın telefonundaki son arama tekrarı tuşunun verdiği ikinci numarayı sıraladım. 0216’lı olanı.

Telefon numarasının son rakamlarını dinlemeden yüzünü divana gömdü Yıldız Turanlı. Küçük yumruğuyla oturulacak yere vuruyordu birbiri ardına. Elinin acımadığı belliydi.

“Figen... Figen...” diye hıçkırdı. “Bu kadarı fazla... Bu kadarı da fazla...”

“Figen Kanat,” dedim kendi kendime. O kadar. Çerçeveli fotoğrafa doğru baktım yeniden.

“Allahım, bu kadarı da fazla,” diye hıçkırdı yeniden. Sırtı bana dönük, kafası kollarının arasındaydı. Omuzları, bütün vücudu titriyordu.

Sigaramı kahve fincanının içine attım. Kitaplara bakarak bekledim sakinleşsin diye. Omuzlarının titremesi giderek yavaşladı. Sonra kesildi. Ama pozisyonunu değiştirmemişti.

“Cep telefonunun PIN numarasını bilmiyorsundur herhalde,” dedim.

Başını iki yana salladı olduğu yerden.

Elimle cebimdeki fotoğraf zarfını yokladım.

“Hiç kavga ettiğiniz oldu mu Zeynep’le?” dedim.

Sırtının gerildiğini hissettim. Aniden geri döndü. Gözlerinde yaş yoktu.

“Ne demek istiyorsun?” dedi.

“Her gelişimde seni sarsacak bir şeyler yapıyorum, farkındayım,” dedim. “Kusura bakma. Ama bunu da sormam lazım sana.”

“Ne istiyorsan sor,” dedi. “Dayanırım.”

Fotoğraf zarfını çıkardım. İçinden bir tane çekip uzattım.

“Bana kavga ediyormuşsunuz gibi geldi,” dedim. “Önemli bir şey miydi?”

Fotoğrafa bakar bakmaz yeniden titremeye başladı dudakları. Sonra zarfı elimden kaptı. Diğer fotoğrafları çıkardı içinden hızla. Birbiri ardından bakmaya başladı. Baktıklarını destenin ardına yerleştiriyordu. Gözlerinden küçük damlalar inmeye başladı birbiri ardından.

“O salağın çektikleri mi?” dedi gözlerini fotoğraflardan ayırmadan. “Tam çekecek zamanı bulmuş.”

“Neyi tartışıyordunuz?” dedim.

“Cevabını veremeyeceğim sorular soruyordu,” dedi Yıldız Turanlı. “Hastalarımın durumları falan hakkında.” Burnunu çekti sonra. Elinin tersiyle sildi önce gözlerinin, sonra burnunun altını. “Yanımda hazır bir mendil taşımalıyım,” dedim kendi kendime. Keten, beyaz bir mendil.

“Hastalarının durumları hakkında mı?” dedim. “Yoksa hastaların kendileri hakkında mı?”

“Genel olarak konuşuyorduk,” dedi Yıldız Turanlı. Sesi titriyordu hafifçe. “Sonra birden ayrıntılı sorular sormaya başladı. Birden sinirlendim. ‘İleri gittin,’ dedim ona. ‘Ben sana borsada hangi şirket kazandıracak diye soruyor muyum?’ diye bağırdım. O bana bağırdı, ben ona. Niye bağrıştığımızı bile unuttuk bir süre sonra. İş mesleki egolarımıza geldi dayandı. Berbat bir kavgaydı. Gereksiz.”

“Sık sık sorar mıydı böyle sorular sana?” dedim.

“Hayır,” dedi.

“Aynı konuya daha sonra yeniden değindi mi?”

“Hayır,” dedi Yıldız Turanlı yeniden.

“Sence neyin peşindeydi?” dedim.

“Bilmem,” dedi. Elleriyle saçlarını sıvazladı. Gözlerinin altını sildi yeniden yumruğuyla. Sanki benim yanımda değilmiş gibiydi.

“İkinizin de tanıdığı bir hastan var mı?” dedim.

“Bildiğim kadarıyla yok,” dedi bana bakıp. Geri gelmişti. “Hastalarım, daha doğrusu danışmanlığını yaptığım kimseler hakkında gevezelik etmem ben. Bir yerde karşılaşsak çaktırmam bile.”

“Ben de öyle yaparım,” dedim kendi kendime.

Yıldız Turanlı yerde emekler gibi bir hareket yapıp sigara paketine uzandı. Çakmağımı uzatıp yaktım. Oturduğu yerden kalkıp divana geçti sonra. Yerdeki kahve tepsisine bir baktı şöyle.

“Hayat ne garip,” dedi dumanı salıverdikten sonra. “Figen’in yerinde ben olabilirdim. Şimdi oturdum sigara içiyorum arkalarından.”

“Zannetmiyorum,” dedim.

“Neden?” dedi Yıldız Turanlı. “Beni de severdi onun kadar.”

“Ama senin boyun onlardan kısa,” dedim.

Güldü.

“Doğru,” dedi. “Ben okul takımının pasörüydüm. Ben kaldırırdım, onlar çakardı. Peki nerede değiştiler?”

Ayağa kalktım. Pencereye doğru gittim, açtım. Gauloise’ın dumanları dışarı çıktı.

“Bu binada,” dedim. “Evden çıktığında başlık kafasında değildi.”

“Yani?” dedi.

“Köpeklerle dışarı çıkınca,” dedim. “Referansım onlar oldu. Onlara baktım en çok. Başlığını kafasına geçirmiş olmasının bir anlamı olabileceğini düşünmedim.”

“Ama nerede değiştiler?” dedi.

Sırtım kitaplarla dolu salona dönük konuştum.

“Dün sabah, bu eve, Zeynep’ten önce Figen’in gelmediğinden emin misin?” dedim.

“Yok artık,” dedi arkamdan Yıldız Turanlı’nın sesi. “Uykucuysam da o kadar değil.”

Sonra ses tonu değişti.

“Bir suçlama mı yoksa bu? Acayip bir komplonun içinde miyim ben de? Öyle düşünüyorsun?”

“Aklıma gelmişti,” dedim.

“Özel dedektif olmak için paranoya zorunlu mu tutuluyor?”

Geri döndüm. Ben de kendimi tutamadım.

“Teşhisini hastan olduğum zaman yaparsın,” dedim.

“Seninle ilgili kimi teşhisler için hastam olmana gerek yok,” dedi. Ayağa kalkmış, ellerini iki yanında yummuştu.

“Bas tetiğe,” dedim.

Hiç düşünmedi saymak için.

“Geçmişteki acı bir travmayı bastırmak için çevreye örülmüş kalın bir duvar...”

Parmağıyla kocaman bir daire çizdi havaya.

“... Her şeyi iki yüzlü görmekten şaşılaşmış bir ruh... Siniklikle maskelenen bir yetersizlik duygusu...”

Dimdik yüzüne bakarak dinledim. Galiba gülümsüyordum.

“... Şiddetle fazla karşılaşmanın verdiği sevgisizlik...”

Gülümsediğim biraz daha belli oldu.

“Yaşlanmanın getirdiği bilumum endişeler... Takıntılar... Kendini cezalandırır gibi aşırı sigara tüketme. Bol kahve. Muhtemelen kötü beslenme... Elin titriyordur ara sıra senin.”

Elimin bir şey tuttuğum kimi zamanlarda da titrediğini söylemedim ona. İnsanların hayatını elimde tuttuğum zamanlarda özellikle.

“Kimseyle paylaşamadığın duygularını döktüğün bir hatıra defterin bile vardır senin.”

“Flight Simulator’ün *log book*’u hatıra defteri sayılmaz herhalde,” dedim kendi kendime. Kendi kendime fazla konuştuğumun farkına vardım sonra.

“Kimseye güvenmeye güvenmeye...” diye başladığı cümlesini bitiremedi sonra. Başını eğdi. Sesi zayıfladı.

“Özür dilerim,” dedi. “İleri gittim.”

“Önemli değil,” dedim. “Ben de insanım.”

“Gerçekten özür dilerim,” dedi. “Kumpasa dahil olduğumu düşündüğünü sanınca kendimi kaybettim.”

“Önemli değil,” dedim.

Sigarasından bir nefes çekti.

“Kendini cezalandırır gibi aşırı sigara tüketimi. Ha ha ha!” dedi peşinden. “Pabucumun klinik psikoloğu.”

“Hepimiz insanız,” dedim.

“Peki nerede değiştiler bunlar o zaman?” dedi Yıldız Turanlı. “Bu evin içinde değişmediklerini varsayarsak.”

“Sıcak su musluğu değilse, biz de soğuk su musluğuna bakarız,” dedim. Nereden aklıma geldiyse.

“Ne?” dedi.

“Boş ver,” dedim.

Eğilip divanın dibindeki sigara tablasını aldı. Sigarasını sıkı sıkı bastırarak ezdi neredeyse.

“Figen hakkında emin misin?” dedi sonra. “Eminsen evlerine gitmem gerekir. Zavallıcıklar.”

“Bir telefon et istersen önceden,” dedim.

Halının üstündeki tepsiyi eğilip aldı. Kapıya doğru bir iki adım attı.

“Kusura bakma,” dedi. “Üstümü değişmem lazım. Böyle gidilmez herhalde cenaze evine.”

Boştaki eliyle tişörtünü çekiştirip bırakınca göğüslerinin mütevazı kabartısı belirginleşip kayboldu *Carpe Diem*’in iki yanında.

“Tamam,” dedim. “Ben de gidiyorum.”

Fotoğrafları zarfa koyup cebime yerleştirdim.

Bir şey söyleyecekmiş gibi yaptı. Omzunu silkti sonra. Peşimden elinde tepsiyle geldi kapıya kadar.

“Kuyumcular Sitesi’nin yanından geçmeye bile kalkma,” dedim elimi kapıya attığımda. “Birazdan polis kaynayacak orası.”

Başını salladı.

“Özür dilerim,” dedi yeniden tam ben çıkmadan önce. Tepsiyi tutan elini sıktım yalnızca cevap yerine.

Merdivenlerden ağır ağır indim. Artık basamakların yüksekliklerini, dönüş açılarını, kapıların önündeki düzlüğün uzunluğunu ezberlemiş

gibiydim, merdiven otomatiğine dokunmadım. En üst kattaki ışıklığın gönderdiği kadar aydınlıkla yetinip, alacakaranlıkta aşağıya doğru indim.

Giriş katına gelince, “Otomatiğe basmanın zamanı geldi,” dedim kendi kendime. Ortalık aydınlandıktan sonra, demir kapıya yönelmek yerine, aşağıya inmeye devam ettim. Merdivenler yukarıya çıkanlardan daha dar, daha pisti. Duvarlar belki de Emek Apartmanı yapıldığından beri bir daha boyanmamıştı. Merdivenlerin bitimindeki duvarı izleyerek sağa döndüm. Tavanda çıplak, kirden grileşmiş bir ampul sallanıyordu.

İlerledim. Bodruma sığmamış ıvır zıvır sanki buraya bırakılmıştı zorunlulukla. Demonte edilmiş bir dolap. Bir bacağı kırık sandalye. Rulo yapılmış yeşil renkli bir sineklik. Boyası atmış bodrum kapısının yanında ağzı açık bir bidon duruyordu. Bidonun üzerindeki tozların bir kısmı silinmişti. Dikkatle bakarsanız küçük bir elin parmaklarını görebilirdiniz toz tabakasının içinde dişi olarak. Oturur ya da kalkarken destek almak için. Sonra yere baktım. Bir çift küçük kalçanın izleri apaçık duruyordu çoktan beri süpürülmemiş döşemenin üzerinde. Dar bir blucin olmalıydı. Biraz ilerisinde ızgaralı bir ayakkabı tabanının birbirinin üzerine tekrarlanmış izleri. Oturulan bölgenin yanında tümü içilmeden söndürülmüş dört sigara vardı. Birini elime alıp inceledim.

Figen Kanat Gauloise içmiyordu.

“İnsanın kurşuna dizilmeden önce içtiği son sigaranın markası önemli değildir herhalde,” diye düşündüm. Ben olsam ne bulursam içerdim.

Ağır ağır yukarı çıktım. Emek Apartmanı’nın demir kapısını ardımdan kapattım. Otomobilimin kim bilir hangi otoparkta olduğunu hatırlayınca bir kere daha küfrettim, sonra caddeden yukarı doğru yürümeye başladım. Başım yerde yürüyordum.

Ayaklarım beni Altınkek’e götürdü.

Haddinden fazla nazik bir tezgâhtara parmaklarımla camın ardından göstere göstere, adını bilmediğim bir sürü küçük tatlı kurabiyeden üçer beşer bir kesekâğıdı doldurdum.

Akmerkez’e kadar kurabiyeleri yiye yiye yürüdüm.

Açık hava otoparkının önünde, kırmızı ışıklarda duran otomobillerin camlarını silmek için bekleşen çocukların en küçüğüne, sarı saçları kirli bir kıza verdim kesekâğıdının içinde kalanları. Hayretle yüzüme bakakaldı.

Alt kata inip tuvaletlerin koridorundaki genel telefonlardan birinin ahizesini kaldırdım.

155'i tuşladım.

Karşıma çıkan görevliye Zeynep Kadı'nın adresini verdim. Oraya gittiklerinde ne bulacaklarını tarif ettim kısaca. Adımı söylemeden ve espri yapmadan.

15. BÖLÜM

Akmerkez'in kalabalığından sonra eve doğru ağır ağır yürümek iyi geldi. Yolun yarısındayken yağmur başladı yeniden. Deri montumun fermuarını çekip adımlarımı hızlandırdım. Hafiften acıkmış olmama karşın, marketin, kızarmış tavuk satıcısının, evlere servis de yapan Çin lokantasının ve birbiri ardından iki kebapçının önünden duraksamadan geçtim. Hızlanmam ıslanmamı engellemedi doğallıkla.

Apartmanın girişine, yolda ilgimi çekmeyi başaramayan Çin lokantasının broşürlerinden atılmıştı bir tomar. Eğilip birini aldım. Merdivenlerden eve çıkana kadar önünü arkasını okudum. "Hesaplı ve Sağlıklı Hakiki Çin Yemekleri" öneriyorlardı. Sipariş almak için faks numaraları bile vardı. "Eve aç ve yorgun geldiniz, çabuk ve sağlıklı yemek istiyorsanız..." diye bitiyordu broşür. Aynı lafların İngilizcesi de vardı.

Eve aç ve yorgun gelmiştim. Doğru. Ama Çin yemeği istemiyordum. Broşürü apartmanın girişine bırakılan diğer satış önerilerini koyduğum kutuya koydum. Telesekreterde iki mesaj vardı. Mesajlar yalnızca düdük seslerinden oluşuyordu. Adını vermeden yardım isteyen kadından ses yoktu. Bu beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Üstümdeki ıslak şeyleri çıkarıp, uygun olanları kaloriferlerin üstünde kurumaya bıraktım. Saçımı kuruladım. Acele bir kahve yaptım. Pencerenin önüne oturup ağır ağır içtim kahvemi, yağmurda evimde olmanın keyfini çıkararak. Aşağıdaki otoparktaki çoğu yer boştu.

Süha Zengin'in televizyon çekimi bitmiş olmalıydı çoktan. Ona evine gelip üstündekileri çıkarması için biraz zaman vermeye karar verdim.

Verdiğim zamanı sahanda bir sucuklu yumurta yaparak, sonra onu sesini kıstığım televizyona bakarak yemekle değerlendirdim. Çin yemeğinden daha hızlıydı bu.

Televizyondaki haberlerin sessiz görüntülerinden anladığım kadarıyla depremin ilk şoku atlatılmış, devletin yeterince hızlı ve çok yardım ulaştıramadığından şikâyetler aşamasına gelinmişti. Devlet şikâyetlere cevap vermekte gecikmedi. Korumalarla dolaşan eli telsizli adamlar hızlı hızlı bir şeyler söylediler, kameraların önünde toplanan kalabalıklara. Sonra insanlar erzak kamyonlarının önünde itiştiler.

Derken sıra yeniden uzmanlara geldi.

Uzmanlar stüdyodaydı ve deminkilerin hepsinden daha uzun konuştular.

Sonra bitti haberler. Şikâyetler, ağlamalar, itişmeler, tartışmalar bitti. Pazar olduğu için İMKB, dolar, mark, repo rakamları yoktu. Arada biraz reklam izledik elbette. Sonra hafta sonu bütün maçların oynandığını anladık. Sonuçlar olağandı.

Haberler bitince haftanın beş günü, gün boyunca küçük yeşil kırmızı okları ekranın altından geçirmekten bıkmayan kanala geçtim. İlkyardım konusuyla ilgili bir belgesel vardı.

Süha Zengin'in zamanı dolmuştu.

Cep telefonunun numarasını tuşladım.

Üçüncü çalışta açıldı. Yorgun ama sanki neşeliydi Süha Zengin'in sesi.

"Efendim?" dedi.

"Nasıl gitti çekim?" dedim.

"Hep aynı şeyleri söyledik."

"Sizi seyredeceğim."

"Sayende reytingimiz yükselecek," dedi Süha Zengin. "Neveser telefonunu aldığına pek sevindi. Teşekkür ettiğini söylememi istedi. Arkadaşlarıyla yemeğe, oradan da kumara gitmemiş olsaydı kendisi söylemekten zevk duyardı şimdi."

Madem yalnızdı, sorabilirdim.

"Önemli değil," dedim. "Aldığı ilaçları ona bir ruh hekimi mi verdi?"

"Anlamadım."

"Karınızın ilaçları," dedim. "Hangi tür bir doktor yazıyor onları?"

"Haa..." dedi Süha Zengin. "Bilmem. Gündüzleri ne yaptığımızı birbirimize anlattığımız günler çoktan geride kaldı. Nasreddin Hoca'nın

dediği gibi, geçinmeye niyetim yok ki ilaçlarının adını öğreneyim. Ya da kimin yazdığını.”

Yanında olsam nefesinde yoğun bir alkol kokusu alacağımı hissettim.

“Ama yarın bir Prozac bulsanız iyi olur,” dedim. Kriz yönetiminde uzman bir halkla ilişkilerciniz varsa daha iyi olur.”

“Bu da ne demek?” dedi.

Müthiş İstanbul depreminin bugün ile önümüzdeki otuz yıl arasında olabileceğini söyleyen uzmanlardan biri gibi hissettim kendimi.

“Polisler,” dedim. “Yarın size bir değil iki cinayet hakkında soru soracaklar.”

“İki cinayet mi?” dedi Süha Zengin.

“İki cinayet,” dedim.

“Devam et,” dedi Süha Zengin.

“Dün sabah Ahmet Adnan Saygun Caddesi’nde vurularak öldürülen kadın Zeynep Kadı değildi,” dedim.

“Peki kimdi?” diye sormadı Süha Zengin. Yalnızca kesik kesik iki soluk duydum telefonda. Fazla ara vermeden devam ettim.

“Bir arkadaşıyla yer değiştirmiş dün sabah. Ama sokakta o zannederek kurşunladılar. Sadece onlar yanılmadılar tabii. Ben de aynı hıyarlığı gösterdim.”

Estağfurullah falan gelmedi karşıdan. Haklıydı.

“Ama bu maalesef onu kurtarmadı,” dedim. “Zeynep Kadı’nın ensesinden tek kurşunla öldürülmüş olarak evinde oturduğunu biraz önce ben haber verdim polise. Üzgünüm.”

Soluklar sıklaştı birden telefonun öbür ucunda.

“İki gündür polisin Mi-Ya’yı aramamasının nedeni dün sabahki kurbanın kimliğini tespit edemeyişleri değil,” dedim. “Ama yarın geleceklerdir. Bu gece aramazlarsa. Yanlarında ya da sonradan bir sürü kamera gelecektir. Hazırlıklı olun.”

“Aracı kurumda çifte cinayet!” diye ertesi günün başlıklarını ilan etti Süha Zengin.

“Bu arada,” dedim. Dün ayrıldıktan sonra neler yaptınız, akşam beni arayana kadar?”

“Dün mü?” dedi Süha Zengin. “Sana ne dün yaptıklarımdan?”

Alınganlık bulaşıcıydı.

“Bana göre hiç,” dedim. “Yarın polisler soracak, prova yapın istedim.”

“Yok,” dedi. “Gidip Zeynep’i evinde öldürmedim.”

“O zaman mesele yok,” dedim. “Yarın ne yapacaksınız?”

“Bakalım,” dedi. Düşünüyor gibiydi.

Televizyondaki ilkyardım belgeselinin görüntüleri sona eriyordu. Adamlar birbirlerini kutladılar. Benden farkları yerde yatan maketin ölmesini engellemiş olmalarıydı.

Saatime baktım.

“Sizin program başlıyor galiba,” dedim.

“Başlarsa başlasın,” dedi Süha Zengin. “Sen haklısın. Esas pantomim yarın Mi-Ya’da olacak.”

Televizyonda İstinye’deki İMKB binasının içinin ve dışının tekrar tekrar gösterildiği bir jenerik başladı. Programın adı *Gerçek Gündem*’di.

“Seans başlayınca neler olacağını düşünmek istemiyorum,” dedi Süha Zengin. “Hele ertesi gün.”

“Kaçta başlıyor?”

“On,” dedi Süha Zengin. Hâlâ düşünüyordu sesinden anladığıma göre.

Ekrana saçları ağarmış bir adamın yakın plan görüntüsü geldi. Altında adı yazıyordu. Televizyoncudan çok lise edebiyat öğretmenine benziyordu adam. Bir yandan Süha Zengin’e laf yetiştirirken, bir yandan dudaklarından söylediklerini okumaya çalıştım.

“Kolay gelsin size,” dedim.

“Tavsiyene uyacağım,” dedi Süha Zengin küçük bir aradan sonra.

“Hangi konuda?” dedim.

“Şimdi her ay oturduğu yerden tonla para kazanan o halkla ilişkiler şirketinin patronunu arayıp gecesini berbat edeceğim.”

“Yerinde olmak istemezdim,” dedim.

“Ama yanımda olmalısın yarın,” dedi Süha Zengin.

“Benim fotoğraflarım iyi çıkmaz,” dedim. “Ne yapmamı istiyorsunuz benden?”

“Bu mesele hakkında derli toplu bütün bilgiler sende. Yarın gel de bir konuşalım birlikte enine boyuna. Kime ne diyeceğiz? Kime ne demeliyiz? Senin kafan çalışıyor.”

“Politikadan pek anlamam,” dedim. “Cinayet masasından da kimseyle tanışmak istemiyorum.”

Edebiyat öğretmeni kılıklı adam hâlâ konuşuyordu kameraya doğru.

“Politikayı bize bırak,” dedi Süha Zengin. “Polisleri de başka odaya alırım senin için.”

“Benden istenenleri yapmaya çalışırım,” dedim. “Ama bazen başka sonuçlar çıktığı da oluyor.”

“İnceldiği yerden kopsun.”

“Anlaştık,” dedim.

Kamera kocaman bir masanın etrafında oturanları teker teker göstermeye başladı.

“Seans başlamadan buluşalım,” dedi Süha Zengin. “Dokuzda Mi-Ya’da ol.”

“Anlaştık,” dedim yeniden. “Karınızı da getirin ama.”

“O niye?”

“Ona verecek bir şeylerim var,” dedim.

“Sabah erken kalkmaktan hoşlanmayacak,” dedi. “Ama getirmeye çalışırım.”

Kamera Süha Zengin’i gösterdi. Yanında makyaj odasındaki adam vardı. Bilgi yarışmasında para kazanmaya niyetleri varmış gibi duruyorlardı.

“Başladı,” dedim.

“Görüyorum.”

“O yanınızdaki kim?”

“Turgut Sayan,” dedi. “Piyasanın eskilerinden.”

“Çok yaşlı göstermiyor,” dedim.

“Kaç kere gerdirmiştir pezevenk,” dedi Süha Zengin.

“O zaman yarın görüşürüz,” dedim.

“Dokuzda,” dedi Süha Zengin.

Telefonu kapattıktan sonra, televizyonun sesini açtım biraz. Okul münazaralarından biraz hallice konuşuyordu borsacılar. Pazar günü öğleden sonra başka yerde olmak istedikleri belliydi. Bıraktım konuşsunlar. Benim param repodaydı.

Yemek tepsisini mutfağa götürdüm.

Evin içinde amaçsızca dolaştım oradan oraya. Pencereden baktım. Yağmur daha da şiddetlenmişti. “Bir dolu yeri yine su basacak,” dedim kendi kendime.

Borsacılar hâlâ konuşuyorlardı televizyonda. Yeniden sesi kısıp, telefonu kaldırdım.

Figen Kanat’ın evinin numarasını tuşladım.

Küçük bir çocuk açtı telefonu.

“Aloooo.”

“Yıldız Hanım’ı çağırır mısın telefona?” dedim.

“Aloooo,” dedi çocuk yeniden.

“Yıldız’ı çağırsana bana,” dedim.

“Figen Aplam öldü,” dedi çocuk telefona sözcükleri aralıklarla ve her birinin üstüne basarak seslendirerek.

“Yıldız Abla’nı çağırırsan sana bir Pokemon oyuncağı alırım,” dedim. “En kocamanından.”

Çocuğum yoktu, ama ben de gazete okuyordum.

“Charizard isterim ama,” dedi çocuk.

“Tamam,” dedim. “Charizard. Yıldız’ı çağır bana.”

Telefonu tak diye bıraktı sert bir yüzeyin üstüne.

“Yıldız Aplaa...” Sesi uzaklaştı.

Sabah aradığımda duyduğum kalabalık uğultusu yoktu telefonun öteki ucunda. Gözüm televizyonda bekledim. Biraz heyecanlı konuşuyorlardı şimdi.

Telefon kaldırıldı. Yıldız Turanlı’nın sesini duydum.

“Buyrun?”

“Remzi Ünal,” dedim.

“Merhaba,” dedi. Hiç şaşırmış gibi değildi sesi.

“Nasıl vaziyet orada?” dedim.

“Tahmin edebileceğin gibi,” dedi Yıldız Turanlı. “Ailesi berbat durumda. Hocalar geldi şimdi. İçeride Kuran okuyorlar. Biraz sakinleşti ortalık.”

“Sen nasılsın?” dedim.

“İyiyim,” dedi Yıldız Turanlı. “Evin genç kızını oynuyorum mecburen. İkramlar falan. Annesi ile babasına bir iki ilaç verdim.”

Televizyonda bir reklam filmi oynuyordu şimdi. Kanalın sahibi holdingin bankasının reklamı.

“Zeynep’ten haberleri var mı?” dedim.

“İlk geldiğimde söyleyemedim,” dedi Yıldız Turanlı. “Ama şimdi pişman oldum sanki biraz. Gidip gelip soruyorlar nerede diye. Kötü oldu. Düşünsene. En iyi arkadaşı. Ortada yok.”

“Başka bir şey anlatıyorlar mı?” dedim.

“Dün sabah çok erkenden çıkmış Figen evden,” dedi Yıldız Turanlı. “En az sekiz kere dinledim hikâyeyi. Akşam polis arayana kadar haber yok. Yıkılmışlar. Beni aramışlar. Bende de tık yok tabii.”

“Cuma Zeynep aramış olmalı Figen’i,” dedim.

“Kendisi gelmiş.”

“İşten çıkınca?” dedim.

Bankanın reklamı bitti. Aynı grubun ithal ettiği otomobillerden birinin reklamı geldi ekrana.

“Hayır, daha geç,” dedi Yıldız Turanlı. “İçeri girmemiş. Kapıda konuşmuşlar yalnızca. Figen’in annesi biraz kırılmış girmedi diye.”

“Emek Apartmanı’nın demir kapısının anahtarını vermek uzun sürmezdi zaten,” dedim kendi kendime. “Benim gibi bir de Milli Piyango bileti aldı mı anahtarı kopyalattıktan sonra?” diye düşündüm.

“Zeynep’in ne istediğini söylememiştir ama,” dedim.

“Hayır. Zaten hemen yatmış. Sabah erken kalkacağı için herhalde.”

“Herhalde,” dedim.

Düşünüyordum.

Lise edebiyat öğretmeni kılıklı adam yeniden konuşmaya başladı. Elinde ekrana doğru salladığı bir kalem vardı.

“Remzi Ünal...” dedi Yıldız Turanlı.

“Buradayım,” dedim.

“Senin için biraz dedektiflik yapmamı ister misin?” dedi. “Figen’in odasında falan.”

“Hayır,” dedim. “Ama senden başka bir şey isteyeceğim.”

“Söyle,” dedi.

“Mi-Ya’nın yerini biliyor musun?” dedim.

“Biliyorum. Bir iki kez gelmiştim. Zeynep’i almaya.”

“Yarın dokuzda orada olabilir misin?” dedim.

“Olurum,” dedi Yıldız Turanlı. “Bu cenaze işlerinden iyi mazeret mi olur? Neden?”

“Sabah ben de orada olacağım,” dedim. “Belki biraz konuşuruz olup biteni. Tunç Kibar’a yaptığın numarayı orada da yapmanı istiyorum senden.”

“Oradaki herkes İngilizce bilir.”

“Biz de gözlerimizle anlaşırız.”

“Tamam,” dedi Yıldız Turanlı. “Zor bir şey değil ki bu. Bir ara sana öğretirim işaretleri.”

“Anlaştık,” dedim.

Süha Zengin elini burnuna götürerek başladı konuşmaya.

“Yarın görüşürüz,” dedi Yıldız Turanlı.

“Telefonu açan çocuk kimdi?” dedim.

“Esra. Figen’in bir yeğeni.”

“Ona Charizard’ını alacağımı söyle,” dedim.

“Söylerim,” dedi Yıldız Turanlı. “İyi geceler.”

Telefonu kapattıktan sonra ayaklarımı koltuğun önündeki pufa uzattım. Ne söylediğini dudaklarından okumaya çalışmadan Süha Zengin’i seyrettim bir süre. Ne dediğini biliyormuş gibi konuşuyordu. Ama o etkileyici sesi olmadığında bir şeyler eksikmiş gibiydi güvenilirliğinde. Borsaya girmeye kalksam bile Mi-Ya’yla çalışmamaya karar verdim.

Sonra gidip bir kahve daha yaptım kendime.

Araya yeniden bir reklam girdiğinde kanalları dolaştım şöyle bir. Steven Segal’in bir filmine rastlayınca durdum. Antrenman niyetine belki beşinci kez sonuna kadar seyrettim filmi.

Sonra gidip uyudum. Yatmadan önce, içimdeki çalar saate ek olarak, Türk Telekom’un dijital uyandırma servisini programladım telefonla. Sabahın körü bir saate.

16. BÖLÜM

Gece bir ara yağmur çok şiddetlendi. Çakan şimşeklerin uyardığı otomobil alarmlarının birinin bitip birinin başlaması yüzünden iki kere uyandım. İkincisinde uykuma ilki kadar kolay dönemedim. Pencerenin önüne oturup sigara içtim dışarıyı seyrederek. Dışarıda seyredilecek bir manzara yoktu. Kendi kendime, ortalığı velveleye veren otomobilin sahibi kaça kadar saydıktan sonra uyanıp, uzaktan kumandayla alarmı kapatacak oyunu oynadım. Küçük bir Renault'nun sahibi iki yüz elli altıyla gecenin rekorunu kırdı. Üçüncü sigarada yağmur dindi. Pencereyi açıp biraz üşüdükten sonra gidip yattım.

Türk Telekom beni uyandırmak için telefonumu çaldırdığında, kahvem elimde, uzak okulların servis minibüslerinin geliş gidişlerini seyrediyordum. Gidip makineye teşekkür ettim. Cevap vermedi.

Kahvem bitince televizyonun başına geçtim. Günün ilk haberlerinde gösterilen gazetelerin birinci sayfaları depreme eklenen yağmurla ilgiliydi. Evinde öldürülen güzel borsacıyla ilgili manşet görmedim. Üçüncü sayfa haberlerini vermiyorlardı daha. Süha Zengin'in dün çıktığı kanalda cuma gününün değerleri geçiyordu altyazı biçimindeki küçük kırmızı yeşil oklarla.

Kendi gazetemle ekmeğimin bu saatlerde gelmesini beklemek hayalcilik olurdu. Bu yüzden açlığımı bastırmayı dışarı çıktığımda alacağım bir simide bırakarak tıraş oldum, sonra giyinmeye başladım. Bankacılar gibi görünmemi sağlayacak giysim yoktu gardırobumda, ama bir kravatı esirgemedim Mi-Ya ahalisinden. Dirseklerinde deri parçacıkları olan kadife ceketimin cebine yerleştirdim Tunç Kibar'ın fotoğraflarını. Trençkotumu giyip fırladım.

Önce gazete bayiine kadar yürüdüm. Üçüncü sayfa haberlerini geniş verdiğini bildiğim üç gazeteyi aldım. Her zamanki simitçi yerinde değildi. Bayi deprem bölgesine gittiğini söyledi. Akrabaları mı ne varmış. Tam bilmiyordu. Koltuğumun altında gazeteler, yolun kenarında dikildim. Gelen ilk boş taksiye attım kendimi. Arka koltuğa.

Gazeteleri birbiri ardına gözden geçirdim yeni başlayan trafik sıkışıklığında şöyle böyle ilerlerken.

Pazar günleri polis muhabirlerinin bile aklı bir karış havadaydı anlaşılan. Zeynep Kadı haberin birinde borsacıydı, birinde bankacı. Üçünde de güzel kadındı ama. Üçünde de esrarengiz bir cinayete kurban gitmişti. Polis soruşturmaya devam ediyordu. Komşular hiçbir şey duymamıştı. Mi-Ya'nın adı haberlerin hiçbirinde anılmıyordu. "Buna Mi-Ya'nın halkla ilişkilercileri sevinecek," diye düşündüm.

Barbaros Bulvarı'nda trafik iyice tıkandı. Gazeteleri hayal kırıklığıyla yanıma, koltuğun üzerine bıraktım. Arkama yaslanıp bir sigara yaktım.

"Kusura bakmayın ama..." dedi taksinin şoförü. "Bir sigara da ben alabilir miyim? Evden çıkarken unutmuşum."

"Elbette," dedim, adamın arkasından bir sigara uzattım. Kendi çakmağıyla yaktı. Çakmağını unutmamıştı.

"Gazetelerde hiç keyifli haber yok," dedi dumanı camdan saldıktan sonra.

Sesimi çıkarmadım.

"Neyle meşgulsünüz?" dedi benden cevap almayınca.

"Pilotum," dedim.

Yolcu koltuğunun tümünü birden yansıtan dışbükey dikiz aynasından bana baktı. Pilota benzetti mi, benzetmedi mi bilmiyorum. Ama daha sonra hiç konuşma girişiminde bulunmadı.

Nişantaşı'nda, nişan taşının önündeki kırmızı ışıkta durunca indim. Gazeteleri takside bıraktım. Dörtyol ağzının simitçisinin deprem bölgesinde uzaktan akrabaları yoktu anlaşılan. Simidimi yiye yiye yürüdüm. Mi-Ya'ya gelmeden önce bitirmek için hızlı hızlı lokmalarla.

İnsanlar pazartesi sabahı işlerine gidiyorlardı. Yüzleri asıktı. Onlar kahvaltılarını evlerinde etmişlerdi. Gazetelerini masalarına geçince okuyacaklardı. Sokak ortasında ya da evinde öldürülen tanıdıkları yoktu. Belki ileride olurdu. Hayatlarını değiştirdikleri insanlar umurlarında değildi. Bankanın köşesindeki kestaneci daha gelmemişti yerine.

Simidimden kalan parçayı taş merdivenlerin dibine bıraktım çaktırmadan. Son lokmamı zorla yuttum. Romero'nun, saçları, dudakları, bacakları mor kızını göremedim vitrinin önünde ya da arkasında. Ama Mi-Ya'nın resepsiyonundaki kızın kısa saçları hâlâ simsiyahtı. Koyu siyah. Gülümsemesi yerinde. Ama gözlerinin içi gülmüyordu.

"Günaydın Remzi Bey," dedi bana.

"Günaydın," dedim.

"Süha Bey'e çıkacaksınız?"

"Evet," dedim.

"Sami'yi çağırayım."

"Lütfen," dedim

Masasındaki dokunmatik klavyeye baktı. Kafasını kaldırdı sonra.

"Zeynep'i severdim," dedi.

Başımı salladım.

"Bana en iyi davranan oydu bu binada," dedi. "Bunu hak etmedi."

"Yıldız Turanlı adında bir hanım geldi mi?" dedim.

"Hayır," dedi. "Süha Bey ile eşi ve Nimet Hanım'dan başkası gelmedi henüz."

"Gelince beni arayacak," dedim. "Yukarıya yollarsınız değil mi?"

"Tabii Remzi Bey," dedi siyah saçlı kız.

Sanki ona bir şey söylememi bekler gibiydi. Bir şey söylemedim. Sağ tarafındaki cam tuğlalardan örülmüş duvarın bitişiğindeki ahşap görünümlü pano, tıslayarak yana kaydı bir kez daha. Sami asansörden dışarıya bir adım attı. Başka bir takım elbise vardı sırtında.

Üstümü aramaya kalkmadı bu kez yukarıya çıkarken. Ama yüzüme de bakmadı. Belki de utanıyordu.

Nimet Çankaya masasında oturuyordu. Önünde gazeteler, sol elinde ince porselenden bir kahve fincanı vardı. Asansörün sesini duymuş olmalıydı, bize doğru bakıyordu. Beni görünce ayağa kalktı. Kocaman cepleri olan bir tayyör giymişti.

"Ah Remzi Bey," dedi. "Kahroldum sabah sabah."

Başımla Süha Zengin'in odasını işaret ettim.

"İçerideler galiba?" dedim.

"Evet," dedi. "Haber vereyim."

Yanıma geldi. Trençkotumu almak için elini uzattı.

"Çıkarmayacağım," dedim. "Sabahtan beri bir üşüme var üstümde."

Süha Zengin'in odasının kapısı kapalıydı. Nimet Çankaya geri dönüp masasının üzerindeki telefona uzandı, kaldırdı. İki tuşa bastı, bekledi.

Kapıya doğru ilerledim. Daha elimi atmadan açıldı kapı.

"Günaydın," dedi Süha Zengin. "Gel."

Koyu lacivert bir kruvaze ceket vardı üstünde, kravatında da ondan daha koyu desenler.

Peşinden odaya girdim. Arkamızdaki kapı açık kaldı. Neveser Zengin ilk geldiğimde benim oturduğum koltukta oturuyordu. Bana gülümsedi. Sanki daha genç görünmek için beyaz bir pantolonla, beyaz bir tunik giymişti. Daha genç görünmüyordu ama. Koltukların arasındaki sehpada iki kahve fincanı vardı. Kül tablasındaki sigaranın dumanı incecik yükseliyordu.

"Günaydın," dedim.

"Bunun kadar aydın olmayan bir gün olamaz," dedi Süha Zengin. "Gazeteleri gördün mü?"

"Gördüm," dedim.

"Bizim ödlekler arar birazdan," dedi. "Allahtan geç uyanırlar."

"Personeli tanırlar mı?" dedim.

"Zeynep'in adını ben vermiştim ya onlara cumartesi," dedi. "Kafaları karışmıştır şimdi. Öyle ya, bu kız nerede öldürüldü? Kahve ister misin?"

"Kahve ister misin?" dedi.

"Şimdilik hayır," dedim.

Neveser Zengin uzanıp tabladaki sigarasını aldı.

“Teşekkür ederim Remzi Bey,” dedi. “Beni bir kâbustan kurtardınız.”

Bir nefes çekmeden yerine koydu sonra.

“Önemli değil,” dedim. “Arayan olmadı dünden beri?”

“Olmadı,” dedi Neveser Zengin. “İşin tuhafı kimse aramadı.”

Süha Zengin’le ayakta duruyorduk. Boştaki koltuğu bana önerip önermemekte kararsız kaldı adam.

“Otursanıza,” dedi Neveser Zengin.

“Otur yahu,” dedi Süha Zengin boş koltuğu bana göstererek. Gitti bilgisayarının önündeki tonet sandalyeyi aldı. Koltukların yanına taşıyıp ters oturdu ata biner gibi.

“Yıldırım Beyler gelince toplantı odasına geçeriz,” dedi. “Onlar kalabalık gelirler.”

“Yıldırım Beyler kim?” dedim.

“Halkla ilişkiler şirketimiz,” dedi Süha Zengin. “Dün gece aradım senden sonra.”

“Nasıl yaklaşıyor?” dedi Neveser Zengin.

“Kriz yönetimi, kriz yönetimi deyip durdu dün akşam telefonda. Bu sabaha bir strateji hazırlayıp öyle geleceğini söyledi.”

“Sizin için en iyi strateji Zeynep Kadı’yı öldüreni bir an önce polise teslim etmektir,” dedim.

Neveser Zengin’in kahve fincanına uzanan eli titredi. Dökülmesin diye yerine bıraktı fincanı. İkisi birden bana bakıyorlardı şimdi.

“Polis biraz uğraşırsa bulur kimin yaptığını,” diye devam ettim. “Belki biraz zaman alır, ama bulur. Bence önemli olan işin uzamaması.”

“Bak bu doğru,” dedi Süha Zengin.

“Gazeteciler cinayetlere meraklı oldukları kadar, borsaya da meraklılar,” dedim. “İkisini birleştirmelerine zaman kalmadan halletseniz iyi olur.”

Neveser Zengin kahvesini dökmeden dudaklarına götürmeyi başardı bu kez. Ardından sigarasından bir nefes almaya razı oldu.

“Peki nasıl halledeceksiniz?” dedi küçük bir yudum aldıktan sonra.

Nimet Çankaya kapıda belirdi ben cevap vermeden önce.

“Yıldırım Beyler geldi Süha Bey,” dedi.

Süha Zengin bir an düşündü. Sandalyesinden kalkmadan kapıya doğru döndü.

“Onları toplantı odasına al,” dedi. “Birazdan geleceğim.”

“Bir kahve alabilir miyim?” dedim Nimet Çankaya’ya kapıdan çekilmeden önce. Başıyla onayladı. Bir şey söylemedi. Patronları bir şey alırlar mı öğrenmek ister gibi duraladı.

Süha Zengin soru dolu bakışlarla bana döndü.

“Sami’yi verin şimdilik onlara,” dedim. “Şahane katil adayı olur. Kızı seviyordu. Kız ona yüz vermedi. Çekip vurdu.”

“Hassiktir,” dedi Süha Zengin. Neveser Zengin kızgın kızgın kocasına baktı.

Nimet Çankaya bir şey istemeye niyetleri olmadığını anlamış olacak ki, kapıdan çekildi.

“Böylece üçüncü sayfadan ekonomi sayfasına atlamaz Mi-Ya’daki üçkâğıdın ayrıntıları,” dedim. “İşin içyüzü ortaya çıktığında da bayat haber olur.”

Neveser Zengin ağzını açtı bir şeyler söylemek için. O daha lafa başlamadan Yıldız Turanlı’yı gördüm kapıda. Etekleri topuklarına kadar uzanan kalın kumaştan bir elbise giymişti. Omzunda siyah bir çanta vardı. Girip girmemekte tereddüt eder gibi duruyordu. Sami Tatar bir adım arkasındaydı. Ayağa kalkıp kızın yanına gittim. Kolundan hafifçe tutup içeri doğru çektim.

“Yıldız Hanım,” diye tanıttım Süha Zengin ile karısına. “Zeynep’in okuldan arkadaşı. Süha Bey, Mi-Ya’nın patronu. Hanımefendi eşi.”

Süha Zengin elini uzattı Yıldız Turanlı’ya.

“Hoş geldiniz,” dedi bana soran gözlerle bakarak.

Sorusunu anlamazlıktan geldim. Yıldız Turanlı’yı oturduğum koltuğa yönlendirdim. Kolumla koltuğa yaslandım ben de.

“Başınız sağ olsun,” dedi Neveser Zengin. Elini uzatmak alışkanlığı yoktu.

“Teşekkür ederim,” dedi Yıldız Turanlı. Elleri kucağında oturuyordu. Çantasını yere bırakmıştı.

“Çok heyecanlı bir şey konuşuyorduk,” dedi Neveser Zengin. Sonra bana döndü. “Devam etsenize. Ne üçkâğıdı?”

“Ne diyorsunuz önerime?” dedim Süha Zengin’e.

“Karar vermek güç,” dedi. “Biraz daha dinlemek istiyorum.”

“Ne üçkâğıdı?” dedi yeniden Neveser Zengin.

“İkiniz de kendi kararlarınızı verdiniz,” dedim içimden.

“Adına *insider trading* denmez herhalde,” dedim. “Daha farklı bir şey bu. Ama birilerine para kazandırıyordur. Tonla para.”

“Haklıydım yani kuşkularımda Zeynep hakkında!” dedi Süha Zengin heyecanla.

“Tam tersine,” dedim. “Kızcağız Mi-Ya’dan birilerine bilgi uçuranların peşindeydi.”

“Hassiktir,” dedi bir kez daha Süha Zengin tonete yine ata biner gibi otururken. Karısı ona bakmadı bu kez.

“İnanmayan gider evindeki borsa dergisinin arasındaki bilgisayar çıktılarına bakar,” dedim. “Sizin işten pek anlamam ama galiba Mi-Ya işlemleriyle bir rakibinizin işlemleri arasında olağandışı paralellikler bulmuş.”

“Kim o pezevenkler?” dedi Süha Zengin öfkeyle.

“Kâğıtların üzerinde yazmıyordu,” dedim.

Nimet Çankaya elinde bir kahve fincanıyla içeri girdi. Yıldız Turanlı yerinde kıpırdandı. Yere koyduğu çantasını kucağına almak ister gibi bir hareket yaptı. Vazgeçti sonra. Sol elimi uzatıp aldım kahveyi.

Nimet Çankaya çıkmak için döndü. Sol elimde kahveyi tutarken, sağ elimle trençkotumun cebinden sigaramla çakmağımı çıkarmaya çalıştım. Çakmak parmaklarımın arasından kaydı nasılsa. Yakalamak için elimi aşağı doğru oynatınca, sol elimdeki fincan titredi, tabaktan kaydı ve halının üstüne düştü içindeki kahveyi saçarak. Halının üstünde kocaman bir leke oluştu. Nimet Çankaya gürültüyle geri döndü.

“Gitti senin İsfahan,” dedi Neveser Zengin.

“Şimdi silerim ben onu,” dedi Nimet Çankaya.

Eğilip çakmağımı aldım. “Kahve gittiğine göre bari sigara içeyim,” dedim kendi kendime.

“Boş ver halıyı şimdi,” dedi Süha Zengin. “Devam et.”

Zaten utanmamıştım sakarlığımdan. Sigaramı yaktım.

“Üstelik bulmuştu da galiba kimin yaptığını,” dedim.

“Niye bana söylemedi?” dedi Süha Zengin.

Nimet Çankaya elinde ıslak bir bezle içeri girdi.

“Ya emin olmak istedi ya da kendi halletmek,” dedim. Nimet Çankaya daha rahat çalışsın halının üstünde diye, Yıldız Turanlı’nın oturduğu koltuğun öteki tarafına geçtim. “Cumartesi günü onunla buluşmaya niyeti vardı.”

“Nereden biliyorsun?” dedi Yıldız Turanlı oturduğu yerden bana doğru bakarak. Geldiğinden beri ikinci kez konuşmuştu.

“Princess Otel’de oda ayırtmış,” dedim. “O yüzden reddetti hafta sonu patronunun... eee... birlikte çalışma teklifini.”

Neveser Zengin kocasına öldürücü bakışlarla baktı. Yıldız Turanlı ile Nimet Çankaya yanımızda olmasa inanılmaz bir tokat atacaktı mutlaka.

“Benim kahvaltıyı ekmesini anladık,” dedi Yıldız Turanlı. “Figen’i neden sürükledi belaya?”

“Onu Tunç Kibar tetikledi,” dedim. “Tunç Kibar iki şeyi birden tetikledi haberi olmadan.”

“Salak!” dedi Neveser Zengin.

“Tunç Kibar, Zeynep’in, eğer varsa, belirli birisiyle ilişkisi olduğunu kanıtlamak için tutulmuştu aslında,” dedim. “Ama onu gören herkes başka bir şeyin peşinde zannetti.”

Süha Zengin’in karısına bakışları o kadar öldürücü değildi. Aklından tokat atmayı da geçirdiğinden emin değilim.

“Salak, Zeynep’i önce epeyce takip etti. Sonra âşık olup, Mi-Ya’ya gidip gelmeye başlayınca, bir özel dedektifin ortalarda dolaşması Mi-Ya’daki birilerini tedirgin etti. Haber uçurduğu adamların taşeronlarına Tunç Kibar’ın adresi de uçtu. Oğlanı yakalayamayıp, cep telefonunu ele geçirdiler. Ben kimin nesi bu oğlan diye aradığımda, önce beni toparladılar.

Neyi ne kadar bildiğini bilmek istiyorlardı. Benden iş çıkmadı. Neveser Hanım'ın rapor isteği kulaklarına kar suyu kaçırmıştı, bu kez onu aramaya başladılar."

"Zeynep'e gel," dedi Yıldız Turanlı. Nimet Çankaya işini bitirmiş, ama merakla dinliyordu çömeldiği yerden. Ayağa kalkmak aklına bile gelmemişti.

"Sizin personel, özel dedektifleri tespit etmekte mahir," dedim Süha Zengin'e. "Cuma günü ikinci özel dedektif ortaya çıkınca, bu sefer Zeynep telaşlandı. Kendisi otele rahatça gidebilsin diye, Figen'i ayarladı. Ona ne anlattı bilmiyorum. Ama eğlenceli olacağını söylemiştir mutlaka. Eğlenceli olmadı tabii."

"Zeynep sanıp öldürdüler zavallıyı sokak ortasında," dedi Yıldız Turanlı.

"Mi-Ya'daki herkes bilir herhalde sabahları köpek gezdirme programını," dedim. "İşin bulaştığı sinyalini alınca, kestirmeden halletmek istediler. Belki kendi köstebeklerine bile güvenmediler çözülür diye."

Sigaramı sehpadaki küllüğe bastırıp söndürdüm.

"Sanırım Zeynep Kadı biraz bekleyip çıktı arkamızdan," diye devam ettim. "Belki görmedi bile caddede olanları. Belki görüp işin ciddiyetini anladı. Bir taksiye atlayıp otele gitti."

"Ama evinde öldürdüler Zeynep'i?" dedi Süha Zengin. "Kim?"

Ben cevap veremeden köşedeki bilgisayarın yanındaki telefon çalmaya başladı. Nevrotik bir sesi vardı zilin. Bir an hiç kimse bir şey söyleyemedi. Üçüncü çalışında Nimet Çankaya, çömeldiği yerden kalktı, kararlı adımlarla telefona doğru yürüdü. Çok önemli bir şey yapıyormuşçasına ona baktık hepimiz.

Nimet Çankaya telefonu kaldırdı. Halıya bakarak bir süre dinledi. Sonra ahizeyi göğsüne yapıştırıp Süha Zengin'e seslendi.

"Polisler gelmiş aşağıya," dedi. "Ne diyeyim?"

Herkes ne diyecek diye Süha Zengin'e baktı. Onun yerine ben konuştum.

"Siz mi teslim olursunuz kendiliğinizden, yoksa ben mi konuşayım onlarla?" dedim.

Bundan sonra olanlar aynı anda oldu. Süha Zengin yüzüme şaşkınlıkla bakakaldı. Neveser Zengin elleriyle yüzünü kapadı koltuğunda iki büklüm olarak. Yıldız Turanlı bir çığlık attı. Nimet Çankaya telefonu bırakmadan bilgisayarın yanındaki küçük antika dolaba eğildi hızla.

Doğrulduğunda sol elinde bir tabanca vardı.

“Saçmalama Nimet,” dedi Süha Zengin.

“Kes sesini,” dedi Nimet Çankaya.

Telefonu kulağına götürdü.

“Beyleri toplantı odasına al,” dedi. “Ne içeceklerini sor. Süha Bey birazdan gelecek.”

“Kaçamazsın,” dedi Süha Zengin.

“Denerim,” dedi Nimet Çankaya. “Asansör yukarıda. Ama önce şu uyanık söyleyecek bana nerede hata yaptığımı.”

Bunu sevinerek yapardım. Bana doğru doğrultulan bir tabanca olsa da, olmasa da.

“Hata bir, küçük bir yalan,” dedim. “Zeynep Kadı seni cumartesi günü buradan arayacaktı. Nereye geleceğini söylemek için. Onun için geldin. Oysa ilk aradığımda bana, seni Süha Bey’in çağırdığını söyledin. Oysa o gün hiç gelmeyecekti Süha Bey Mi-Ya’ya.”

“İki?” dedi.

“Hata iki,” dedim. “İnsan solaksa kahve içtiği fincanın sapını sola bakıyor halde bırakmaz. İmza atmak gibi bir şey bu.”

“Üç?” dedi.

Emin olduğum üçüncü bir hatası gelmedi aklıma. “Ama olmuştur muhakkak,” dedim kendi kendime. Bir tane de ben sallasam ne zarar gelirdi?

“Hata üç,” dedim. “Kuyumcular Sitesi’nin kapıcısı görmüş seni o gün apartmandan çıkarken.”

“Allah belanı versin!” dedi Nimet Çankaya.

Polislerin aşağıda olduğunu bilmese basardı tetiğe o anda, eminim.

Sonra kendini toparladı. Tabancayı sırayla üzerimize tutarak yan yan ilerledi. Hiçbirimiz kıpırdamadık.

Nimet Çankaya kapıdan çıktı.

Boş kapıyı izledik kısa bir an için. Sonra bir “Ah!” sesi duyuldu yere düşen sert bir cismin ardından. Hemen sonra iki tokat patladı kapının dışında.

Süha Zengin benden önce fırladı. Ev sahibiydi ne de olsa.

“Aferin Sami,” dediğini duydum kapının dışından.

Süha Zengin aşağıda polislerle konuşurken, karısı, Yıldız Turanlı ile ben yukarıdaki tablolarla dolu odada kaldık. Kadınlar koltuklarda oturuyordu, ben tonette. Düz otursanız da, ters otursanız da rahat değildi sandalye.

“En başarısız olduğum hastam,” dedi Yıldız Turanlı uzun süren bir sessizlikten sonra. “Herhalde Zeynep tavsiye etti beni ona. Hiç söylememişti. Ama nereden anladın? Kadın hiç renk vermedi içeri girdiğinde.”

“Ama sen verdin,” dedim.

“Gerçekten mi?” dedi.

“Evet,” dedim. “İnsanların boşanabileceklerini hatırlasam daha önce anlardım.”

“Erkekleri yatak odama almamalıyım,” dedi Yıldız Turanlı. Kendi sigarasından getirmemişti yanında, benimkinden içiyordu. “Bir şey anlatıyordun sen telefon çalmadan önce.”

“Zeynep kadını otele çağırdı,” dedim. “Nimet Çankaya heriflerin işi bitiremediğini anlayınca, kendisi halletmeye karar verdi. Otele gidemezdi ama.”

“Neden?” dedi Neveser Zengin.

“Sanırım dosyasında yazılıdır yükseklik korkusu,” dedim Yıldız Turanlı’ya bakarak. “Zeynep’in tuttuğu oda on ikinci kattaydı.”

“Dosyasında var,” dedi Yıldız Turanlı başını sallayarak.

Süha Zengin kapıdan içeri girdi. Sami Tatar hemen arkasındaydı.

“Götürdüler,” dedi. “Yıldırım Bey’i ve ekibini de sepetledim. İyi misin Neveser?”

“Burada duyduğum bazı şeyleri duymasam daha iyi olurdum,” dedi Neveser Zengin.

“Orasını sorarsan ben de,” dedi Süha Zengin.

“Bize müsaade,” dedim. Ceketimin cebine koyduğum fotoğraf zarfını çıkardım.

“Bunlar sizin.”

“O fotoğraflar mı?” dedi Yıldız Turanlı. “Öyleyse birini isterim.”

“Hepsini alın,” dedi Neveser Zengin. “Anladığım kadarıyla beni ilgilendiren bir şey yok aralarında.”

“Teşekkür ederim,” dedi Süha Zengin.

Cevap vermedim. Elimi kaldırdım yalnızca.

Kapıdan çıktık. Sami Tatar önüme geçti.

“Ne dersin Remzi Abi,” dedi. “Olabilir miyim?”

“Kadınlara karşı daha nazik olmayı öğrenmelisin,” dedim. “Bizi aşağıya gönder bakalım.”

Asansör küçücüktü biliyorsunuz.

“Anlatmak istediğin her şeyi anlattın mı?” dedi Yıldız Turanlı sonra.

“Sanırım evet,” dedim. “Belki bir iki küçük ayrıntı dışında. Ama nasıl olsa polise ötecek. Fakat sen Zeynep’in katilini bulmam için bana vereceğin nedeni vermedin hâlâ.”

“Nedeni kadın olmamdı,” dedi Yıldız Turanlı gözlerime bakarak. “İşe yaradı.”

“Ben kadınlardan etkilenmem,” dedim.

“Tanıdığım insanların arasında yalan söyleme eğilimi en yüksek olan sensin,” dedi asansör durmadan önce.

Kapı tıslayarak kendiliğinden açıldı. Daha gidip otomobilimi çekildiği yerden almam gerekiyordu. Birden o pezevenk taksiciyi bir daha görme ihtimaline bile dayanamayacağımı hissettim. Yıldız Turanlı teriyelerin peşine düşmek ister mi, işte onu bilemezdim.

S O N